

Thiên mộng

ĐINH NGỌC HÙNG

Mục lục

[Lời Đất](#)

[Viên Đá Thờ](#)

[Lá Bùa](#)

[Khi Cơn Mưa Trút Xuống](#)

[Thiền Mộng](#)

[Chị, Sóng Và Cát](#)

[Góc Khuất](#)

[Làng Cửa Sông](#)

[Cà Phê Đắng](#)

[Quán Gió](#)

[Xa Thăm](#)

[Những Lớp Phù Sa](#)

[Ngày Lặp](#)

[Tha Hương](#)

[Nhật Ký Blog](#)

[Email](#)

[Sau Phút Yếu Lòng](#)

[Gió Đọc Triển Đê](#)

THIÊN MỘNG

Đình Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Lỗi Đất

- Phải về lại làng.

Cha tôi bảo với cả nhà. Trừ mẹ còn lại ai cũng hoang mang. Làng nào nữa? Từ khi sinh ra, ngoài đất này, chúng tôi chưa từng nghe cha mẹ nói về nó. Mẹ ngồi im lặng.

- Dù mặt vận cũng phải về. Bán hết - Cha tôi nói như để dứt khoát với chính mình.

Ngày đi cha đi một mình. Ngày về, sau cha là mẹ, ba chúng tôi và bốn một con bò. Khi đó anh Sơn tám tuổi, chị Mài bảy tuổi và tôi sáu tuổi.

- Làng đấy! - Cha chỉ lùm cây đen thẫm năm thấp thoáng giữa cánh đồng xa xa.

Khi đến gần đó là một cây đa đại thụ. Sự trở về của năm con người và bốn một con bò trở thành sự kiện của làng Gò. Người ta đổ ra xem. Vài người à lên thỏa mãn khi nhận ra cha tôi.

Đêm đầu về làng, gia đình tôi cùng bốn một con bò nghỉ ở gò đất lớn đầu làng. Mẹ và chị Mài hạ củi bắc bếp thổi cơm. Lũ bò sau chuyển đi dài năm ngả ngốn.

Mùa tháng mười, sương xuống nhanh, chẳng mấy đã giăng khắp cánh đồng ả trắng. Tôi bị hút vào những ngôi mả vừa sang áo, tấm ván thô và quần áo cũ vứt la liệt. Anh Sơn bá vai tôi. Không bảo tự dừng hai anh em rùng mình.

Làng tôi nghèo. Đếm khắp lượt không nổi vài gia đình khá giả. Phong cảnh chẳng có gì đặc sắc. Cái duy nhất người làng hay nhắc là ngôi đền thờ bà chúa với tám bia đá ghi danh những người đỗ đạt. Tự dưng tám bia đá biến mất. Sau này dân làng mới biết vợ chồng Độ đã chở về nhà đập nung vôi. Cũng chẳng sao. Ông đồ nho cuối cùng của làng đã mất cách đây tám năm, trong làng còn ai đọc được. Nhìn dãy bia đá sừng sững ở cổng đền, ngó trông uy nghiêm, chạm trổ tinh xảo song cứ như nom vào bức vách. Thành thử nó tồn tại hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống người làng.

Sau tám bia đá, cây đa đại thụ từ thời khai lập làng - cây đa cha chỉ cho chúng tôi dấu hiệu đầu tiên của làng khi cả gia đình về từ miền ngược - khô cành héo lá. Như mọi năm, mùa đông cây trút lá, đầu xuân lộc biếc đâm chồi, nhưng giờ tới tận hè, cũng chẳng nảy lộc nào. Cuối cùng phải dẫn bó, kéo một dọ nửa cành mục, gió bão rơi vỡ ngôi đền.

Một hôm có đoàn khảo cổ về làng. Lúc đó mọi người mới vỡ lẽ, họ muốn khảo cứu tám văn bia cổ. Nếu đúng như văn bản gốc nhà nước sẽ cấp bằng di tích văn hóa. Thôi rồi còn đâu. Tám văn bia giờ đã thành vôi vữa. Đoàn khảo cổ sững sốt. Họ bảo vùng này còn chứa trong lòng đất vô vàn bí ẩn. Những người già trong làng ò lên. Thảo nào ngoài đầm sậy, mấy nhà làm gạch đào được mộ thuyền.

Vợ Độ phát điên. Chẳng biết do lấy tám tấm bia nên bị báo ứng hay điên vì người làng rủa. Khổ nhất là mấy đứa nhỏ, mẹ viện nợ viện kia, bị bỏ như đồ ba vạ. Đi xem thầy bảo: Thánh thần giáng tội. Suốt kiếp cứ lo làm trả nợ. Các thầy cao tay được đón về, bùa chú dán quanh nhà, chuông khánh cúng ma rộn rịch khắp làng. Rồi đền nợ miếu kia kêu cầu, cứ thấy bảo thiêng là tìm đến, hỏi chỉ thấy bảo sắp khỏi. Ai đời vụ cấy, gù lưng được mấy cái mạ, sâm sẫm tối lại lụi cụi nhỏ lên.

Người già trong làng than thở từ dọ tám bia đá mất rồi cây đa chết, đất long mạch, đất học của làng bị triệt nên không còn ai đỗ vào đại học.

Ngay người ra ngoài làm rạng danh làng xóm cũng không. Dân làng cứ luẩn quẩn quanh với đất làng. Cha tôi nói con cháu hiền đạt đều do mồ mả ông bà phát. Ngày xưa đã có chuyện thù nhau, mời thầy về yểm đất.

Về làng, việc đầu tiên cha tôi làm là bán tám con bò mua lại ngôi nhà cũ, mặc dù nó đổ nát và không xứng ngần ấy. Mẹ tôi xót của, cha tôi gầm lên:

- Dù có phải bán cả gia tài cũng mua.

Ba anh em tôi đặt ra góc vườn để tránh bất cứ thứ gì có thể phang vào đầu khi cha tôi lên cơn thịnh nộ.

Việc thứ hai, ông gọi thợ mổ mổ liền lúc hai con bò mời các họ trong làng. Trong làng có họ Phùng Văn, Trần Quốc, Nguyễn Đức, tôi hỏi còn họ Đinh thì sao. Ông nhổ toẹt bãi nước bọt:

- Trong mắt cái làng này cha mày chỉ là cục c...

Giọng nói của ông có sự hằn học khiến tôi ớn lạnh.

Phải mười năm sau tôi mới dám đổ lỗi cho cha về cái chết của mẹ. Lần đầu tiên ông không chửi tôi. Ông bảo, nếu tận mắt chứng kiến cái chết không theo quy luật của người thân, con người ta chỉ có thể nghĩ đến việc trả thù. Tôi uất nghẹn. Vì chuyện người chết cha bỏ mặc những người đang sống. Tại sao người ta chỉ thừa nhận nỗi đau người khác gây cho mình chứ không thừa nhận nỗi đau mình gây cho người khác. Tôi không rõ sao lần lượt từng người đàn bà trong làng ngã vào vòng tay cha. Phải cha có bùa chú? Khi mẹ chết tôi nhận ra, cuộc sống là hiện tại. Tương lai có thể đến, nhưng chưa chắc. Còn quá khứ sẽ không trở lại. Mỗi khi tôi đứng trước mộ mẹ điều đó lại được khẳng định.

Là anh em trai nhưng tôi trái ngược hoàn toàn anh Sơn. Anh Sơn cao, gầy, gương mặt sát khí lì lợm, ngược lại tôi được thừa hưởng nước da trắng

trèo, cặp môi đỏ của mẹ. Ai cũng bảo anh Sơn là đứa ương ngạnh. Tôi hoài nghi. Không biết bao lần tôi và chị Mài chứng kiến anh giơ lưng chịu đòn mà lỗi không thuộc về anh. Những lúc đó thương anh trào nước mắt, kéo anh ra bờ sông an ủi những câu ngô nghê. Nhưng sau này người dám trái cha là tôi chứ không phải anh Sơn.

Tôi còn nhớ khi thấy anh Sơn lê lết xin ăn trên xe buýt liên tỉnh. Đôi bàn tay giờ là chân xỏ trong ba chiếc dép nhựa được khâu cộp lại. Tôi giăng mũ xé nát, xé cả những đồng tiền hành khách bố thí ném ra khỏi xe.

- Về! Về ngay! - Tôi gằn giọng.

- Mày điên rồi Lộc ạ - Anh nói, mắt nhìn tôi vô cảm.

Tôi ớn lạnh giống buổi chiều tháng mười trước cánh đồng sương trắng xóa có những ngôi nhà sáng áo. Khi đã bình tâm lại anh nói:

- Số tao nó vậy đấy. Con người sinh ra phải có số của riêng mình. Cứ sống đi rồi khắc biết. Đừng bảo tao nói điêu.

Ở làng anh là người đầu tiên mua được xe máy. Tiếng xe máy làm sừng sốt làng Gò không khác cái dạo gia đình tôi từ mạn ngược về cùng bốn một con bò. Nhưng anh gặp tai nạn thảm khốc cũng từ xe máy. Đâm vào cột mốc, thần chết chỉ lấy đôi chân cũng là phúc bầy đời. Nguyên nhân tai nạn do anh thua bạc, do vỡ nợ, do say rượu. Nguyên nhân thật khi biết cái thai trong bụng vợ không phải của mình. Dẫn vật tha thứ, không tha thứ đến nỗi đâm vào cột mốc. Khi anh phải cưa hai chân, không cần anh dẫn vật chị dâu tôi cũng bỏ đi. Thế mới biết lòng người đen bạc. Ở đời, khi chưa gặp sóng gió, khi chưa thân bại danh liệt thì thói đen bạc còn chưa

lộ mặt.

- Sống như vậy được sao? - Tôi hỏi.

- Được chứ. Tao đếch chết - Anh hẳn học.

- Thiếu bàn tay đàn bà, thiên chức.

- Thiên chức, thiên chức. Việc ấy bọn gái điếm làm tốt nhất. Chỉ cần có tiền nhét vào ngực nó.

Không hiểu sao tôi cho rằng cái thai trong bụng chị dâu là của cha tôi. Tôi ghê tởm suy nghĩ của mình nhưng không sao gạt được nó khỏi đầu. Tôi còn mừng tượng lúc thằng bé ra đời đi giữa cha và anh tôi gọi bố. Trong mắt người làng, mẹ tôi chết vì bệnh. Bệnh của mẹ có căn nguyên từ những người đàn bà. Mỗi người đàn bà ngả vào vòng tay cha là đẩy mẹ gần sự chết. Con người mẹ vốn cam chịu. Nước mắt có thể chảy ra ngoài nhưng nỗi đau nuốt vào trong. Phận người nhỏ bé, nỗi đau quá lớn, nó tàn phá mẹ đến kiệt cùng.

Cha tôi trả thù. Ông lôi về mớ thịt bèo nhèo, đổ máu hì hụi xào nấu rồi bắc giữa nhà lấy rượu ngồi nhắm. Thấy tôi và anh Sơn ông gọi vào.

- Thịt đấy, ăn đi.

Anh Sơn ăn. Tôi cũng ăn. Ngon. Giòn. Ăn xong cha tôi bảo:

- Thịt người đấy, nhau bà đẻ.

Tôi và anh Sơn bưng miệng nhào ra sân nhổ phì phì. Dù móc họng cho nôn ọe nhưng chỉ nhều ra được tí dãi rớt. Cha tôi làu bà:

- Còn chưa bằng cái nhục cha mày.

Từ đó trong làng có đàn bà đẻ, cha tôi đến xin nhau thai. Cũng có người mê tín, nhưng khi cha bảo để làm thuốc chữa bệnh họ đều cho.

- Ăn đi.

Sau khi xào nấu cha lại gọi tôi và anh Sơn.

- Vì sao, và để làm gì?

- Để tao có cảm giác lũ người ở làng này đang bị
ăn thịt.

Rượu nói hay cha nói? Lời người hay lời quý? Anh Sơn dè dặt ăn.
Không biết thì thôi, chứ biết rồi đời nào tôi chịu.

- Lộc, mà không ăn à?

Một chén rượu hất thẳng vào mặt tôi. Tôi hết hoảng ho sặc sụa.

- Cha để con ăn thay em.

Anh Sơn ôm ghì tôi. Tôi gạt tay anh, vùng chạy khỏi nhà. Tại sao người ta phải ăn thịt người? Trong những bánh nhau đỏ máu kia biết đâu chẳng có cái mang dòng máu của cha. Tôi rùng mình và lộn mửa. Mẹ ôm tôi khóc thầm mỗi đêm. Vài năm sau đó mẹ qua đời.

Chị Mài đem con về chơi. Thăng Hậu, thăng Thủy đưa ánh mắt rụt rè nhìn ông ngoại, nhìn tôi.

- Lại đây cậu cho quà.

Hai thằng vẫn không nhúc nhích. Ánh mắt chúng đang mang sao giống ánh mắt chị Mài ngày xưa.

- Anh Thập vẫn đối xử tốt với chị chứ?

Hành động của chị không ra gật cũng không ra lắc. Tôi hơi cợn trong lòng.

- Giờ ở Nam. Chắc độ tết Nguyên đán mới về.

- Chuyện người ta đồn với người đàn bà kia có không?

Chị lắc như nói với mình.

- Không. Anh ấy không phải hạng người bạc bẽo.

Tôi bóp hai vai chị. Lâu lắm tôi mới có cảm giác chạm vào da thịt người thân. Tôi nói với chị:

- Bảo anh Thập, cha đuổi cũng phải về.

Chị Mài ngoan ngoãn gật đầu. Suốt đời tôi sẽ không quên buổi chiều sau đình. Ba thằng đàn ông, một mình chị. Chúng là công nhân thi công đoạn đường chạy cắt mặt làng tôi. Tôi điên cuồng vớ gạch đập túi bụi. Máu tóe đỏ. Đến khi định thần lại chỉ còn tôi và chị. Tôi sững sờ. Lần đầu tiên tôi nhìn chị rõ thế bằng ánh mắt một đứa trai. Chị ơi, ai bảo chị đẹp thế thảo nào. Sự co rúm của chị trước cái nhìn của tôi làm tôi sực tỉnh. Tôi bảo chị lánh tạm vào ruộng ngô để tôi về lấy quần áo. Đêm đó và nhiều đêm nữa, khi nỗi hận đã nguôi, tôi còn mãi ám ảnh hình ảnh chị chiều đó. Cha tôi ngã người khi biết chuyện. Chưa bao giờ tôi thấy gương mặt ông đáng sợ thế. Chưa bao giờ ông đau thế. Nó có giống nỗi đau ông gây không? Mỗi khi một gia đình trong làng lục đục hoặc lời nhau ra tòa tôi lại tin có nguyên nhân từ cha. Và tôi tự hỏi, trong ngần kia gương mặt lũ trẻ choai trong làng đứa nào cùng huyết thống với tôi. Một câu hỏi tôi không muốn câu trả lời. Cái làng này đã làm ông đau đến mức nào mà ông hận nó thế? Khi cha tôi tìm đến dây lán của đội công nhân làm đường, ba kẻ gây chuyện đã bỏ về quê. Về sau tôi nghe nói họ đã được điều đến làm việc ở nơi khác. Lần đầu tiên cha tôi bắt lức vì không có chứng cứ. Đêm đó dây lán công nhân bốc cháy. Tôi không làm. Cha tôi không làm. Tôi tin điều đó. Từ đó tôi thề, sẽ đập nát xác bất cứ thằng con trai nào lảng vảng quanh chị Mài. Chẳng thế mà anh Thập, anh rể tôi bây giờ đã mấy lần bị tôi cho tắm sông giữa mùa đông lạnh giá. Đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao khi anh Thập xin cưới chị Mài năm lần bảy lượt cha tôi không đồng ý.

Cha đi bốc mộ. Khi ông vào nhà mùi rượu sặc sụa. Âm khí từ người ông toát ra căn phòng lạnh lẽo. Tôi đã mấy lần có mặt trong những đám sang áo. Sau những lần đó, hình ảnh tấm ván thiên và chiếc đầu lâu thô lỗ hai hốc mắt cứ thường xuyên trở về ám ảnh. Nhất là khi cất mả cho mẹ. Nhiều năm sau, trong mơ, thỉnh thoảng tôi vẫn giật mình. Phải chăng đó là điểm đích của kiếp người? Tại sao cha lại chọn nghề bốc huyết. Khi chưa tai nạn, anh Sơn cũng bốc huyết. Nếu nghe lời cha, có thể giờ tôi cũng làm nghề bốc huyết. Nghề bốc huyết đến với cha khi có dự án mở đường chạy qua làng. Một ông thầy pháp bấm độn nói. Đất làng này cực vượng. Sắp đại lộc. Thiên thời, địa lợi có cả, chỉ còn lòng người xoay vần ra sao. Quả đúng như lời tiên đoán. Đầu năm sau, cán bộ khảo sát về đo đạc, vạch chỗ này kẻ chỗ kia và thông báo với người làng những diện tích đất thuộc vào diện quy hoạch sẽ được dự án đền bù thỏa đáng. Từ trước đến nay đất làng này có bao giờ ra gì đâu. Hoa màu thu hoạch còi cọc, bán đổ bán tháo. Mấy chục mẫu đất chỗ con đường dự định chạy qua nứt nẻ vào mùa khô, sinh lợi vào mùa mưa. Điều băn khoăn con đường chạy qua mấy gò đất lớn, nơi đặt mồ mả ông bà. Thu xếp mãi cuối cùng mọi người cũng đồng ý di chuyển nghĩa địa đến nơi quy hoạch mới.

Trong lúc người dân làng Gò chờ ngày chuyển mộ, một sớm cha tôi khăn gói ra sông thuê một chiếc thuyền lớn ngược lên mạn Bắc Ninh. Cha tôi đi đâu, làm gì tôi, anh Sơn, chị Mài không biết. Chỉ thấy ông dặn chiều mai ra bến sông đón thuyền về. Chiều sau cha tôi cùng một chiếc thuyền chắt đầy tiểu sành cập bến. Suốt chiều hôm đó, những chiếc tiểu sành được chuyển về xếp đầy công, đầy vườn nhà tôi. Hóa ra cha tôi lên làng gổm Phù Lãng. Ông đã tính toán đón đầu việc di dời nghĩa địa của làng. Chỉ buổi chiều hôm đó gần nửa số tiểu sành đã được bán. Nhìn đống tiểu sành còn lại, anh Sơn lo lắng:

- Không khéo ế mất.

Cha tôi chửi:

- Trước khi lấy hàng về bố mày đã bỏ ra mấy ngày trên cánh đồng để khảo rồi. Cứ cho có nhà đã tính trước mua ngoài đi thì số mồ mà bị mất dấu tích còn nằm âm dưới lòng đất sâu kia.

Rồi cha bảo:

- Chờ đi, cái làng Gò này sắp có chuyện để xem.

Khi số tiểu sành trong vườn nhà tôi còn độ chục chiếc, Chác chột chẳng biết lấy hàng ở đâu cũng đánh

về một chuyến ô tô. Vợ Chác chột bế con khóc mếu từ đầu làng.

- Đã bảo đầu óc ngu hơn người ta thì đừng có tham. Ông bảo cái nước này chỉ mình ông nghĩ ra nhưng ông về mà xem. Người ta ăn xong ỉa xong từ kiếp nào rồi.

Chác chột ngồi phịch xuống cổng làng, mồ hôi vã ra như tắm. Suốt từ hôm đó nhà Chác chột không lúc nào ngớt tiếng cãi vã.

- Mồ ma lão Trí dị thường khi chết cũng dị thường - Cha tôi nói như một sự phát hiện - Hôm nay bốc mộ lão, cầm xương cốt lão trong tay thấy thật thỏa. Gian hùng chết cũng chỉ còn nhúm xương ngâm nước.

Tôi nhận rõ sự mẫn nguyện ở ông.

- Cha nên chuyển nghề.

Ông lắc đầu.

- Vì sao?

Ông không đáp. Gần cuối bữa ông mới bảo:

- Tao không thiếu tiền.

Rồi ông mở tủ lòi ra một ống bơ đổ ra trước mặt tôi. Tôi lóa mắt. Đó là vàng khi ông bán đàn bò.

- Tao muốn xem người ta khi chết còn lại gì.

- Người ta chết còn xương chứ còn gì?

Ông lắc đầu. Tôi rùng mình. Ông bảo:

- Mà biết không. Mỗi khi tao cầm một cái sọ lên tao lại hỏi: Ông còn nhớ tôi không? Ông còn nhớ khi sống ông đã làm những gì không? Tất nhiên là nói bằng ý nghĩ. Nhưng những cái sọ hiểu cả đấy. Cái thì kinh hãi đối mặt với sự thật. Cái nhăn nhó cười xòa như muốn xí xóa. Cái lại cúi gằm vẻ ăn năn.

- Cha say rồi đấy.

- Còn lâu tao mới say. Chỉ khi không có rượu tao mới say. Những lúc rượu vào tao tỉnh tuốt.

Rồi ông chuyển câu chuyện sang tôi:

- Mà ra đi vì con Lý phải không? Mà là thằng không ra gì. Ra đi vì một con đàn bà là đồ vứt đi.

Có lẽ cha tôi đã say thật. Nhưng say cha vẫn đủ gọi lại nỗi đau trong tôi. Chị Lý là hàng xóm nhà tôi. Chị không cha. Mẹ chị đi lấy chồng chị ở với bà ngoại. Khi bà ngoại chết, mẹ muốn chị về ở cùng song chị không chịu. Một mình ở lại nếp nhà của bà ngoại. Chị Lý đẹp chỉ có điều chị mắc bệnh động kinh. Chị hơn tuổi tôi, hơn tuổi chị Mùi. Chị Lý để tóc dài, mái tóc của chị luôn bới lên đỉnh đầu. Nó chỉ xòa mỗi khi chị tắm hay gội đầu. Ở giáp hai nhà có một cây chay ăn quả. Phía dưới cây chay là nhà tắm. Mỗi tối tôi trèo lên ngọn chay rình chị Lý tắm. Cuộc sống với người cha khắc nghiệt của tôi được xoa dịu bởi tiếng thùng chạm nhau, tiếng nước gội ào

lách chách vọng ra từ đó. Và đêm đêm tôi lặng lẽ ngồi trên cây cho đến khi ánh điện nhà chị tắt. Một hôm, tôi choáng váng khi thấy một bóng đàn ông đi ra từ buồng chị. Tôi run lên khi nhận ra đó là cha tôi. Chưa bao giờ tôi ghét chị, ghét cha tôi dường vậy. Tòa lâu đài chị trong tôi sụp vỡ tan tành. Tôi những tưởng tiếng thùng chạm nhau, tiếng nước giội ào lách chách có thể xoa dịu khuyết hãm cuộc đời tôi nhưng tôi đã nhầm. Chị và cha tôi, họ là một. Tôi rời làng, tôi đi công nhân. Cuộc sống và nỗi đau đưa tôi đi hết nơi này đến nơi khác, thủy điện Hòa Bình, thủy điện Yaly, thủy điện Sơn La. Giờ tôi cũng đã lập gia đình.

Chẳng hiểu sao thương cha mà chị Lý vẫn đi lấy chồng. Chị lấy chồng xa lắm. Xa đến độ người ta không còn nhớ chị đã từng sống ở làng. Qua cửa sông, bây giờ là bến cát cha tôi nán lại. Chỗ này là nơi ông xuống thuyền rời làng đi. Chưa bao giờ tôi hỏi vì sao cha tôi rời làng bằng sông lại trở về từ rừng. Bến cát là nơi lần đầu tiên cha tôi thành đàn ông trước bà chủ. Có thể ông chủ phát hiện chuyện cha tôi với vợ mình nên đã tống cổ cha lên bờ. Cũng có thể vì lý do gì đó mà cha bỏ đi và gặp mẹ tôi. Một trăm phần trăm mẹ tôi là người Thái, đó là theo giấy khai sinh của ba anh em tôi. Cha tôi nói:

- Đừng để lũ trẻ mất gốc. Có dịp nào đó phải

cho chúng về. Có trốn cũng không khỏi cái cốt của mình đâu.

Làng tôi có nhiều nhà cao tầng mọc lên giữa những lùm tre và nóc nhà ngói. Làng đang cựa mình. Cái mới đội, đẩy, cuốn theo cái cũ cùng vận động. Khác thật. Mới ngày nào làng chỉ là làng, bình lặng, khiêm nhường, nằm núp bên dòng Kinh Thầy êm đềm chảy. Giờ đây làng là một gã trai trẻ thích quậy phá, nhảy nhót, đôi khi thích cả sự mạo hiểm. Cha tôi, kẻ trí lự là thế cũng nhận một đòn choáng váng trước thời vận. Bao mưu mẹo ông tính toán xoay vần cái làng này theo ý mình thì giờ chính ông bị nó xoay lại. Ông già đi nhanh chóng, hốc hác. Người ta xì xào. Lão Nhân làm nghề bốc mả nhiễm bệnh âm. Riêng chỉ con cái ông: anh Sơn, chị Mai và tôi biết

bệnh ông - Căn bệnh nan y hành hạ dai dẳng, tàn phá ông và những cuộc đời liên quan đến ông. Nhưng tôi biết ông sẽ chưa dừng lại.

- Mực ruỗng, nát bét, chỉ là cái vỏ - Ông ôm

thít đầu.

Có lẽ suốt đời tôi không thể thấu hiểu sự hần học của ông với ngôi làng của mình, nơi ông đã đánh đổi

tất cả để trở về.

Anh Sơn gọi tôi đến uống rượu. Nhìn anh với chiếc xe gắn máy tự tạo chở nước bán dạo trong bến xe tự nhiên tôi thấy an lòng.

- Cha nói không phải không có lý đâu.

Tôi trợn mắt. Anh Sơn vẫn giữ thái độ tự tại.

- Để như ngày nay, người nông dân đã phải đánh đổi nhiều thứ. Những xí nghiệp nhà máy đang làm cho cánh đồng hẹp lại. Rác thải ô nhiễm đang bốc mùi ở khắp các nguồn nước trong làng, chảy ra cửa sông. Những nơi ngày xưa anh em ta mò cua bắt hến giờ chim trời bay qua cũng rơi xuống chứ đừng mong các loài sinh vật sống được.

Uống rượu vào anh Sơn nói nhiều.

- Kết cấu làng xã vỡ thật rồi chú ạ. Ngay cả gia đình cũng không còn mang nguyên nghĩa nữa. Một trăm gia đình trong làng có tới sáu bảy mươi nhà có người đi xuất khẩu lao động, đi làm ăn xa. Nhà cửa khang trang đấy nhưng mười cái có tới già nửa dị mọ, chỉ có vợ hoặc chồng. Ngày nay người ta coi chuyện hôn nhân đổ vỡ như trò đùa. Đây là thời của sự thực dụng, của vật chất.

Có tiếng xe máy xích đõ ngoài sân. Một người đàn bà phốp pháp, cặp mắt sắc xách mấy túi ni lông nhỏ bước vào. Đây là người đàn bà anh Sơn đang sống cùng ư? Tôi không có cảm tình với chị bởi cái nghiệt nó hiện ngay trên mặt. Có một chút đố võ trong tôi. Nhưng tôi tự an ủi. Anh Sơn tôi như thế, vả lại sự chân thật và can đảm của chị là có thật khi chị về sống với anh tôi.

- Chú Lộc phải không? Anh Sơn phôn cho tôi chú tới nên tôi mua cái gấu bò cho anh em chú hàn huyền.

Chị lấy đĩa lần lượt bày các thứ, ngồi uống vài chén với anh em tôi trước khi cáo đi thu hồi nợ cuối năm.

- Em lo cho bố.

Anh Sơn lạng lẽ uống rượu. Hồi lâu anh nói:

- Mỗi người có một cuộc đời. Sống ác sống thiện cũng là sống. Đức Phật đi tu để tìm đường cứu vớt chúng sinh. Ta sống trong kiếp người cũng là tìm một đường tu cho mình. Ở đời sống sao cho không day dứt ân hận là được.

Tự bao giờ anh Sơn trở nên triết lý nhiều như vậy.

Cuộc đời dạy ta ngộ ra nhiều thứ. Có những thứ trọn kiếp người chưa chắc ngộ ra được.

THIÊN MỘNG

Đình Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Viên Đá Thờ

Người ta bảo đất ấy là đất nghịch. Trai thì tứ tán, gái thì đi diếm lộn sòng. Có phải vì thế mà ông nội Hữu, cha và giờ là Hữu thầy đều lưu tán. Giờ chỉ còn bà nội vẫn sống một mình ở đó. Đó là vùng tròng dâu nuôi tằm. Bà nội đã già mồm như quả sung tằm. Ốm trận kịch liệt năm ngoái người còn nhúm xương tưởng đi thế rồi khỏe lại. Không thể nào tin nổi.

Ông nội là người săn đồ cổ có tiếng trong vùng. Nghe bảo đã chết vì vùi xác ở quê người. Một người có mắt coi đồ cổ hiếm có. Căn nhà mà Hữu ở bây giờ mua bằng tiền của ông để lại. Người ở đất này muôn đời nguyên rủa ông vì cái tội lấy trộm sắc phong. Ông còn là nguyên nhân biến mất của nhiều đồ thờ ở những đình chùa, miếu mạo các vùng khác. Một đời động đến thánh

thần cuối đời ba lần xe đâm gãy đùi không chết. Song phải bán xới. Bà nội bảo ông bị một người đàn bà dân tộc bùa. Mẹ kể: Có đêm thấy ông về quỳ xuống chân bà khóc rồi đi. Bố bảo: Ông nội phải lòng một người con gái Thái còn trẻ lắm.

- Bố đã lên đó lần nào chưa? - Hữu hỏi.

- Rồi. Đó là lần bà bảo lên tìm ông về. Đường hẹp chỉ có thể đi bộ hoặc ngựa. Sau mấy ngày cũng tìm đến nơi. Đó là lúc nhập nhoạng. Ông ấy đang ẵm một đứa bé. Bên cạnh một người con gái đang ngồi quay xa.

- Đợt đó ông nội theo về chứ?

- Tao không vào. Chỉ đứng nhìn một lúc rồi bỏ đi. Đêm đó tao vào ngủ nhờ một gia đình người Thái định bụng sáng hôm sau sẽ quay lại. Cặp vợ chồng còn khá trẻ. Ấy là tao đoán thế, chứ họ lam lũ khó đoán tuổi. Họ có hai đứa con. Chủ nhà rót rượu mời uống. Lúc ngủ vợ chủ trải chiếu cho nằm gian trong. Gọi là gian trong nhưng cùng một dãy phen. Tao nằm thao thức không ngủ được. Bên kia hai đứa con chủ đã ngủ say, chỉ còn vợ chồng họ thức. Họ nói chuyện với nhau líu ríu như chim và làm tình ba lần. Người đàn bà rú rít như mèo hoang. Rồi họ ngủ lúc mặt trăng gần khuất núi. Tao nằm không chợp mắt được. Từ đâu đâu những suy nghĩ kì lạ ùa về. Tao nghĩ về vợ chồng chủ. Cuộc sống của họ thô mộc, đơn giản mà đủ đầy. Buổi sáng vợ chủ dậy sớm thổi xôi đãi khách. Bữa ăn có xôi, cá suối nướng và canh rau mảnh bát. Ăn xong thế là tao về.

- Sao cha lại về?

- Cũng chẳng biết nữa. Tự nhiên thấy việc mình làm đâm thừa.

- Cha về nói sao với bà nội?

- Bà bảo có gặp được ông không? Tao nói rừng núi điệp trùng tìm mà không thấy. Biết đâu chết mất xác rồi.

- Về sau còn lần nào cha trở lại?

- Không, đó là lần duy nhất.

Hữu chỉ nhớ loáng thoáng gương mặt ông nội. Mờ nhạt, không rõ ràng. Trước kia cha giữ một viên đá cuội trắng bằng nắm tay có những vân đỏ li ti như máu. Giờ nó là của Hữu. Cha bảo vật đó ông nội để lại. Một dạng ngẫu vật thờ cúng của người Thượng. Cũng có thể được liệt vào một dạng đồ cổ. Nghe bảo ông nội có ý định bán viên đá đó mấy lần cho người nước ngoài. Những kẻ mua đều trả giá rất cao. Nhưng không hiểu sao những kẻ định mua viên đá đều gặp tai nạn thảm khốc. Ông nội sợ không dám bán nữa mà giữ lại. Hữu không tin nhiều về những bí mật của viên đá.

Hữu để nó trong tủ như một đồ vật trang trí. Cha bảo, có đêm chính mắt ông đã nhìn thấy viên đá đó phát sáng.

Cha là cán bộ văn hóa. Sau này không biết bắt mãi gì với lãnh đạo mà ông bỏ việc. Rồi cha mẹ ly hôn.

Lúc đó Hữu đang học đại học. Để đoạn tuyệt cha vào Nam. Sau này ông qua Campuchia và lấy một cô

gái người Khơ-me. Nghe đâu hai người có một đứa

con gái.

Một người trong giới buôn đồ cổ bảo có biết ông. Giờ ông cũng là chủ một đường dây buôn đồ cổ sang Thái Lan, Miến Điện. Hữu biết cũng như ông nội cha sẽ không đời nào từ bỏ đồ cổ. Sự hấp dẫn của những món đồ cổ đã ngấm sâu vào máu thịt hai người.

Cha đi để lại căn nhà trong cái ngõ sâu của thị xã tồi tàn này cho Hữu. Học xong Hữu biến nó thành xưởng vẽ. Đám bạn lui tới với Hữu là dân vẽ. Vài người là mỗi làm ăn. Trong đó có một số là người nước ngoài. Hữu nghiệm ra một điều, dân làm nghệ thuật và dân lang thang cùng giống nhau ở cái điểm dặt dẹo. Cùng khu phố có một ông làm thầy cúng danh tiếng nhưng nghiệm thuốc phiện nặng. Anh em chơi với nhau và thường cùng nhau thù tạc. Minh ông sở hữu căn nhà vật vờ ở khu phố cổ, vợ đẹp con khôn. Mấy năm sau căn nhà biến thành thuốc phiện. Giờ muốn tìm ông phải ra bãi sông. Ông sống ở đó trên một chiếc thuyền chài rách. Có bạn uống rượu ông bảo:

- Mình như khúc gỗ mục từ trong mục ra. Thế mà lại đi hóa giải vận hạn cho bao người. Đã bao lần tuyên bố giải nghệ, bảo còn có chó gì mà tin nữa. Đời thầy còn phải chui vào trong cái thuyền rách, cứ nhìn thì biết. Thế nhưng thiên hạ vẫn cứ đến tìm. Đời lạ vậy.

Hữu vợ chén rượu uống, chỉ cười.

Dạo sau thầy bói lại bỏ bãi sông vào phố. Một căn nhà không khang trang nhưng tạm tạm. Hôm uống mừng nhà mới, thầy cúng bảo:

- Có bà Việt kiều từ Mỹ về tự nhiên dúm vào tay một xấp đô la. Tớ hỏi tiền gì? Bảo lộc chia. Nhớ mang máng hình như có lần người đàn bà đó nhờ mình bói tìm xác thằng Mỹ chết trận là chồng bà ta. Lần ấy thế nào lại trúng.

Hữu cười tinh quái:

- Có thật chỉ có tiền không thôi?

Thầy cúng cười:

- Cũng vài lần lên giường. Sẽ rồi còn gì nữa đâu.

Vừa lúc đó có điện thoại của cô người mẫu. Ra về Hữu vỗ vỗ vai thầy cúng:

- Tôi xem vận ông còn phát.

Về đến nhà thấy cô người mẫu đang ngồi ở cầu thang. Thấy Hữu lão đảo cô lại bên xóc nách Hữu. Hữu móc túi lấy chìa khóa đưa cho cô mở cửa. Cô dìu Hữu vào nhà. Lúc sau Hữu đã bị cô gái lột truồng thay bộ quần áo nồng nặc rượu. Làm xong cô đóng cửa ra về. Hữu nghe rõ tiếng bước chân cô đi xuống cầu thang. Giờ chỉ còn một mình Hữu tỉnh rượu. Hữu nhớ lại khuôn mặt cô. Nhạt nhòa không rõ nét như bao khuôn mặt phụ nữ khác. Hữu và cô có làm tình vài lần. Cũng bình thường. Cả hai cùng đạt tới khoái cảm. Trong căn nhà này Hữu còn nhớ đến gương mặt một người phụ nữ khác. Cũng vài lần Hữu và cô ta lên giường. Cách hành lạc của cô ta rất lạ. Mỗi lúc làm tình Hữu tưởng chết ngộp bởi cặp vú ộp vào mặt. Cô đến vào một buổi chiều, trong lúc Hữu đang bắt lức với đồng thuốc màu, cọ vẽ.

- Anh đang tìm một người làm mẫu? - Cô hỏi.

Hữu nhìn cô gật đầu.

- Tôi đến theo sự giới thiệu của một người bạn - Cô nói tiếp.

Hữu nhìn cô một lượt. Bất giác hơi nhú mày. Ở cô, anh nhận ra nét dân dã mặc dù nó được phủ bằng bộ đồ hợp mốt, những lớp phấn son đậm màu. Trong cô, anh tìm ra sự mâu thuẫn. Hồi lâu, anh nói:

- Cô đã bao giờ làm mẫu chưa?

Cô lắc đầu.

- Vậy thì cô phải biết một điều. Làm mẫu là một nghề không phải đơn giản. Nhất là khi làm công việc của người mẫu nude. Nó đòi hỏi sự hy sinh.

Cô ngồi lặng nghe anh nói. Gương mặt bình thản, không chút xao động. Khi anh ngừng lại, cô nói:

- Trước khi đến đây, tôi cũng đã nghe nói qua.

Rồi cô đứng dậy, trút bỏ bộ quần áo trên người.

- Tôi là người miền núi - Cô kể - Quê tôi có những dãy núi cao. Những người đàn bà hút điếu ọc. Những người đàn ông vào rừng tìm trầm.

- Cô phải là người yêu quê nhiều lắm? - Anh hỏi.

Cô trả lời:

- Chỉ ngày xưa thôi. Giờ xa quá rồi.

- Sẽ hợp hơn rất nhiều nếu cô ăn mặc một cách tự nhiên - Anh nói.

Cô cười:

- Vậy sao, tôi thì lại không nghĩ thế. Xã hội nhiều cái buồn cười lắm. Sống trong đó con người cũng phải biến mình thành buồn cười cho hợp.

Hữu phì cười về cái lý khác người của cô. Cô cũng cười rồi nói:

- Anh có hút thuốc không, cho tôi xin một điếu?

Hữu rút một điếu ba số đưa cho cô. Có lẽ đó là lần hai người trò chuyện cởi mở nhất.

Hữu phải thừa nhận cô có thân hình rất đẹp. Cặp vú căng mọng vênh lên. Hữu rất thích nhìn chăm chăm vào cặp vú đó. Có lúc Hữu choáng ngợp, run rẩy bởi cảm xúc dồn về ào ạt, không sao kiểm soát nổi. Lúc đó, cô thường ngồi nhìn qua cửa sổ với ánh nhìn vô hồn. Cũng có lần cô lại bên ghè đầu Hữu vào ngực.

Sau mỗi buổi cô ngồi mẫu, lúc ra về, nhìn qua cửa sổ, Hữu thường thấy có một người đàn ông ăn vận lịch sự đậu xe chờ sẵn. Hôm nào anh cũng đứng nhìn người đàn ông mở cửa cho cô bước lên xe rồi chiếc xe khuất sau ngã tư mới trở vào nhà thu dọn giá vẽ và thuốc màu.

Rồi một hôm cô bảo Hữu có thể đi cùng cô ta không. Hữu hỏi, đi đâu. Cô ta nói, đến nhà tù. Người mà cô cùng Hữu đến thăm là một người đàn ông hơn Hữu vài tuổi. Khuôn mặt lì lợm chứng tỏ thuộc hàng anh chị. Hữu không vào mà ngồi chờ hai người nói chuyện. Hữu thấy cô khóc nhiều. Trên đường về cô nói:

- Anh ta hỏi anh là người thế nào? Làm gì?

- Cô bảo sao?

- Tôi nói anh là người tốt. Làm họa sĩ. Tôi đang làm mẫu cho anh.

- Anh ta bảo tôi nói lại với anh là anh ta có cảm tình và tin tưởng anh ngay khi gặp.

- Người đàn ông đó là thế nào đối với cô?

- Một người đã lôi tôi ra khỏi vũng lầy. Rồi cũng chính anh ta ném tôi trả lại vũng lầy ấy. Giết người. Án nặng lắm. Chung thân.

Hữu nói:

- Vì cô à.

Cô gái không đáp.

- Những mối quan hệ của cô phức tạp thật.

Khi Hữu chuẩn bị cho những bức vẽ cuối cùng thì cô không đến nữa. Sự vắng mặt đột ngột của cô khiến anh hụt hẫng. Cái cảm giác đó y hệt lúc vợ và hai đứa con Hữu rời khỏi nhà. Y học hiện đại giúp mọi cái mập mờ trở lên rõ ràng. Y học hiện đại giúp Hữu hiểu rõ vợ mình. Khi nhận kết quả xét nghiệm ADN Hữu không tin nổi. Kết luận ghi rõ ràng ADN của hai đứa con không trùng hợp với của Hữu. Bà bác sĩ giám định cứ lo lắng vì sợ Hữu sẽ làm liều. Hữu nói:

- Không sao đâu. Đây là việc mà trước sau tôi cũng phải đối mặt.

Buổi chiều vợ và hai đứa con rời khỏi nhà là một buổi chiều ảm đạm nhất trong đời Hữu. Mẹ chúng vừa thu xếp đồ đạc vừa nheo nhéo giục. Hai đứa trẻ nhìn Hữu dửng dưng. Lúc rời khỏi nhà chúng không hề ngoảnh lại chào Hữu một lời. Kể cả thằng út có khiếu vẽ mà Hữu vô cùng yêu quý và mong sau này nó sẽ nổi nghiệp mình.

Hữu hoảng hốt nhận ra mình không có số điện thoại, hay một dòng địa chỉ nào của cô. Nhiều ngày sau, Hữu không thể nào cầm nổi cọ vẽ. Một dạo

sau, Hữu gặp lại người đàn ông lịch sự trong khách sạn. Bên người đàn ông đó trước là cô, giờ là một người con gái trẻ trung khác. Anh xin lỗi và hỏi thăm ông ta về cô. Ông ta nhìn anh không mấy thiện cảm rồi lắc đầu.

- Tôi không biết ai tên như thế.

Triển lãm của anh đã không bao giờ xảy ra. Một cuộc hỏa hoạn không rõ nguyên nhân đã thiêu rụi tất cả. Mặc dù vậy chẳng hiểu sao Hữu không thấy tiếc bất cứ một thứ gì. Họạ chẳng mỗi khi nhìn những mảng tường xám đen Hữu lại hình dung đến dáng cô ngồi.

Đến phòng vẽ của Hữu lại có những người mẫu nude khác.

Hữu thường tụ tập bạn bè nhậu nhẹt. Tối đó, nhậu xong, trời mưa không dứt, cả bọn lại kéo nhau đi trà đạo. Trà đạo chỉ là cái vỏ bên ngoài. Ở đây có các em xinh tươi. Trong lúc chờ, Hữu cùng mấy người bạn lôi đủ chuyện tào lao trên trời dưới bể ra nói. Chợt có tiếng ồn ào trong một gian phòng khiến mọi người chú ý đổ xô mắt nhìn. Có một cái gì đó chạy qua sống lưng Hữu lạnh buốt. Không thể nhầm được. Đúng là cô. Cô đang bị hai tên bảo kê tát dúi rập vì làm đổ khay trà. Chúng kéo cô đến quỳ trước mấy người khách Tây. Cô cúi mặt nhận nhện hãm trà. Một gã Tây thọc bàn tay lông lá vào ngực cô. Hữu định bật dậy thì có một bàn tay nắm chặt vai ấn xuống. Một giọng nói bên tai khiến anh ngồi hóa đá nhìn bàn tay thô kệch vạy vò thân hình đã khơi cảm hứng cho những tác phẩm nghệ thuật của anh:

- Ở nơi nào cũng có luật của nó, đừng xen vào làm gì cho lôi thôi.

Ra về Hữu không sao xóa được hình ảnh nhìn

thấy vừa rồi. Hình ảnh đó còn dẫn vệt Hữu cả nhiều ngày về sau.

Phải một dạo Hữu mới trở lại quán trà đạo. Khi hỏi đến cô họ bảo cô đã đi cách đây mấy hôm. Còn đi đâu thì không ai rõ. Hữu ân hận vì đáng lẽ

Hữu phải đến tìm cô sớm hơn. Giữa dòng đời chật chội này gương mặt nào là cô.

Lâu lâu Hữu lại về thăm bà. Hữu thích vẽ con sông. Lần nào từ phố về Hữu cũng mang theo giá vẽ và giấy. Chỉ vài nét đưa bút là dòng sông và chiếc thuyền chài hiện ra.

- Nay cậu vẽ thuyền của tôi đấy à?

Hữu ngẩng lên nhìn. Đó là lão thuyền chài.

- Thuyền chài thì có đẽch gì để vẽ - Vừa nói lão vừa đặt mông ngồi xuống bên cạnh.

Hữu cười nhìn lão thân thiện hỏi vài câu về tình hình đánh cá. Lão thuyền chài đã già, có cặp mắt trũng sâu. Không biết lão có hiểu gì về nghệ thuật không nhưng lão nhìn Hữu vẽ một cách chăm chú. Ngày trước khoảng sông này có cả một làng chài. Nhưng giờ họ đã tứ tán đi kiếm ăn khắp nơi. Chỉ còn có chiếc thuyền của lão. Các bức vẽ của Hữu sắp xếp theo thời gian là một cuốn sử họa sự thăng trầm thịnh suy của làng chài. Ở dưới thuyền một bà lão tay thoăn thoắt đan lưới. Lúc sau một người con gái thò ra tra giá xuống sông vo gạo. Hữu đoán đó là con gái lão.

- Phải thú thực các cậu có tài. Nhìn bức họa cứ như là thật. Tôi chẳng hiểu gì nhưng thấy thích.

Hữu đưa bức họa vừa vẽ xong cho lão:

- Tôi tặng bác đấy.

Lão thuyền chài sáng mắt, đón lấy bức tranh nâng niu, đôi mắt lộ vẻ hàm ơn:

- Thật à.

Rồi lão nín lấy tay Hữu:

- Khoan hẵng về. Hôm nay xuống thuyền uống rượu với tôi.

Hữu định từ chối. Nhưng dáng con gái lão chài ẩn hiện khiến Hữu tò mò. Gia đình lão chài có hai vợ chồng và cô con gái. Cơ ngơi chỉ là khoảng rộng của chiếc thuyền. Cô gái khá ưa nhìn. Nhưng khuôn mặt băng giá. Thi thoảng Hữu bắt gặp ánh mắt cô ta kín đáo nhìn mình. Có những tia sáng trong khóe mắt sâu và tối. Đó là linh cảm của người làm nghệ thuật. Hữu không thể tưởng tượng được mình sẽ sống ra sao trong một không gian chật hẹp, không phương tiện thông tin nghe nhìn, không sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài thế này. Lúc sau có tiếng trẻ con léo nhéo trên bờ. Rồi một thằng nhóc khoảng bảy tuổi nhảy xuống chiếc thuyền con trèo ra. Hóa ra còn một thành viên thứ tư nữa mà Hữu không biết. Nếu thế cô gái đã có chồng và có con. Đoán vậy nhưng Hữu không hỏi. Thấy Hữu nó không chào. Người lớn cũng chẳng ai nhắc. Nó vừa nhai cơm vừa nhìn Hữu như thể người ngoài hành tinh.

- Khi nào ra sông mời cậu cứ xuống thuyền chơi - Đưa Hữu vào bờ lão thuyền chài nói.

Hữu không đáp chỉ gật gật đầu ra ý bảo: biết rồi.

Trong đời Hữu còn nhớ nhiều đến một cô gái khác. Cô trở lại nhà anh trong một đêm mưa gió.

- Tôi vào nhà được chứ? - Cô hỏi.

Hữu mở rộng cánh cửa. Cô vào nhà ướt lướt thướt. Anh lấy quần áo của mình chỉ cho cô nhà tắm bảo đi thay. Cô tụt quần áo thay ngay trước mặt anh. Đêm đó hai người làm tình. Rồi cô vùi đầu vào bộ ngực trần của Hữu khóc.

Cô ở lại nhà Hữu một dạo. Hữu không biết nhiều về cô. Nhưng những ngày bên cô khiến Hữu cảm thấy cuộc sống trôi qua nhẹ nhõm.

- Anh có mong một đứa con không? - Cô hỏi Hữu.

- Cô nói sao?

Cô gái lúng túng:

- Không!

Cô không nói thật nhưng đã từng có vợ và hai lần chứng kiến cảnh vợ mang thai Hữu đủ kinh nghiệm để kết luận. Tối đó Hữu đã uống rượu nhiều. Trong lúc uống rượu Hữu đã rửa cô là đồ gái hư đốn. Hình như Hữu bảo cô ta hãy đi giải quyết đi và ném ra một xấp tiền. Tình rượu Hữu không thể nhớ lại được gì. Những ngày sau Hữu đến chỗ thằng bạn và ở lại đó không về nhà. Đôi lúc Hữu cũng vẫn vợ nghĩ đến cái thai. Hữu về nhà thấy cô chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Lại có cả một chai Brandy ướp lạnh. Thường ngày cô không mấy khi vào bếp. Hai người thường đưa nhau đi ăn quán.

- Có sự kiện gì đây? - Hữu hỏi.

Cô cười không nói. Hôm đó hai người bình thản ăn và uống rượu.

- Em làm bữa ăn hôm nay để chia tay.

Hữu ngạc nhiên:

- Có gì sao?

- Là em phải đi. Lần này chắc sẽ khó có cơ hội gặp anh.

- Em có thể ở lại.

Cô lắc đầu:

- Anh có cuộc sống của riêng mình. Em cũng vậy.

Hữu ngời dần mặt. Hồi sau cất giọng yếu ớt:

- Thế còn cái thai?

Cô gái cười lớn:

- Cái thai nào. Em chỉ đùa anh thôi.

Rồi cô vạch bụng lên.

Giờ mẹ cũng đã có người đàn ông khác. Ngoài cô em gái là con của bố với người vợ Khơ me, Hữu còn hai đứa em trai cùng mẹ. Nhiều lần mẹ và cha dượng nhả về Hữu mới thu xếp được một chuyến ngược ngàn. Nhưng chỉ ở được vài ngày Hữu không thể chịu đựng được cuộc sống còn nguyên sơ của một bản làng heo hút lại bỏ về thị trấn. Mẹ lóc cóc dắt ngựa theo khóc sụt sùi tới mãi tận chân dốc.

Hữu lại về, lại vác giá vẽ ra sông. Hữu xuống thăm lão chài và biểu lão chài rượu Tây, những thứ đầy ních trong tủ rượu, mà những thằng bạn đi đâu đó về nhét vào. Cô gái con lão chài đã quen với sự có mặt của Hữu cúi đầu chào. Hai người rất hiếm khi nói chuyện với nhau. Hữu có bắt chuyện thì cô gái cũng chỉ trả lời nhát gừng. Nhưng Hữu biết cô vui mỗi lần anh xuất hiện. Trong những bức vẽ của Hữu luôn thấp thoáng

hình ảnh của cô. Có một cái gì đó khó hiểu ám ảnh

Hữu đến kỳ lạ. Nó khiến Hữu nhớ những người đàn bà đạo trước.

- Thằng bé là con em à? - Hữu hỏi.

Cô gái gặt đầu bói rồi. Mỗi khi để ý đến cô gái Hữu luôn bắt gặp cái nhìn hẩn học của lão chài. Nó khiến Hữu có cảm giác lão sẽ giết người bất cứ lúc nào. Hữu về, bà hỏi:

- Mà lại ra sông à?

Hữu đáp vâng. Bà bảo:

- Chẳng thấy thằng nào như mày. Sống ở thị xã lại thích đặc mấy thứ nhà quê.

Hữu hỏi bà có ra thị xã sống với anh không? Bà bảo bà thèm vào. Hữu hỏi bà về gia đình lão chài. Bà bảo:

- Cái lão thuyền chài ở khuỷnh sông vỡ chứ gì?

Hữu hỏi:

- Bà cũng biết ông ấy à?

- Biết chứ - Bà nói- Nhưng chẳng đẹp đẽ gì đâu?

- Sao thế ạ? - Hữu hỏi.

- Người ta đồn lão ngủ với con gái.

Tự nhiên Hữu bị kích động ghê gớm. Tối đó Hữu đem tất cả những bức họa vẽ sông và chiếc thuyền chài từ mấy hôm ra sân đốt sạch. Bà vừa ăn trầu vừa lầm rầm chửi Hữu là thằng dở người.

Hữu ra sông tìm xuống thuyền lão chài vớ bức tranh tặng cho lão hôm nào xé tan tành rồi ném tất cả xuống sông. Thấy thái độ giận dữ của Hữu cô gái tái mặt run sợ. Lão chài chẳng hiểu chuyện gì, đứng ở mũi thuyền chửi đồng một hồi cho đến khi Hữu khuất vào làng mới thôi.

Mấy hôm nay Hữu thấy có một người đàn ông lạ ăn mặc theo lối người Thượng cứ lảng vảng trước nhà. Khi bắt gặp sự chú ý của Hữu người đàn ông vội vã bỏ đi. Dạo này Hữu cứ vẫn vợ nghĩ đến cha. Một đêm Hữu thấy viên đá để trong tủ tự dưng phát sáng. Hữu không tin lắm vào chuyện tâm linh nhưng tận mắt chứng kiến sự việc cũng hoang mang. Hữu lên giường với đầu óc mệt mỏi cực độ. Nửa đêm có tiếng gõ cửa. Khi mở cửa Hữu thấy người đàn ông vẫn lảng vảng trước nhà Hữu mấy bữa trước. Anh ta nói đến lấy viên đá. Hữu như trong cơn mê. Người đàn ông vào nhà rồi bỏ đi lúc nào chẳng rõ. Buổi sáng thức dậy Hữu không còn thấy viên đá ở chỗ cũ. Vài hôm sau Hữu nhận được tin báo cha vừa mất vì một căn bệnh lạ. Xác ông đã được hỏa táng.

Cha mất bà ốm nằm liệt. Bà gọi Hữu về. Bà nằng nặc đòi Hữu sang đó để lấy tro than của ông về. Hữu nhớ lại chuyện cha đi tìm ông nội. Chắc sẽ chẳng có chuyến đi. Buổi chiều bà nhúc nhích dậy được. Hữu ôm ngang lưng bà. Anh nói:

- Bà không được chết đâu đấy.

Bà chửi anh là thằng nhản nhỏ. Bà hỏi Hữu về cô gái về cùng hôm trước. Hữu bảo đó là bạn học cũ của anh ở trường đại học. Đã lấy chồng. Đã ly hôn.

Hữu ra lại sông. Dòng nước vẫn miệt mài chảy. Chiếc thuyền lão chài vẫn neo ở đó. Có tiếng trẻ con líu ríu từ dưới sông vọng lại. Lát sau cô con gái lão chài và thằng nhỏ xuất hiện. Qua chỗ Hữu cô gái quay mặt đi. Rồi cô kéo tay đứa nhỏ đi thật nhanh. Một cảm giác khó chịu dâng đầy trong Hữu. Nhưng hồi lâu anh thấy lòng bình thản trở lại. Hữu cầm một viên đất ném mạnh xuống mặt sông rồi uể oải ra về.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Lá Bùa

Trời bịt bùng, ảo mờ. Kim nhướn mắt nhìn ra ngoài cửa kính. Chỉ có màn sương khói bồng bềnh thốc tới. Trong xe người chật ních. Tất cả lạnh lùng dị ảo. Kim mấy lần định cất lời hỏi gã phụ xe song gã chẳng để ý những gì xung quanh. Gã lái xe cũng vậy. Khuôn mặt lầm lì. Vòng vô lăng xoay đi xoay lại. Chiếc xe lao vun vút trên đường.

Đã nhiều năm rời xa, giờ trở về thấy mọi thứ đổi khác. Vừa quen vừa lạ. Thấy nhiều cái giống đã gặp ở trời Tây. Quãng nào là đường rẽ. Lâu quá rồi Kim không sao còn nhớ nổi. Kim đã nhắc điếm xuống với gã phụ xe. Hi vọng gã còn nhớ.

Bên cạnh Kim hai gã trai kẹp zíp một cô gái còn khá trẻ, tóc nhuộm đỏ, ăn mặc kiểu dân híp hóp hè phố đây

xích chẳng khấp mình. Một gã trai kề miệng mút dái tai cô gái rồi lùa tay ra sau lưng thọc sâu xuống quần xoa xoa cặp mông. Gã còn lại xòa tay day bầu ngực. Cô gái hưởng ứng ngả người ra sau. Ở nước ngoài anh không mấy lạ với cảnh này song giới trẻ trong nước du nhập nhanh quá khiến anh bất ngờ.

Tiếng xe phanh rít. Kim bị chúi về trước. Tiếng gã phụ xe nói lớn:

- Ai xuống thị trấn Thổ thì ra ngoài.

Kim giật mình. Đó là cái tên quê anh. Nó đã lên thị trấn rồi sao?

- Tôi.

Kim đáp và men ra cửa. Cánh tay khi chạm vào những người ngồi xung quanh khiến anh rùng mình. Có nhiều ánh mắt đuổi theo anh. Chiếc xe đóng sầm cửa vun vút lao đi, bỏ lại Kim. Còn lại một mình anh thấy như thể lạc giữa một nơi xa lạ. Nhưng rồi anh nhìn thấy cây đa cổ thụ. Cây đa càng già tán càng sà xuống mặt đất. Dưới gốc đa là ngôi chùa ẩn hiện. Quê nhà mà khi còn ở xứ người ngày đêm Kim ôm ấp đây. Có sức mạnh vô hình cuốn Kim đi nhanh như chạy.

Thị trấn không còn mấy nét của ngày xưa như anh tưởng tượng. Kể từ khi cha mẹ chuyển lên phố thì nó đã thành cổ hương. Chỉ có dòng sông là xưa cũ. Trời tối. Đang bần thần chợt Kim nhìn thấy dưới sông một bóng người. Là một cô gái đang tắm. Bầu ngực vống cao nhếch nháng nước. Bao năm vẫn còn người ra sông tắm ư? Kim lấy máy ảnh chụp vài kiểu rồi ngồi xuống thắm cỏ bình thản. Cô gái đã nhận ra sự có mặt của Kim. Nhưng cô không tỏ ra xấu hổ.

- Này cô - Kim gọi - Tôi muốn hỏi thăm đường.

Cô gái quay ra. Cô còn rất trẻ, khuôn mặt trắng. Kim có cảm tình với cô ngay lập tức. Cô gái lắc đầu. Anh tưởng cô đùa nhắc lại vài lần nữa nhưng cô vẫn lắc đầu. Có lẽ cô không nói dối.

- Cô không phải người vùng này à?

Cô lắc đầu. Rồi cô nói:

- Anh cứ thử đi theo đường này xem.

Kim nhìn theo tay cô gái chỉ. Khi anh quay lại thì đã không còn thấy cô ở đó. Mặt sông lặng ngắt. Kim ngẩn người tưởng mình hoa mắt. Hồi lâu anh quyết định đi theo lối mà cô chỉ, lòng tự nhủ không biết cô là ai.

Thị trấn có nhiều ngôi nhà tầng nhà trần mới mọc lên. Song vẫn còn nhiều nếp nhà cổ lợp mái âm dương. Không khó khăn mấy Kim nhận ra

ngôi nhà cũ của gia đình trước kia. Kim nghe có tiếng chó sủa. Rồi có tiếng bước chân. Cô út. Một phút ngỡ ngàng cô út thốt lên:

- Trời ơi! Kim!

Cô vẫn đẹp vẻ đẹp kiều sa xưa. Vẫn trẻ trung như thời con gái. Cô út nói vọng vào trong nhà:

- Ông bà ra xem này. Kim nó về thật đấy.

Từ trong nhà ông bà chống gậy vội vã bước ra.

Bà sụt sịt:

- Mà về thật hả cháu. Lúc sáng ông mà bảo hôm nay thế nào thằng Kim cũng về. Rồi khẩn xin thổ địa phù hộ cho đi đến nơi về đến chốn. Lại đây con.

Sau một hồi gặp gỡ mọi người cô út dẫn Kim ra giếng rửa ráy. Vẫn cái giếng khơi quen thuộc. Nước trong giếng thấm vào thịt da mát rượi. Cô út bảo cô đã lấy chồng.

Kim nhìn cô ngạc nhiên:

- Bao giờ?

- Cũng một dạo.

Vậy là cuối cùng cô út cũng chịu lấy chồng. Đây

có lẽ là tin khiến anh quan tâm nhất. Kim bảo muốn

gặp chồng của cô. Cô bảo không phải sốt ruột. Rồi Kim sẽ được gặp. Buổi tối một người đàn ông xuất hiện.

Cô út bảo:

- Người đó đó.

Kim sửng sốt. Chẳng lẽ người con gái đẹp như cô út lại lấy người đàn ông gù này sao? Cô nhìn anh hồi lâu không nói. Vợ chồng cô út ở trong gian buồng. Sau này còn vài lần Kim hỏi cô vì sao lại lấy người đàn ông không rõ quê hương bản quán và không hề xứng với cô đó. Nhưng bao giờ anh cũng chỉ nhận được sự im lặng.

Hội mở, cô út rủ Kim đi xem. Người già trẻ con thấy hội đen kịt. Kim nhận ra cô gái tắm sông hôm nào. Cô đứng một mình cô độc. Tim anh loạn nhịp khi bắt gặp tia nhìn của cô. Cô út kéo tay Kim, dặn:

- Đừng bắt chuyện với ai. Tránh xa đám con gái, kể cả con trai.

- Vì sao vậy?

- Hãy nghe theo và đừng hỏi. Tục là thế.

Nhưng Kim không sao xóa hình bóng cô gái

khỏi đầu được. Lúc cô út mãi xem hát, Kim xích lại chỗ cô gái.

- Còn nhớ tôi chứ? - Kim hỏi.

Cô nhìn anh mỉm cười. Nụ cười làm Kim chao đảo. Chưa hết hội cô gái đã vội vã ra về. Kim bảo để anh đưa về nhưng cô từ chối.

- Có người đang đi tìm anh đấy - Cô giục.

Cũng lúc đó Kim nghe tiếng cô út gọi.

- Tôi sẽ trở lại - Kim nói.

Cô nhìn anh với ánh nhìn khó hiểu.

Kim hỏi cô út về cô gái lạ. Cô út không đáp, bỏ đi.

Ông nội Kim đi nhiều, biết rộng. Nổi tiếng đa tình. Đào hoa. Ngoài bà nội là vợ chính thức, ông còn nhiều người đàn bà khác rải rác quanh vùng. Đa số họ đều là những người đàn bà nhỡ nhàng, có hoàn cảnh éo le, một thân một mình. Ông đến và ở lại với họ những lúc cơ nhờ. Chút tình thoảng qua song đối với những người thiếu thốn lại là cái cớ để hi vọng, bám víu vào cuộc sống. Bà biết hết những chuyện của ông. Song bà không ghen tuông. Là ông chủ động nói. Ông ước ao có dịp đưa tất cả họ về ăn một bữa cơm đoàn viên. Kim từng hỏi cha:

- Cha có sốc không nếu chuyện đó xảy ra?

Cha bảo:

- Con cái không có quyền phán xét cha mẹ.

Kim không đồng ý. Nếu cha mẹ không làm tròn bổn phận con cái sẽ là tòa án phán xét. Trong xã hội những đứa trẻ bị bỏ rơi nếu không may mắn trước sau gì cũng trở thành tội phạm. Kết cục đó là sự phán xét đích đáng nhất cho những người làm cha mẹ. Song thế hệ bà, cha đã khác quá xa lớp trẻ bây giờ về nhận thức cũng như suy nghĩ. Tưởng cha an phận với vị trí giáo viên tiểu học. Đùng cái cha trở thành chuyên viên phòng giáo dục. Mẹ là mối tình đầu và cũng là mối tình duy nhất của cha. So với cha mẹ không đẹp. Đôi lúc Kim tự hỏi liệu đúng ngoài mẹ cha không còn người đàn bà nào khác? Cuộc sống còn dài và còn nhiều điều sẽ xảy ra. Nhận xét tại một thời điểm thì chỉ có giá trị xung quanh thời điểm đó.

Ông nội tưởng sẽ dành phần đời còn lại mãi mê với những người đàn bà của mình vậy mà cuối cùng lại trở về bên bà nội. Ông về mang theo cô út. Người ngoài đồn cô út là con gái duy nhất trong hai chục người con gái đó của ông. Mẹ cô đã mất nên ông đón cô về ở với gia đình Kim. Bà bảo cô út là con gái một người bạn của ông. Chẳng may họ mất sớm nên ông đem cô về nuôi. Kim tin cô út là con của ông nội. Bố mẹ Kim không nói gì. Có

lẽ sự im lặng của họ cũng là câu trả lời. Cô út được ông nội cưng chiều. Song khi lớn lên cô lại là người xung khắc ông. Cô bảo:

- Thời nào cũng không thể chấp nhận một người đàn ông chung đụng với nhiều người đàn bà.

Nếu cô được chứng kiến cảnh hai gã con trai với đứa con gái trên xe như hôm anh về thì không biết cô sẽ thất vọng tới cỡ nào. Kim bảo:

- Ông chỉ có mỗi bà là vợ thôi. Những người khác chỉ là vụn vặt qua đường. Cô biết ông mong gì không?

- Gì? - Cô út hỏi.

- Ông mong một ngày có dịp đưa tất cả họ về ăn một bữa cơm đoàn viên.

Cô út thôi không nói gì nữa. Cô có thói quen khi có gì đó chạm vào đáy sâu cõi lòng là cô im lặng. Kim cũng thôi không nói và mường tượng ra nếu có ngày đó thật thì thế nào nhỉ.

Cô út lớn lên đẹp lắm. Anh là người âm thầm chứng kiến những thay đổi nơi cô. Cô út hơn Kim dăm tuổi. Khi có suy nghĩ về đàn bà thì cô út là người mà Kim gặp trong mỗi giấc mơ. Tối cô ngủ cùng với bà. Tối Kim đòi ngủ cùng giường với cô. Kim đòi nằm giữa bà với cô nhưng cô bảo khi ngủ mặt Kim cứ úp vào ngực cô, bàn tay Kim cứ thọc vào lần áo trong của cô nhột lắm không chịu được. Cô nói thì biết vậy chứ lên giường là Kim ngủ tít, biết gì.

Có một lần thì Kim biết. Đó là hôm bà xuống với người em gái chỉ còn Kim và cô út ngủ một giường. Cô mặc quần áo mỏng màu xanh da trời. Kim và cô út nằm quay mặt vào nhau nói chuyện. Mùi lá sả bay ra từ mái tóc cô thoang thoảng. Trong anh trào dâng những đợt sóng kì lạ. Nói chuyện một lúc thì cô út ngủ. Nhưng Kim thì không sao ngủ được. Đạo đó

anh đã đọc vài cuốn tiểu thuyết trên giá sách của cha và đã loáng thoáng có khái niệm về chuyện tình cảm. Ánh sáng từ ngọn đèn ngủ giúp anh nhìn rõ cơ thể cô. Bất chợt anh thấy cô trở mình quàng tay ôm lấy anh, gác đầu lên người anh. Kim nín thở như sợ cô sẽ lại trở mình và đổi tư thế nằm. Anh áp má chạm nhẹ vào làn da mềm mại của cô nhắm mắt thả mặc suy tưởng. Kim cũng không hiểu bằng cách nào mà bàn tay mình lại nằm trong ngực cô út. Kim đưa tay xoa nhẹ lên vòng ngực hơi nhú. Cô hơi ưỡn lên một cách kì quặc. Đêm đó anh có một giấc mơ dễ chịu. Sớm hôm sau Kim xấu hổ vì mình đã là một thằng trai trưởng thành và lén lút đi thay quần.

Những ngày sau, mỗi lần cô út đi tắm là Kim lại trèo lên cây rình. Anh thường nuốt nước miếng khi những gáo nước gội ào trên thân thể trần truồng của cô. Thân hình đó còn sáng lên lấp lánh trong những đêm trăng. Kim âm thầm giữ điều bí mật ấy, âm thầm đau khổ cho đến tận khi anh ra nước ngoài.

Cuộc sống mới, những người bạn gái mới làm anh ngơ ngai mọi chuyện. Người duy nhất anh kể cho nghe bí mật này là Kikô, cô bạn gái người Nhật học cùng trường. Kikô bảo:

- Với Kim cô út chính là mối tình đầu.

Anh cũng nghĩ thế. Sau mỗi lần làm tình Kikô bảo:

- Em muốn được Kim dành cho tình cảm như cô út.

Kim gật đầu.

- Nếu có dịp Kim sẽ đưa em về Việt Nam thăm gia đình và gặp cô út chứ?

Kim gật đầu. Kikô kể với Kim từ khi học trung học cô đã có vài mối tình. Nhưng ở Nhật lúc đó lối sống phương Tây đã là trào lưu, mọi thứ đến và đi chóng vánh nên không có được những kỉ niệm trong trẻo như của anh.

Nhưng mối quan hệ của hai người chỉ tồn tại đến hết năm thứ hai. Sau này Kikô phải lòng một thầy giáo và cưới ông ta.

Cô út đẹp. Đám đàn ông vây lấy cô. Trong đám đó có nhiều người công việc đàng hoàng, chức vụ kha khá. Ngần ấy cơ hội những tưởng cô sẽ lựa chọn cho mình một người đàn ông xứng đáng xong người cô chọn lại hết sức bình thường. Thậm chí tầm thường. Sự lựa chọn của cô khiến cả nhà thất vọng. Bà thở dài:

- Cũng là duyên số.

Cô út đã làm đám hỏi. Qua tháng sẽ làm đám cưới. Rồi hôm cưới đến. Buổi tối, trong lúc họ nhà gái đang làm cỗ thì một cô gái lạ bụng chửa vượt mặt đến tìm cô út và ông bà. Cô quỳ xuống chân cô út nói hãy thương lấy cô và đưa con cô đang mang trong bụng. Nó là của người mà cô út sắp lấy làm chồng. Thế là đám cưới tan. Cô út thề sẽ ở vậy và không lấy chồng nữa. Sau này hai người kia lấy nhau. Nghe đâu cuộc sống của họ cũng tạm đủ. Có vài lần họ mang quà sang xin tạ lỗi với gia đình Kim nhưng ông đuổi. Khi nhà Kim chưa chuyển lên phố cha cho biết vợ chồng họ có đến và xin được đi lại. Cha có vẻ xuôi. Ông bảo oán thù nào cũng nên cời. Họ muốn mình nhận một lời tạ lỗi cho được thanh thản sống. Nhưng mẹ thì cương quyết không. Bà là con người lí trí không đa cảm như cha.

Cô út thề sẽ ở vậy và ngần ấy năm cô ở vậy mặc dù bao người đến hỏi. Khi ra nước ngoài Kim vẫn tin là cô sẽ ở vậy. Thế mà cuối cùng cô cũng lấy chồng. Mà lại lấy một người gù. Cái gì đã khiến cô thay đổi như vậy. Có phải cô đã nhận ra dù ở kiếp nào thì người ta cũng sợ phải sống cô độc một mình.

Buổi tối buồng cô út thường tắt đèn sớm. Kim không thể chịu được những tiếng động vọng ra từ đó nên mỗi khi ánh đèn tắt anh lại bỏ đi lang thang. Tối đó sau khi vào một quán rượu uống mấy chén, thế nào mà bước chân Kim lại dẫn ra bến sông. Dưới ánh trăng mờ ảo anh nhận ra cô gái

hôm nào. Cô đang tắm. Kim tiến sát mép nước để nhìn cô rõ hơn. Thấy Kim cô quay lại. Rồi cô để cả thân thể trần truồng ướt át tiến lại phía Kim, gấn lên môi anh một nụ hôn. Hơi lạnh từ cô khiến Kim rùng mình. Anh quàng tay ôm xiết và thân nhiên cùng cô làm tình. Giờ thì cả hai người nằm trên cỏ. Sương đêm lạnh buốt dưới lưng. Chợt cô quay sang bên Kim hỏi:

- Nếu một ngày phải tan biến anh có ân hận không?

Kim lắc đầu:

- Cuộc sống hữu hạn. Con người sống phải biết đủ. Nghĩ được thế sẽ dễ dàng chấp nhận mọi thứ.

- Anh không muốn biết gì về em à?

- Biết gì?

- Em là ai? Nhà em ở đâu?

- Vậy em là ai? Nhà em ở đâu?

Cô cười lớn:

- Anh sẽ không muốn biết đâu?

Cô chỉ xuống dòng sông.

- Nhà em ở đó.

Rồi cô bỏ đi và khuất vào màn sương mờ ảo. Kim thấy mọi hành động cử chỉ của cô gái đều kì lạ. Kim định chạy theo thì thấy có tiếng người xì xào. Rồi một đám người xuất hiện.

Hôm sau Kim lại gặp cô tắm một mình ngoài sông. Kim thấy lạ, lần nào gặp cũng thấy cô đang tắm.

- Anh muốn hỏi sao thời này vẫn có người ra sông tắm phải không?

Hỏi rồi cô lại tự trả lời:

- Cái gì đã từng tồn tại sẽ không bao giờ mất đi. Chẳng qua là người ta cố tình quên hoặc lờ nó đi thôi. Còn vì sao lần nào gặp cũng thấy em đang tắm ư? Vì em khát. Chỉ có nước mới làm em hết khát.

Rồi cô cười rử. Tiếng cười của cô làm Kim rợn người.

- Anh về cùng em chứ? - Cô hỏi.

Kim gật đầu. Hai người đi qua mấy cái ngõ ngoằn ngoèo trái bê tông thì đến nhà. Đó là một ngôi nhà lợp ngói ba gian kiểu cổ.

- Em là Nhi. Ngôi nhà này là của bà cô họ. Em về ở với bà ấy từ vài năm trước. Từ khi bà ấy mất em ở một mình.

Cô mời Kim vào nhà. Căn nhà tối và ẩm ướt. Giống như một hang động.

- Em bị điên, anh có tin không?

Kim giật mình vì câu nói của cô. Thấy thế Nhi cười:

- Em nói thật đấy. Người ta gọi em là Nhi điên.

Cô út anh không nói gì sao.

Kim nắm bàn tay cô. Bàn tay mềm mại song lạnh buốt. Giờ cả tay anh cũng lạnh buốt.

Hai người nằm bình thân bên nhau không quần áo. Tự nhiên Kim có cảm giác lạnh kinh khủng. Hình như đó là cái lạnh phát tiết từ bên trong. Lúc đầu Kim cố

kìm nhưng sau thì run bần bật. Nhi ôm chăm lấy anh cuống quýt.

- Đáng lẽ anh không nên đến đây.

Lúc sau tự nhiên cơn lạnh biến mất.

- Lạ quá! - Kim nói - Cứ như chưa từng có cơn

lạnh nào.

Thấy anh hết lạnh Nhi cười. Nụ cười tươi tắn nhưng mong manh như thể sẽ bị gió mang đi bất cứ lúc nào.

Từng tiếng chuông ngân lên giống giả. Tiếng chuông vọng lại từ ngôi chùa gốc đa. Nhi bật dậy ôm thít đầu hét lên man dại. Bàn tay hốt hoảng chỉ ra cửa. Trên người mồ hôi túa nhễ nhại. Kim luống cuống không biết phải làm gì. Một suy nghĩ vụt đến. Kim nhào tới đóng sầm hai cánh cửa. Tiếng chuông chỉ còn mơ hồ. Nhi đỡ đau hơn. Cô buông tay gục xuống giường.

- Em làm sao vậy? - Đợi cho Nhi tỉnh táo anh hỏi.

- Tiếng chuông đó, nó làm em không chịu được. Cứ mỗi lần chùa giống chuông em lại đau.

Kim ôm Nhi vào lòng xót xa. Kim rời nhà Nhi lúc nửa đêm. Anh bảo nếu Nhi muốn anh có thể ở lại. Nhi bảo cô ổn và không sao. Trên đường về qua ngôi chùa anh dừng lại nhìn qua nhật môn. Cửa chùa đóng kín, bên trong leo lét ánh sáng của nến. Mùi hương trầm tỏa ngào ngạt. Dưới ánh sáng nhạt một nhà sư đang ngồi thiền. Tiếng đọc kinh ngân nga như hát. Có nét quen quen trên gương mặt người thiền. Kim đã gặp nhà sư này ở đâu rồi. Một lúc Kim cũng nhớ ra. Ông chính là nhà sư đã về yếm đất nhà anh đạo nọ. Nhưng sao ông không tu trên núi Yên Tử mà lại hạ sơn tá túc tại

ngôi chùa.

Những ngày sau, tối nào Kim cũng đến với Nhi. Và mỗi lần chùa gióng chuông Kim lại đóng chặt cửa và ôm Nhi vào lòng. Trong mắt Nhi dâng lên sự hàm ơn.

- Hãy quên tất cả và đừng bao giờ đến ngôi nhà đó - Cô út nói với Kim.

- Cháu đã trưởng thành. Không ai có thể bắt cháu làm điều này mà không được làm điều khác.

- Nó là một con điên. Nó chỉ có việc quyến rũ đám đàn ông.

- Cho dù có thế cũng chẳng sao. Ngay như cuộc hôn nhân của cô. Nó có đích đáng không? - Kim nói và giận dữ bỏ đi.

Đó là lần đầu tiên anh làm cho cô út buồn và khóc thật nhiều. Kim bỏ đi uống rượu. Sau khi uống rượu anh lại ra bờ sông ngồi. Mặt sông lạnh ngắt. Khói bốc lảng đãng. Bên bến sông còn sót vài đám tro than nổi bồng bênh. Nhìn qua anh biết đây là tro vàng mã. Chắc một ai đó vừa đốt tiễn hình nhân để cắt duyên âm.

Mới chỉ một dạo mà Nhi tiều tụy ghê gớm. Kim cảm tưởng cô mong manh và sắp tan biến. Quầng mắt cô đầy vết thâm.

- Em sao thế? Em bệnh à? - Kim hỏi.

- Em không sao. Nhưng em mệt lắm.

Kim ôm cô vào lòng:

- Em nói đi. Nếu làm được gì cho em anh sẽ làm.

Nhi gượng cười:

- Em không xứng với anh đâu. Em nói thật đấy. Em chỉ là một gái điếm. Em gặp một người đàn ông, một trong số những khách làng chơi. Rồi em yêu. Rồi em bị ruồng bỏ.

Kim và cô út đến bến xe vào lúc tờ mờ sáng. Xung quanh anh lơ nhố người đứng ngồi.

- Cô không thể nào quên được mối tình ngày xưa phải không? - Kim hỏi.

Cô út không đáp. Tự nhiên Kim muốn câu với cô út. Nhưng rồi Kim thấy mình thật vô lí. Chuyển xe về thành phố cũng sắp tới. Kim vòng tay ôm cô út. Người cô lạnh toát. Trong thân thể cô anh cảm thấy có một mầm sống đang cựa quậy. Kim đẩy cô ra:

- Cô có thai phải không?

Cô út gật đầu.

- Chúc mừng cô - Kim nói.

Cô mỉm cười mãn nguyện. Đó là nụ cười hạnh phúc nhất của cô út mà Kim được thấy.

Chẳng có ai sống mãi mà không chết. Tiễn người chết về thế giới bên kia là một nghi lễ thiêng liêng. Hồi nhỏ Kim đã từng chứng kiến nhiều đám tang người già người trẻ. Những thân hình cứng đờ lạnh ngắt được buộc chặt tay chân, quấn kín bằng vải diềm bầu trắng đặt nằm trong quan tài, rồi đập nắp và chốt chặt bằng loại đinh năm dài, sắc. Rồi những đêm triền miên ám ảnh về người chết. Cô út chết đúng dịp Kim về nước nghỉ hè. Người ta vớt cô ở dưới sông lên, tím tái nhợt nhạt nhưng vẫn gọn gàng và đẹp. Khóe miệng cô có nụ cười còn đọng đó. Khi sống không mấy khi Kim thấy cô cười. Vậy mà khi chết sao cô lại cười? Phải chăng chỉ khi chết người ta mới thực sự được giải thoát, được thanh thản. Kim cùng những

người thân tắm rửa, chải tóc, mặc quần áo đẹp cho cô. Cha anh dặn không ai được khóc. Kim không theo được lời cha. Khi giọt nước mắt rỏ xuống tấm vải liệm một sức mạnh làm cô bật dậy. Mọi người hết hoảng. Với người chết người ta kiêng nhất quỷ nhập tràng. Cô út bị quỷ nhập tràng. Tại cô chết trẻ, lại chết khô. Ông nội phải đốt năm hương lầm rầm khẩn vái một hồi cô mới ngã ra. Một nhà sư trên núi Yên Tử được đón về làm phép. Hai lá bùa được dán trong và ngoài quan tài. Khi hạ quan lại thêm nhiều lá bùa nữa được yểm xung quanh miệng huyệt. Người ta bảo cô út chết giờ độc nhẹ thì tán gia nặng thì trùng tang. Buổi chiều còn một lễ chiêu hồn yểm đất. Nhà sư bảo mẹ ra chợ mua về một con chó nhỏ. Bài vị cô út được đặt giữa sân. Sau khi đọc bài kinh siêu độ gọi hồn nhập vật nhà sư bảo người nhà mang con chó thả ra ngoài đường. Kim là người làm việc đó. Con chó nhỏ mũm mĩm đáng yêu. Nó đang ngơ ngác và run rẩy. Nó đang mang hồn vía của cô út. Kim ấp nó vào lòng như ôm người cô yêu quý. Con chó nhỏ vẫn nhìn Kim ngơ ngác. Nó đâu biết lát nữa nó sẽ trở thành một con vật hoang bơ vơ.

- Sao chưa thả đi - Thấy Kim phân vân cha giục.

- Con chó đáng thương quá - Kim nói.

- Thôi hãy thả cho nó được tự do.

- Và thế là linh hồn sẽ siêu thoát phải không cha? - Kim hỏi.

Ông gật. Kim dẫn đo mấy lần rồi đặt con chó nhỏ xuống. Cô út ơi. Đây là ngôi nhà mà cô lớn lên. Giờ cô sẽ không ở đây. Nhưng khi nào nhớ thì cô cứ tìm về nhà.

Kim và cha trở vào nhà thì con chó nhỏ lại lùn cùn chạy theo. Nhìn thấy nó anh mừng rỡ. Nhà sư thì tái mặt. Kim định bế con chó, nhà sư quát:

- Nó là yêu đấy. Không được động tay vào. Dùng que đánh đuổi nó khỏi nhà.

Mẹ vợ càn tre vọt túi bụi. Con chó bị đòn đau kêu ăng ăng. Nhìn con chó bị đánh Kim không chịu được. Con chó nhỏ - cô út - đang bị mọi người xua đuổi và quần quai trên mặt đất.

- Thôi đừng đánh nữa - Kim nhào vào giằng cái que bẻ gãy ném ra vườn rồi bế con chó lên - Hãy để con thả nó đi.

Khi Kim trở vào thì lễ chiêu hồn yếm đất đã xong. Ở mô đất đắp trước cổng một lá bùa vẽ ngoằn ngoèo đã được dán xuống đó.

- Mọi chuyện thành bại phải qua đêm nay - Nhà sư nói.

Hôm sau cả nhà dậy sớm. Ông nội kể đêm qua mơ thấy con lợn trong chuồng bị vật chết tươi, máu me đầy mình. Nhà sư bảo người nhà ra chuồng lợn xem. Mẹ vào hết hoảng bảo con lợn đang giãy chết. Nhà sư bước ra sân lắc đầu:

- Đất này dữ lắm. Pháp thuật của tôi không cao bằng. Đành trông ở lượng trời.

Nói rồi ông ra mô đất trước cổng bóc lá bùa rồi bỏ đi. Cha đưa tiền công ông lắc đầu không lấy. Sau đó một dạo cả ông bà nội không ốm mà mất cách nhau chỉ vài ngày.

Khi vụ tai nạn xảy ra Kim hôn mê gần một tháng. Mở mắt người Kim nhìn thấy đầu tiên là mẹ. Mẹ đang ngủ lả bên giường. Kim cất tiếng gọi, mẹ choàng tỉnh sung sướng. Rồi sau đó là cha. Lúc sau bên giường Kim có nhiều người mặc quần áo blu trắng xuất hiện. Kim lảng máng nhớ lại mọi việc. Anh có gọi một chiếc taxi. Gã lái xe còn trẻ. Vừa lái gã vừa xem phim sex trong điện thoại. Rồi một chiếc xe tải lao tới.

Nhiều lần Kim kể với mọi người rằng mình đã gặp ông bà, cô út. Thấy Kim nói nhảm cha mẹ vội vã đưa Kim đến khám bác sĩ. Bác sĩ bảo việc một bệnh nhân chấn thương sọ não khi hồi phục có những triệu chứng như vậy cũng là bình thường. Rồi bác sĩ cho đơn thuốc về uống. Uống hết thuốc Kim vẫn nhắc lại việc mình gặp ông bà và đám cưới của cô út. Mẹ gật đầu ra chiều tin cho anh hài lòng rồi hỏi, trong đám cưới cô út có đẹp không, chồng cô út là ai. Kim chạnh lòng không muốn nói chồng cô là một người gù không hề xứng với cô. Kim bảo đó là một người đàn ông đàn ông hoàng, quyền quý. Mẹ bảo, vậy thì mừng cho cô út. Mẹ lấy chiếc máy ảnh đưa cho anh và nói:

- Vụ tai nạn, cả cái xe nát như không hiểu sao chiếc máy ảnh lại còn nguyên.

Kim nhớ lảng máng hình như mình đã chụp ảnh Nhi khi cô đang tắm. Đó sẽ là bằng chứng xác thực để mọi người phải tin những gì anh nói. Kim mở máy tìm vào file ảnh đã chụp. Lạ quá tất cả chỉ là một màu đen mờ không rõ rệt.

Những giấc mơ xen lẫn ảo ảnh vẫn đêm đêm ám ảnh Kim. Anh bảo với cha mẹ anh lại vừa gặp ông bà và cô út. Ông bà bảo lâu rồi không thấy bố mẹ về.

Sau tai nạn của Kim cha mẹ cũng muốn làm cái lễ về tạ các cụ. Thị trấn thay đổi nhiều Kim không còn nhận ra. Hai bên đường khu công nghiệp mọc lên san sát. Công nhân đi làm rải dài hàng cây số.

Thị trấn giờ chỉ còn họ hàng. Buổi chiều gia đình Kim cùng ông chú họ ra nghĩa địa thắp hương cho ông bà và cô út. Trong lúc cha mẹ dọn cỏ anh để ý xung quanh và chăm chú nhìn vào một ngôi mộ nằm bơ vơ một mình. Kim lại bên ngôi mộ. Không hề có văn bia ghi tên tuổi. Ông chú họ đến bên tự lúc nào. Ông cầm lên mộ thẻ hương, nói:

- Đây là mộ của một người con gái chẳng biết quê quán ở đâu. Cô ta về ở ngôi chùa gốc đa một dạo. Sau chẳng biết sao treo cổ lên cây đa tự tử.

Tim Kim nhói đau. Trong gió vắng vắng tiếng Nhi hôm nào:

- Những ngày ở chùa cũng không làm cho em thanh thản. Em kết thúc cuộc đời mình bằng một sợi dây thòng lọng. Em đến gặp và nói với người đó rằng em chết vì anh ta. Nhưng chính người đàn ông em yêu đã mời thầy về yểm bùa gốc đa. Cứ mỗi khi chuông chùa ngân là lúc lá bùa phát huy công lực. Em đau. Vết đau từ bên trong. Giờ chắc chắn anh sẽ khinh bỉ em. Em đáng bị thế. Chỉ vài ngày nữa lá bùa sẽ làm em tan biến vĩnh viễn không bao giờ còn có thể đầu thai. Em đã hoàn toàn tuyệt vọng và buông xuôi. Em không còn tin và cũng không còn muốn bầu víu vào bất cứ cái gì. Em đang đợi đến giây phút mình được tan biến vĩnh viễn.

- Anh sẽ tìm và bóc lá bùa.

- Không, anh đừng làm gì cho em nữa. Nếu làm

việc đó anh sẽ chết đấy. Em chán ghét cuộc sống dù ở dạng nào.

Chỉ con người mới chết vì nhau. Cũng con người mới ác với nhau đến tận kiếp sau. Anh tin người con gái ông chú họ nói chắc chắn là Nhi. Anh châm thẻ hương và cắm xuống mộ. Khói hương vẫn vút. Anh khấn.

Khi Kim khấn xong anh cảm thấy quẩn bên mình một luồng hơi lạnh. Nó giống sự ớn lạnh khi anh chạm vào người cô.

Về qua ngôi chùa Kim nói anh muốn xuống đi bộ và sẽ về sau. Ngôi chùa đã cũ nát, mái ngói có vài chỗ vỡ sứt. Bên trong bồ hóng bám nhằng nhịt mặt tượng. Đã từ lâu không còn vị sư nào trụ trì nơi đây cũng không còn ai hương khói. Nhưng chính nơi đây hôm rồi Kim đã nhìn thấy nhà sư trên núi Yên Tử. Kim lại bên gốc đa cổ thụ. Gió thổi qua hốc cây u u. Kim nhớ đến lá bùa. Nếu tìm được và bóc nó thì có thể Nhi sẽ được giải thoát.

Kia rồi. Nó được giấu sâu trong hốc cây. Anh đừng mạo hiểm. Có thể anh sẽ bị trả giá bằng chính mạng sống của mình. Lời Nhi nói ngày nào văng vẳng trong Kim. Một thoáng chần chừ Kim với tay bóc tờ giấy. Đêm nay điều gì sẽ đến với anh? Nếu có thì Kim có hối tiếc không? Nhưng từ khi làm việc đó anh thấy đầu óc mình thanh thản. Và anh tin ở một nơi xa xăm Nhi đã được siêu thoát.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Khi CƠn Mưa Trút Xuống

Trà luôn là người rời cơ quan sau cùng. Với Trà từ lâu dường như đó là thói quen. Cô cố ý tạo ra sự dềnh dàng đó. Sự dềnh dàng trì hoãn hiện tại.

Giờ này Vũ đang vui đầu bên bàn máy. Những đồ họa thiết kế đã ngốn hết thời gian của Vũ. Chẳng biết Trà khó chịu với việc Vũ trói mình bên máy tính từ khi nào. Giai đoạn lãng mạn của cuộc sống gia đình thật ngắn ngủi. Nó ra đi cô cũng chẳng hề hay biết.

Mỗi khi Trà đề nghị Vũ đưa đi đâu đó đều nhận được câu trả lời đại loại: Anh không có thời gian. Công việc bận bịu quá. Đôi khi Vũ đi với vẻ miễn cưỡng. Cô hoang mang. Chẳng lẽ đích cuộc sống gia đình là như vậy. Nó khác xa lúc hai người yêu nhau. Ngày đó mỗi khi Trà đề nghị đi đâu, Vũ đều vui sướng thực hiện. Có hôm Vũ còn chủ động gợi ý tìm về vùng ngoại thành thay đổi không khí. Dư vị những khoảnh khắc đó chưa bao giờ mất trong cô. Mỗi đêm nó trở về mơ man giấc mơ. Với người phụ nữ cuộc đời chỉ thế thôi là đủ. Cô hạnh phúc nép vào ngực Vũ khi anh ngỏ lời cầu hôn.

Dãy phòng cơ quan còn một nơi sáng đèn. Trà hơi ngạc nhiên. Giờ này cũng còn có người giống cô chưa về. Đó là phòng của Tùng, trưởng phòng kinh doanh. Tùng mới về nhận công tác tại cơ quan Trà. Cô mới chỉ nói chuyện với Tùng một lần trong cuộc họp ra mắt và vài ba lần chào hỏi lúc chạm mặt ở cầu thang. Giờ bảo cô hình dung gương mặt Tùng, Trà cũng chỉ tưởng tượng được lơ mơ. Cô không có thói quen bắt thân người khác. Nhưng cảm nhận người phụ nữ mách bảo Tùng là người hấp dẫn. Sự

xuất hiện của Tùng trở thành chủ đề những câu chuyện của phái đẹp trong cơ quan. Cô chỉ ngồi nghe và chưa một lần tham dự.

Những buổi tiếp khi rời cơ quan ánh sáng từ căn phòng Tùng lại đập vào mắt cô. Chẳng hiểu sao dần dà ánh sáng đó gợi tò mò trong Trà. Cô không sao thoát khỏi suy nghĩ những người muốn nấn ná lại cơ quan đều có chung một nguyên nhân từ phía gia đình. Có thể cuộc đời Tùng cũng có những bận tâm tương tự.

Giờ mỗi lần về qua cửa phòng Tùng cô đều dừng lại một lát. Đôi lúc Trà giật mình bừng tỉnh thấy mình đứng ở đó khá lâu. Trên đường về, thế nào đầu óc cô cũng suy nghĩ vẩn vơ đủ thứ chuyện. Rồi cuối cùng lại không sao thoát khỏi nghĩ về cuộc sống hiện tại, về Vũ. Việc phải đối mặt với hình ảnh Vũ ngồi trầm ngâm bên chiếc máy tính luôn làm Trà ngột ngạt. Biết đâu giờ này trong căn phòng cô đang đứng trước cửa đây, Tùng cũng đang cặm cụi với màn hình vi tính. Điều đó sẽ làm Trà thất vọng. Con người với phần lớn thời gian dành cho công việc là quá đủ rồi. Họ cần phải có thời gian nghỉ ngơi. Họ cần phải sống chứ?

Trà giật mình quay lại. Tùng đứng sau cô tự bao giờ. Tùng mời cô vào phòng. Tùng pha trà mời cô uống, còn mình lặng lẽ hút thuốc. Trà liếc nhìn Tùng vài bận. Tùng nói chuyện với cô một cách bình thản, song gần gũi. Bất giác Trà thấy ngại về việc mình có mặt trong phòng Tùng vào giờ này. Chẳng lẽ đứng dậy cáo từ. Cô có linh cảm Tùng biết chuyện cô dừng lại trước cửa phòng mỗi tối. Hình như Tùng còn đọc thấu suy nghĩ của cô. Điều đó làm Trà rối trí. Tùng vẫn lặng lẽ hút thuốc. Trên bàn Tùng có một lọ hoa gốm men ngọc Bát Tràng, trong có năm bông sen trắng. Người yêu hoa sen là người coi trọng sự thanh cao, Trà nghĩ.

- Lọ hoa đẹp quá.

Cô thốt ra điều đó như từ vô thức. Hình như cô mượn câu nói này để che đậy sự bối rối của mình. Trà xin phép ra về. Tùng không tiễn. Ra khỏi

phòng cô hít như người ngộp thở. Một sự êm ái mơn man. Trà thấy mình hôm nay bạo dạn chẳng giống với cô mọi hôm.

Vũ sẽ không bao giờ thôi ngồi bên máy vi tính. Đôi lúc cô cố mường tượng để tìm cái gì đó mới trong thế ngồi tọa thiền của Vũ nhưng bất lực. Đập thẳng vào suy nghĩ của Trà chỉ là một Vũ câm lặng, khô khan. Kể cả hôm nay, khi Trà về nhà với bao xúc cảm Vũ cũng chẳng nhận ra. Cô định cúi, gào lên một câu gì đó với Vũ cho hả nhưng ngẫm chẳng ích gì lại thôi. Cũng may cô còn cảm nhận được sự rung rinh của cuộc sống. Còn Vũ thì...

Ăn tối xong Vũ lại giam mình trong phòng máy lướt web. Sở thích của Vũ là truy cập vào những trang web sex. Vũ thích xem những cặp trai gái làm tình trong những tư thế kì quặc hoặc làm tình tập thể. Nhìn vào gương mặt Vũ lúc đó thấy nổi cộm những ham hố nhục dục. Trà thì ngược lại ghét cay ghét đắng sự thô tục ghê tởm đó. Cô bỏ lên giường nằm ôm gối xem ti vi. Những hình ảnh lơ đãng nhảy nhót trong tâm trí.

Sớm sau, Trà đến cơ quan và giật mình thấy trên bàn làm việc của mình lọ hoa chiều qua trong phòng Tùng. Những bông sen trắng hôm trước đã được thay mới bằng những bông tươi tắn hơn. Cả buổi Trà không sao làm việc được. Ánh mắt cô dán vào những bông hoa, còn suy nghĩ thì vẫn vơ đâu đâu. Tùng mời cô đi ăn trưa. Trong bữa trưa cô rụt rè cảm ơn Tùng về lọ hoa. Tùng nói ít, nhưng lời cuốn:

- Miễn Trà thích là được.

Cô lại tìm thấy ở Tùng vẻ ấm áp gần gũi. Cô ăn nhiều và cười nữa. Cô không còn nhớ tự bao giờ mình không cười nhiều như vậy. Trà nghĩ, Vũ sẽ sao nếu mình ngoại tình? Rồi Trà lại xua đuổi suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

- Chị nhà anh thế nào? - Trà hỏi - Bên anh chị ấy chắc sẽ hạnh phúc lắm.

Tùng nhìn Trà ánh nhìn kín đáo. Gương mặt

Tùng không để lộ một chút xúc cảm nào. Tùng thuộc tuýp người thâm trầm. Nghe bảo vợ anh đang ở nước ngoài. Hai người hình như đang sống ly thân. Chuyện xảy ra khi Tùng phát hiện vợ mình cặp bồ với một gã người Tây.

Nếu có thể nhập làm một với chiếc máy vi tính chắc Vũ sẽ làm. Trà cũng không hiểu tại sao trên đời này lại có người say mê công việc thế. Khi Vũ làm việc, ngay cả cô đến gần Vũ cũng không nhận ra.

- Tối nay vợ chồng mình ra ngoài ăn nhé!

Vũ không rời mắt khỏi màn hình:

- Thôi. Bày đặt ra ngoài ăn uống làm gì cho mất thời gian. Công việc đang dồn ứ, anh không đi được đâu.

Công việc ngập đầu ư? Công việc choán hết thời gian hay những cảnh trai gái giao hoan trên mạng đã chiếm hết thời gian của Vũ. Trà ỉu xiu. Câu trả lời mà cô mong là khác kia. Trà gào lên:

- Ừ! Vậy thì anh cứ ôm lấy cái máy tính của anh đấy.

Rồi cô nhào vào phòng ngủ, đổ lên giường. Nước mắt ẩm ứ trào ướt gối. Vũ bỏ máy, luống cuống lại bên mơn trớn cô. Bàn tay Vũ thọc vào xoa nhẹ lên ngực Trà. Rồi môi Vũ hôn lên khắp cơ thể cô. Lâu lắm Trà mới có cảm giác hưng phấn kì lạ này. Cô nhồm người quàng tay ghì Vũ xuống. Giờ hai người nằm bình thản bên nhau.

- Chúng mình có con đi - Trà nói.

Vũ nằm im lặng. Tiếng ngáy đều đều trong đêm. Vũ đã ngủ từ lúc nào. Ừ! Bao lâu rồi Vũ vốn là thế. Rồi bàn phím làm xong chuyện ấy là mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Đôi lúc cô thấy với Vũ, cuộc sống ân ái vợ chồng chỉ là nghĩa vụ. Hay ngoài Trà, Vũ còn có người đàn bà nào khác. Cô lơ đễnh

nhìn lên trần nhà, nơi có đôi thạch sùng đang quấn quýt bên chiếc đèn ngủ bắt mồi. Cô đã từng mơ mình được là đôi thạch sùng kia.

Những bông hoa trên bàn cô được thay đều đặn vài ngày một. Trà xúc động vì điều đó. Giá những bông hoa kia là của Vũ. Dạo này ngắm hoa Trà hay vu vơ nghĩ đến Tùng. Trái tim cô bồi hồi mỗi khi gặp mặt Tùng. Để trấn an cô tự mắng mình: Thật vớ vẩn. Giữa hai người làm gì có gì. Cả hai đều đã có gia đình.

Dạo này Tùng hay mời Trà đi uống nước. Những cảnh cặp bồ nơi công sở Trà nghe đã quá nhiều. Trà cũng sợ một lúc nào mình sẽ rơi vào tình trạng đó. Mà nếu Vũ cứ tiếp tục sống như vậy thì sớm muộn Trà sẽ ngoại tình. Tự lúc nào cô thấy Tùng có vị trí quan trọng trong cô. Mỗi khi Tùng đi công tác hay có việc phải vắng mặt tại cơ quan Trà đều chủ động gọi điện.

- Cuộc sống của em có hạnh phúc không?

Câu hỏi của Tùng làm Trà giật mình. Những giọt ca cao bị ngoảng bắn ra bàn mà cô không biết. Ở Tùng cô tìm thấy những điều Vũ thiếu. Đôi lúc cô thầm nghĩ, có lẽ đời mình sẽ trọn vẹn hơn nếu gặp người đàn ông như Tùng. Rồi cô lại tự nhủ, mình còn yêu Vũ nhiều lắm.

- Cơ quan em sắp đi nghỉ một tuần. Anh sắp xếp đi với em nhé.

Nghe Trà nói Vũ nhú mày.

- Đã lâu vợ chồng mình chưa có dịp đi cùng nhau.

Vũ vẫn không đáp. Bàn tay loang loáng lướt trên bàn phím. Cơ ỨC trào lên ngực. Ngày trước Trà đã mê biết bao bàn tay như múa trên các phím chữ kia. Giờ cô thấy chúng thật đáng ghét. Cô bỏ vào phòng ngủ âm thầm ngồi khóc một mình.

- Được. Vợ chồng mình sẽ có một tuần trọn vẹn bên nhau.

Nghe Vũ nói, Trà sướng rơn, ôm ghì chồng. Làn môi Vũ lướt trên người cô êm ái như ru.

Mọi người trong cơ quan lục tục chuẩn bị cho chuyến đi. Trà cũng ra phố sắm cho mình áo tắm, mũ rộng vành, kem thoa chống nắng... Không phải dễ dàng gì Vũ chịu rời mình ra khỏi máy tính một tuần. Trà nhắm mắt mừng tượng đến những ngày tuyệt vời. Không biết Tùng có đi không? Đôi lúc nghĩ đến việc sẽ phải giới thiệu Tùng với Vũ cô thấy khó xử.

***

Sự trở về của Trà sau một tuần cũng chẳng mấy may làm Vũ có cảm giác khác sự trở về của cô mỗi ngày từ cơ quan. Vẫn những ngón tay như múa trên bàn phím, Vũ hỏi cô mấy câu chiếu lệ:

- Em đã về đấy à? Chuyến đi có vui không?

Trà ức nghẹn. Cô không nói gì thêm, lẳng lặng lôi đồ ném vào phòng. Chuyến đi tạo cho Trà cảm giác khoan khoái, nhưng khi về nhà cô lại thấy ngọt nhạt.

Vũ vẫn vui mình bên bàn máy. Trà nhắm mắt rùng mình mừng tượng những gì đã xảy ra. Nó đến bất ngờ khiến bản thân cô cũng không tưởng tượng nổi. Sự đơn độc của Trà và Tùng đã vô tình đẩy hai người lại với nhau. Cái đêm cuối cùng của chuyến tham quan, khi Tùng gõ cửa phòng cô, Trà đã không cầm lòng được. Chỉ tại Vũ. Đôi lúc Trà không dám nhìn thẳng vào Vũ vì cảm giác có lỗi. Không! Cả cô và Tùng đều đã hứa sẽ không để chuyện ấy xảy ra một lần nữa.

Trong phòng làm việc Tùng ôm ngang người Trà.

- Chúng ta không thể. Em không thể. Còn gia đình.

Trà đẩy Tùng ra và nhào ra ngoài. Cô phóng xe trên phố như kẻ mộng du. Cô muốn về nhà. Cô muốn sà vào lòng Vũ để Vũ kéo mình thoát khỏi cảm giác kinh khủng này. Nhưng Vũ vẫn bình thản ngồi bên bàn phím khi Trà xuất hiện trên bậc cửa. Trà hụt hẫng. Rồi cô lặng lẽ đi chuẩn bị cơm chiều. Suốt bữa Vũ ăn ào ạt như một nghĩa vụ. Vũ cố tình hay không hề nhận thấy nét hoảng loạn bất ổn trong mắt cô.

- Em muốn đi đâu đó vài ngày. Anh đưa em đi được không?

- Có chuyện gì sao? - Vũ hỏi.

Trà lắc đầu. Và khi Vũ lại chú ý đầu vào với những hình vẽ, đồ án thiết kế, cô bậm chặt môi ôm mặt khóc. Trà thấy sự mong muốn trở về của mình là vô ích. Thực sự Vũ đã không còn quan tâm đến cô. Nếu còn yêu cô Vũ sẽ không xử sự thế chứ.

Những bông sen trắng vẫn đều đặn được thay mới. Những bông hoa làm lòng Trà muốn nổi loạn đi. Nhưng có lúc cô thấy sợ chúng. Trà không còn nhớ nổi bao nhiêu những nhà nghỉ mà cô và Tùng đã ghé vào.

- Chúng mình không nên gặp nhau nữa - Trà nói.

Tùng ngồi câm lặng. Thà Tùng cứ nói ra cô còn đỡ khó chịu hơn khi yên lặng thế này. Trà đã quyết định dứt khoát với chính mình. Vậy mà khi Tùng đưa cô lên giường cô lại không đủ can đảm từ chối. Vài lần hai người về căn nhà của anh. Đôi lúc Trà tự cho mình quyền xê dịch vị trí một số đồ đạc trong nhà. Tùng vào nhà tắm. Cô xê dịch cái bàn trang điểm cho gần chiếc gương ở giường. Khi bước từ phòng tắm ra nhìn thấy chiếc bàn đã bị thay đổi Tùng nổi giận:

- Cô không có quyền làm thế. Cô không có quyền.

Trà tưởng con người như Tùng sẽ không bao giờ khóc, vậy mà khi đó Tùng đã bật khóc. Nom đàn ông khóc Trà không chịu được. Trà thập thễnh

bước ra khỏi nhà Tùng. Hóa ra vị trí của cô trong Tùng thấp hơn chiếc bàn trang điểm. Vậy mà đã có lúc Trà nghĩ, Tùng sẽ giúp cô làm lại mọi thứ.

Hôm nay, Vũ không còn vùi đầu vào bàn phím. Thấy Trà về Vũ nói:

- Trông em không được khỏe. Để ngày mai anh đưa em đi khám.

Đột nhiên Trà muốn gây sự. Cô muốn trút giận lên ai đó, muốn đập phá cái gì đó. Cô hét to:

- Tôi chẳng làm sao cả. Người cần phải đến bệnh viện chính là anh đấy.

Giận Vũ, Trà đã bỏ về nhà mẹ đẻ. Vũ cũng chẳng đến tìm. Mấy ngày nay Tùng đi công tác. Đôi lúc Trà cảm thấy cuộc đời thật vô nghĩa, tẻ nhạt. Mọi người suốt ngày chỉ mong hết giờ làm để vội vã trở về với bộn bề cuộc sống thường nhật. Trà tự hỏi, tại sao con người cứ tự làm khổ mình vì những ràng buộc.

Cô rẽ vào quán cà phê nơi Tùng đưa cô đến lần đầu, ngồi nhìn hướng ra lòng đường tấp nập người qua lại. Bỗng nhiên Trà thấy cô đơn. Cô lấy di động bấm số của Tùng.

- Anh xin lỗi. Anh vừa từ sân bay về. Vợ anh...

Rồi Tùng cúp máy. Hàng ngày giọng Tùng ấm áp gần gũi, giờ sao nghe xa lạ. Trà lẳng chiếc điện thoại xuống bàn. Cô không gọi cà phê mà gọi một ly Brandy. Cô nốc từng ngụm lớn. Cô gọi một ly nữa. Rồi một ly nữa. Vừa uống cô vừa ngó ra đường nhìn dòng người tấp nập trôi. Bỗng cô khựng người, rồi vùng dậy chạy ra cửa. Người vừa đèo cô gái mặc chiếc áo màu xanh dương đi qua là Vũ. Khi cô ra đến đường thì chiếc xe máy đó đã phóng đi xa. Trà vào quầy uống tiếp. Cô uống đến lúc người phục vụ đến giải thích rằng có thể cô đã say và nên về nhà.

Trà đi trên đường vô định. Một cơn mưa trút xuống khiến người cô lạnh toát. Trà dạt xe vào vỉa hè, nép mình dưới một mái hiên. Những gì cuộc đời cô đã trải qua đang nhảy nhót, vỡ bục như những chiếc bong bóng nước dưới mưa kia. Một ánh đèn xe quét qua mặt cô chói lóa. Lát sau chiếc xe máy đó vòng lại. Trà ngược cặp mắt đỏ ngầu vì rượu nhìn lơ đãng. Là Vũ. Vũ đi tìm cô sao? Chuyện lá đơn ly hôn Vũ đưa cho cô không phải là thật chứ. Mà sao khi Vũ đưa lá đơn đó cô không phản ứng gì. Chỉ thấy hơi buồn. Một gương mặt xa lạ cúi xuống kề sát mặt Trà.

- Đi chơi không em?

Cô quay đi. Trong màn mưa, một bàn tay ướt sũng thọc vào ngực cô.

- Đồ chó! - Trà hét lên.

Có những tiếng cười man dại. Rồi tiếng xe máy rồ ga phóng đi. Cô xụi xuống. Trong đầu Trà hiện ra không biết bao nhiêu hình ảnh của những ngôi nhà nghỉ. Biết đâu những nhà nghỉ đó Vũ cũng đã có lần đến. Trời hôm đó còn mưa suốt đêm.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Thiên Mộng

Lần đầu tiên trở thành đàn bà chị đã khóc. Người đó ôm chị vào lòng vỗ về như một đứa trẻ.

Làng chị, có ngôi chùa gọi là chùa Phổ Địa. Ngôi chùa toạ lạc trên bãi đất cao phía tây đường cái. Ở cổng chùa, hai cây đa lớn, chùm rễ xum xuê, tán lá rậm rạp, ken dày vào nhau tạo thành không gian tĩnh mịch. Khuôn viên nhà chùa được gói gọn trong bốn bức tường xây bằng gạch cổ. Phía sau chùa, có một chiếc ao, trước kia thả bè, giờ thả sen.

Ngôi chùa có từ bao giờ người cao tuổi nhất làng cũng không nhớ nổi. Điều đáng nói ngôi chùa còn lưu giữ một cái chuông lớn. Chiếc chuông này được liệt vào dạng có tiếng kêu hiếm gặp. Mỗi lần chùa gióng chuông, vang tới cả những làng bên kia sông. Các cụ trong làng bảo, ngày trước khi đúc chuông, dân làng bỏ vàng vào nên tiếng kêu mới ngân xa như vậy. Để đúc chiếc chuông này, hiệp thợ đã mất bảy ngày bảy đêm ròng rã.

Mẹ là vợ hai của bố. Mặc dù mẹ chỉ có với bố hai cô con gái song ông vẫn không về với người vợ cũ. Có vài lần chị gặp những người anh trai đến tìm bố. Chưa bao giờ họ tỏ ra thân thiện với ba mẹ con chị. Người làng thì bảo bà chị bắt chồng cho con gái.

Trước kia, người trụ trì chùa Phổ Địa là một vị sư có gốc gác trong làng. Nhưng từ khi vị sư già đó qua đời thì chùa đóng cửa. Chỉ dịp lễ lạt hoặc ngày rằm, chùa mới được mở cho dân vào thắp hương. Qua mấy năm, chùa Phổ Địa lại có hai vị sư tìm về, tiếp quản việc hương nhang đèn nến. Điều đáng nói, cả hai nhà sư đều là nữ. Pháp danh sư cụ là Đàm Thuyên,

còn sư nữ là Đàm Thành. Sự xuất hiện của hai vị sư nữ khiến làng xôn xao. Thì đã đành trong đạo tu hành không phân biệt giới, nhưng với người dân điều này khó chấp nhận. Trong lí lẽ của họ người tu hành nhất thiết phải là

đàn ông.

À quên, chưa kể chuyện này. Đó là chùa Phổ Địa rất kén người tu hành. Cái dớp này khiến người dân không khỏi lo lắng mỗi khi chùa có một vị sư mới tìm về. Trước đây cũng có một ông sư tu tại chùa này, ngày ngày tụng kinh gõ mõ, bốc thuốc cứu người. Dân làng mang ơn ông nhiều. Đi đâu ông cũng được người trong làng kính trọng. Có chùm nhãn, nải chuối mọi người cũng đem ra biếu sư. Giàn trầu nhà chùa bị gió quật đổ, mọi người chặt tre bắc lại cho nhà chùa. Nói thế để biết dân làng kính Phật đến mức nào. Bỗng dưng một dạo mọi người thấy cửa chùa đóng nghim nghim. Qua cả ngày lễ lạt, cửa chùa cũng chẳng mở cho mọi người tới thắp hương. Rồi một bà đi dâng hương đền Lạc Đạo nghe được chuyện về kể, mọi người mới ngã ngửa ra. Thì ra, ông sư nọ đã trả lại ấn quyết nhà chùa hoàn tục.

Sau chuyện ấy, lại xảy ra chuyện có đôi nam nữ yêu nhau, đêm đêm vào trong vườn chùa tình tự. Cho đến một tối, họ đưa nhau vào nơi linh thiêng làm việc bậy bạ. Rồi họ lấy nhau, sinh con nhưng những đứa con họ đều khác người. Thân thể dỏng dốt, tay chân lều nghều như khỉ. Người ta bảo, họ dám làm việc đó ở nơi linh thiêng nên giờ bị phạt. Sau ngần ấy chuyện, hai vị sư nữ về, mọi người e dè cũng là dễ hiểu. Sư cụ đã ngoài thất thập. Dáng người nhỏ thó rộng lưng thùng trong chiếc áo nâu, cái đầu gọt trọc. Nhìn sư cụ Đàm Thuyên người ta nghĩ đến một bà lão khắc khổ nhiều hơn một nhà tu hành. Ni cô Đàm Thành thì ngược lại. Đó là một cô gái độ mười tám đôi mươi. Dù khoác trên người bộ quần áo nâu sồng song những nét toát ra trên khuôn mặt thì không có chút gì của người thoát tục. Đôi mắt to tròn sâu thăm thẳm như chốn bể đời. Cái miệng không ăn trầu, không tô son nhưng lúc nào cũng đỏ tươi như một vệt máu. Nước da trắng hồng, cái

cổ ba ngón lộ lộ dưới chiếc áo nâu càng tôn thêm vẻ đẹp lạ lùng. Khuôn mặt đó vừa có những nét trần tục vừa mang nét không

trần thế.

- Một người con gái như thế sao lại gọi thân nơi cửa Phật?

Mỗi lần nhìn thấy Đàm Thanh cầm chổi quét lá đa thấp thoáng ở cổng chùa, mọi người lại xì xào bảo nhau:

- Chắc cuộc đời có gì uẩn khúc?

- Mới mười mấy tuổi đầu hẳn bị tình phụ.

Nhưng sau những câu nói đó, sự nuối tiếc lại nghiêng về phía họ. Những người đàn ông chạnh lòng nghĩ đến vợ mình. Những người đàn bà tủi cho nhan sắc của mình. Là một cô gái chị cũng đã có lần chạnh lòng.

Ở đời, cái gì khắc sâu đều khiến người ta nhớ. Cho dù có chôn vùi nó trong tiềm thức thì một ngày kia nó vẫn sống lại như giấc mơ. Với chị đó là cái đêm ngăn ngủi ấy. Những ngón tay bấu chặt vào hông. Những cú huých. Không gian bốn bề ma mị. Khi người đàn bà không tự nguyện thì người đàn ông sẽ tìm cách chiếm đoạt.

- Lần đầu à? - Người đó hỏi.

Chị gật đầu. Nếu đó có thể gọi đó là một mối tình.

Mỗi ngày rằm và đầu tháng bà ngoại lại mang hoa quả, thẻ hương ra chùa thắp. Chị gái là người thường được bà cho theo xách làn. Mẹ phát câu bảo: "Con gái gì mà suốt ngày lân la cửa chùa". Mẹ còn tuyên bố từ sau cấm chỉ không cho đi. Mẹ ngại ra chùa. Chắc tại bà tiếc việc. Mẹ là người suốt đời không muốn một phút tay chân được nghỉ ngơi. Mẹ chỉ đi ra ngoài khi có việc bắt buộc hoặc đi thăm ai đó ốm đau. Chị cũng có vài lần theo bà

và chị gái ra nghe sư giảng kinh. Những lúc làm lễ, chị rất hay nhìn trộm Đàm Thành. Ngày xưa nói

Thị Mầu lên chùa rồi yêu tiểu Kính Tâm, bây giờ nếu Đàm Thành là chú tiểu chắc chị cũng đem lòng yêu như Thị Mầu.

Ra sân chùa thấy Đàm Thành đun nước ở bếp, chị ngồi bắt chuyện. Đàm Thành cười. Trời ơi! Nụ cười đó không thể là nụ cười nơi cửa Phật được. Nó quyến rũ hơn bất cứ nụ cười nào. Thấy chị ngẩn ra, Đàm Thành chấp tay:

- A Di Đà Phật. Thí chủ sao thế?

- Chẳng sao đâu. Chỉ thấy tiếc khi Đàm Thành trong màu áo này.

Đàm Thành nhặt dưới đất lên một bông hoa dại, nhìn vào đó:

- Tôi không có gia đình. Sư cụ Đàm Thuyên đã nuôi tôi từ nhỏ.

- Chứ không phải vào chùa như người ta nói?

- Nói sao?

- Tình phụ!

Chị biết, Đàm Thành còn bỏ ngoài tai bao lời trêu ghẹo của người đời khi thấy cô xuất hiện ở cổng chùa hay có việc đi ra đường. Có lẽ đối với một cô gái bình thường thì đó là niềm kiêu hãnh, nhưng đằng này Đàm Thành là ni cô, còn gì bất nhã hơn.

Một công ty nước ngoài chọn làng chị xây dựng nhà máy chế biến hoa quả. Sự du nhập của cái mới kéo theo những cái cũ hoặc cùng thay đổi hoặc mất đi. Ngẫm lại đời người lúc thăng lúc trầm, mình hôm nay chẳng là mình hôm qua. Và tất nhiên ngày mai mình lại là mình khác. Cuộc sống

như dòng nước cứ trôi, con người vướng vào cảnh ngộ nào cũng gồng mình lên được.

Nơi đặt nhà máy là khoảnh đất giáp với chùa. Chỉ mấy ngày những ao chuôm bao năm nay chỉ để nghề nước mọc hoang đã được đổ đầy đất. Ngày trước, khi chưa xây dựng nhà máy, chỉ có một mình, ngôi chùa nằm ở một vị trí cao ráo. Giờ khi nhà máy xây xong và đi vào hoạt động ngôi chùa bị thu hẹp một cách đáng thương.

Chị gái lấy chồng. Lũ con gái tuổi chị cũng lần lượt về nhà chồng. Trong lúc chúng nó co kéo để vun vén cho một mái ấm riêng, chị thi đậu vào trường sư phạm. Sau ba năm học trở về làm giáo viên âm nhạc ở ngôi trường làng. Tưởng cuộc sống thế là ưu ái với mình, không ngờ những chuyển động biến thiên của cuộc sống bên ngoài vẫn tác động nhiều thế. Đôi lúc tự hỏi rồi đây cái gì đang chờ mình phía trước. Mẹ bảo: "Đối với người đàn bà mái ấm gia đình là quan trọng". Chị không phủ nhận điều đó. Chị gái cười ngất: "Cái gì mà quan trọng chứ. Thời nay câu nói ấy chưa chắc đúng.". Cái cười của chị khiến mẹ thấy ghét. Ông trời vốn không rộng lượng: cho người này cái này lại lấy đi cái khác. Phải chăng cái mà chị gái được ông trời cho lại chẳng đáng giá khiến chị coi rẻ. Chị nhổ tóc sâu cho mẹ, mẹ nói: "Con gái ngoài đôi rồi đấy". Chị cười mà chẳng biết mình buồn cười vì gì. Chị nhổ tóc sâu cho mẹ, mẹ nói: "Ở làng này con gái ngoài hăm là đã thấy lo". Chị vôn vôi sợi tóc trong tay. Không muốn để trong đầu mà lời mẹ cứ chui vào đáy óc. Chị nhổ tóc sâu cho mẹ, mẹ nói: "Bụng cái Vân nhọn thế là sinh con trai đấy, đứa đầu là gái thế là đủ cả nếp tẻ. Cùng tuổi với nhau mà mày...". Câu nói bỏ lửng của mẹ khiến chị đánh rơi sợi tóc. Chị nhổ tóc sâu cho mẹ. Tuổi ba mươi đến lúc nào chẳng rõ.

Chị gái lấy chồng ở ngay làng. Nhà chồng chị gái giáp ngay chùa. Bà mẹ chồng chị gái hơn mẹ ba tuổi. Bà là người coi việc đi dâng hương ở các cửa chùa là phận sự. Chị gái bảo: "Bà ấy mê tín lắm. Ngay như chuyện hai đứa, bà ấy phải xem xét chán mới ưng thuận. Lúc yêu nhau tao với ông ấy

đã mấy lần định chia tay nhưng không biết xem đâu người ta bảo tao là số quý tướng, gia đình có ăn nên làm ra là nhờ tao nên mới cố níu lấy.". Rồi chị nói tiếp: "Ai đời trông cháu, nó khóc lại lôi kinh Phật ra đọc. Trẻ con hiểu thế nào được kinh kệ mà đọc cho nó nghe. Đồng bóng đến mức vậy. Đến lúc thằng bé biết bập bẹ nói thì câu nó nói sõi nhất là: A Di Đà Phật ".

Sau một đêm có thể nhiều thứ sẽ biến mất. Chị đã chứng kiến sau một đêm người đó vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời chị. Cũng dạng một giấc mơ chẳng. Nhưng với chị đó là giấc mơ có thật.

Cái làng nhỏ bé này nom vậy mà cũng nảy sinh lắm chuyện: vợ chồng ly dị, anh em bất hòa tranh giành đất hương hỏa, tệ nạn xã hội, nghiện hút, đĩ điếm. Rồi kiện cáo việc bớt xén tiền đền bù. Nhưng có hai chuyện mà chị nhớ nhất. Chuyện thứ nhất: đột nhiên ni cô Đàm Thành đi khỏi chùa. Có tin đồn ni cô bỏ theo một người con trai về xây dựng nhà máy chế biến hoa quả. Sư cụ Đàm Thuyên ngồi chết lặng. Không phải chỉ mình người bất ngờ mà ngay đến dân làng cũng bàng hoàng. Chùa làng giờ chỉ còn sư cụ Đàm Thuyên trụ trì. Câu chuyện về ni cô Đàm Thành cũng theo thời gian trôi vào quên lãng. Chuyện thứ hai: đang yên đang lành chị gái dùng dùng đâm đơn ra tòa li dị chồng. Cha mẹ bàng hoàng trước sự việc này. Có hai đứa con gái, đứa sau chưa ai rước đi thì đứa trước đã qua một đời chồng. Mẹ bảo chị gái:

- Dù gì thằng con mày cũng là dòng dõi nhà người ta. Khi lớn nó lại theo về bên ấy thôi. Công của mày cũng chỉ là công cốc.

Chị gái cười xòa:

- Mẹ khỏi phải lo. Có phải dòng giống của họ đâu mà nhận.

Mẹ tái mặt. Chị không mấy ngạc nhiên vì điều đó. Cha thằng bé chắc là một người nào đó trong đám công nhân. Lúc nhà máy đang thi công, làng nhiều quán bia, quán cà phê mọc lên. Ngồi sau những quầy hàng là các

cô gái trát phấn lên mặt còn vụng về. Sau khi cuộc sống trở lại làng có nhiều cô gái nuôi con một mình.

Thêm nhiều người đàn ông đến với chị nhưng rồi cuộc cũng chẳng đâu vào đâu. Chị xót xa nhận thấy trong số đó có những người trên mái đầu đã pha hai màu tóc.

Ngôi chùa Phổ Địa được xây dựng tu bổ lại. Một nửa số tiền tu bổ chùa do ông giám đốc nhà máy chế biến hoa quả người nước ngoài cung tiến. Ngày làm lễ động thổ sự cụ Đàm Thuyên làm lễ suốt đêm. Nghe nói việc vận hành nhà máy gặp hết trở ngại này đến trở ngại khác, đón thầy về xem bảo động đến cửa chùa. Muốn yên ổn phải làm cái lễ tạ. Giám đốc là người phương Tây chẳng hiểu sao cũng tin việc này. Có lẽ nhập gia tùy tục thì sẽ được yên ổn.

Ngày hoàn thành chùa vợ chồng ông trưởng phòng địa chính cung tiến vào một bức tượng Di Lặc thuê ô tô trở đến. Chẳng hiểu sao dân làng ùn ùn kéo ra chặn không cho mang tượng vào chùa. Cuối cùng thương thuyết mãi pho tượng cũng được đặt lên bệ. Nhưng một dạo sau bỗng nhiên người ta không thấy pho tượng ở trong chùa nữa. Nó đã bị ai đó bí mật ném ra sông. Cuối năm ông trưởng phòng bị kỷ luật và chờ hầu tòa vì liên quan đến việc bán đất công.

Từ khi biết rõ thằng Phú không phải dòng giống nhà mình, gia đình chồng cũ của chị gái chẳng còn ngó ngàng gì tới nó. Thế mới biết mọi mối quan hệ của con người đều được xác lập một cách tương đối, nó có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Ngay cả việc chị gái đột ngột ra tu tại chùa cũng khiến mọi người không sao hiểu được.

Phải chăng chị đã đến cái tuổi chiêm nghiệm ra một điều gì đấy.

- Còn thằng Phú - Chị hỏi.

- Nó đã quen sống một mình từ nhỏ.

Chị giận tím mặt bỏ về. Trách nhiệm người mẹ chị gái để đâu. Nhưng gần về đến nhà cái đầu căng nhức của chị lại dẫn ra. Ủ! Ở đời ai làm gì đó mà chẳng có một lí do. Nó có thể không chấp nhận được với người này nhưng lại hợp lí với người khác. Cách sống của chị gái khiến cha mẹ chị choáng váng. Cha sinh uống rượu. Hễ uống rượu là ông lôi chị gái ra chửi. Có lúc sự tức giận của ông lây cả sang thằng Phú.

Hãy thừa nhận một điều cuộc sống đầy rẫy những bất ngờ. Việc chị gái dùng dùng bỏ cả thằng con trai vào chùa ở cũng là một chuyện bất ngờ. Nhưng việc chị gái đột ngột bỏ chùa hoàn tục lấy chồng nhanh như khi quyết định nương thân nơi cửa Phật lại là một điều bất ngờ hơn. Chồng chị gái là phó giám đốc của nhà máy chế biến hoa quả. Anh ta là người Canada tên Giô. Một người đàn ông phương Tây cao to, mạnh mẽ. Cưới nhau tháng trước tháng sau một ngôi biệt thự to dùng mọc lên ngay đầu làng. Giô say chị gái như điên đảo. Một lần vô tình vãn cảnh chùa, nhìn thấy chị thế là không rời được nữa. Đã cưới chị gái vậy mà nhiều lúc chị vẫn bắt gặp ánh mắt thèm muốn của Giô nhìn mình. Hay là con người mẫn cảm chị khéo tưởng tượng ra thế. Có lẽ chị gái cũng hợp với Giô. Hai người đi đâu cũng quấn lấy nhau như đôi sam. Thấy chị lôi chuyện nhạo, chị gái cười khảnh khách nói:

- Cái số tao nó ba đào vậy đấy. Đời nom vậy mà dài lắm.

Ở quê chị chưa hề ai có khái niệm đi nghỉ ngày cuối tuần, kể cả những gia đình khá giả. Vợ chồng chị gái cứ nay đi Sầm Sơn, mai đi Đồ Sơn, rồi Hạ Long, Bãi Cháy... Nghe cách chị sắp xếp lịch mà chóng cả mặt. Người làng tò mò. Người làng đồn thổi. Người làng chửi rủa: "Con đi lấy Tây". Cha lên mặt. Cha hậm hực. Cha chửi chị gái và ông con rể tây: "Lũ chó. Vì chúng mày mà ông khổ". Thế mà trước mặt bố vợ, ông con rể chẳng nề nang gì dè nghiêng cô vợ xuống giường. Ông tuyên bố không thèm bước chân vào nhà con gái và cấm cửa luôn ông con rể. Vậy mà vẫn có nhiều

người đến cầu cạnh chị để xin cho con em mình vào làm công nhân trong nhà máy. Có người bảo: Trước mặt chúng nó cầu cạnh, sau lưng chúng nó chửi, giúp cái loại vô ơn làm gì. Chị gái chỉ cười khẩy: " Đời nó thế, chấp làm gì.

Mấy lần gặp cảnh vợ chồng chị gái trên giường, chị cứ thấy thế nào ấy. Vừa muốn nhìn vừa muốn quay đi. Có lúc lại thấy tò mò cái lối sống lạ lẫm đó. Thấy chị ngẩn ra nhìn thẳng Phú nhếch mép cười:

- Thích hả dì. Những lần khác còn bạo liệt hơn cơ.

Chị giật mình vì câu nói của một đứa trẻ. Chị bảo nó không nên nhìn những cảnh này. Nó nói:

- Suốt ngày đập vào mắt không muốn thì cũng phải nhìn.

Sư Đàm Thuyên đổ bệnh nặng. Từ ngày sư cụ ốm, mấy bà trong xóm suốt ngày túc trực ngoài chùa. Cơm nước nấu luôn ngoài đó. Mẹ chị bảo:

- Sư cụ năm nay yếu đi nhiều. Sức này nhà chùa khó mà trụ được. Người tu hành chỉ trông vào sự hảo tâm của các Phật tử thôi.

Thành thử tiền chữa bệnh cho sư Đàm Thuyên, làng, mỗi người đóng góp một ít. Hội Phật giáo cũng có cắt cử người về, thi thoảng cổng nhà chùa lại xuất hiện vài bóng áo nâu.

Một buổi, sư Đàm Thuyên có vẻ khó ở hơn thường lệ. Không hiểu sao dạo này chị cũng hay nấn ná ra chùa. Đang loay hoay rửa ấm sắc thuốc ở cầu ao, chị nhìn thấy một người đàn bà đội nón, tay cầm làn, dắt theo một đứa trẻ rẽ vào cổng chùa. Một lát ngờ ngợ song chị nhận ra ngay. Đàm Thành!

Người đàn bà ngoảnh sang phía chị. Sau một giây lưỡng lự, Đàm Thành cũng nhận ra người quen. Đàm Thành bỏ nón cầm ở tay.

- Em nghe tin sự cụ ốm nên tìm về - Rồi Đàm Thành cúi mặt - Em bất nghĩa lắm phải không chị?

Lần đầu tiên chị nghe Đàm Thành gọi là chị chứ không phải hai từ thí chủ của ngày xưa. Vậy là Đàm Thành đã hoàn tục và đứa trẻ này là...

- Nó là con em!

Nghe mẹ nói đến mình, thằng nhỏ xấu hổ nép vào sau lưng mẹ, thò đầu qua háng. Vậy ra! Nhưng tại sao hoàn tục, Đàm Thành vẫn để cái đầu cạo trọc như ngày xưa. Câu hỏi đó cứ vương vấn trong chị suốt từ lúc gặp lại Đàm Thành.

Lúc đem thuốc vào cửa gian trong, chị thấy hai mẹ con Đàm Thành đang quỳ dưới đất. Mấy bà vừa rồi còn ở bên giường, nay đã lui ra phía sau chùa. Chị nhìn sự cụ, thấy miệng người mấp má. Có lẽ người đang dặn dò Đàm Thành điều gì đó, chỉ thấy cái đầu trọc của Đàm Thành gật gật.

Từ hôm đó, hai mẹ con Đàm Thành ở lại chùa. Hàng ngày, chị lại thấy cô cầm chổi quét lá đa. Thằng Phú và thằng con Đàm Thành nhanh chóng chơi thân với nhau. Trẻ con dễ làm bạn thật!

Sự cụ Đàm Thuyên dần khỏe lại. Cứ tưởng sự cụ đi ngay trong đợt ốm vừa rồi nhưng bệnh tật đã không quật ngã được người. Một hôm từ ngoài chùa về,

mẹ bảo:

- Mẹ con Đàm Thành vừa đi.

Chị hỏi đi bao giờ, bà bảo:

- Đi sớm qua.

Chị thần ra, những tưởng lần này mẹ con cô ở hẳn lại chùa, không ngờ...

- Sư Đàm Thuyên đuổi đi - Mẹ thủng thủng - Cửa Phật không dung nạp những người như thế.

Lòng chị có một chút buồn. Chị hướng về ngôi biệt thự của chị gái. Nó đang nhòe trong mưa. Sao cánh cửa lại mở toang. Sao lại lạnh lẽo thế. Giô dồn chị vào góc phòng. Hai cánh tay đầy lông lá của Giô đã túm chặt được chị. Chị hét lên. Giô cười. Chị càng thét Giô càng cười. Giô đè chị xuống giường. Giô gật áo trên người chị. Hai bầu vú chị bật tung trắng nhầy. Giô đưa cái lưỡi lướt trên ngực chị. Mái tóc vàng hoe xoắn tít của Giô như mớ bụi nhùi quét vào mặt chị. Khi cái lưỡi của Giô sục vào mồm chị, chị há ra đón lấy. Chị cắn vào tay mình và tỉnh. Con người ta ai chẳng nằm mơ. Có những giấc mơ khiến cả đời nghĩ đến còn xấu hổ.

Buổi tối nay cảm tưởng điện thắp sáng của cả làng này đều dành cho căn nhà của chị gái. Ở đó đang nườm nượp người qua lại. Một bữa tiệc lớn mời khắp lượt họ hàng để ngày mai chị gái theo chồng sang trời Tây sinh sống. Chị gái bảo:

- Sang đó rồi chị sẽ tìm cách đưa em sang.

Chị lắc đầu:

- Không. Em sẽ nuôi thằng Phú.

Sư Đàm Thuyên qua đời. Ngày sư mất, cả làng chị từ người già đến trẻ đều ra đưa đám. Lúc làm lễ hạ quan, chị cứ nấn ná chờ một người đàn bà có chiếc đầu trọc xuất hiện trước cửa chùa. Đàm Thành đã không về. Có thể cô không biết về cái chết của vị sư già đã nuôi dưỡng mình từ nhỏ. Cũng có thể mẹ con cô đã tới một nơi nào xa lắm. Hoặc giả vì một lời

nguyên nào đó của sư Đàm Thuyên, mà cô không được phép xuất hiện trong tang lễ của người. Nói đại, biết đâu Đàm Thành chẳng còn trên cõi đời này.

Chị gái đi rồi, bố mẹ, chị và thằng Phú dọn về ở căn nhà rộng thênh thang có chỗ chân không đi đến. Ở căn nhà này chị hay bị ám ảnh cảnh chị gái với anh chồng Tây ân ái. Hôm nay ở trường về chị thấy bức mình vì chuyện ông hiệu phó sắp về hưu giờ trò ve vãn. Vậy mà con người ấy ngày trước chị đã từng kính phục biết bao.

Thằng Phú càng lăm lì hơn trước. Chị gái bảo, khi nào bên đó thu xếp ổn định chị sẽ về đón nó sang. Nhưng sẽ không bao giờ có cái ngày đó. Đáng nể sông soài của nó với đứa bạn gái thật khủng khiếp. Chúng nó chỉ là những đứa trẻ mới lớn. Chúng nó tìm thấy gì trong cái trò chơi xác thịt ấy để rồi có kết cục như vậy. Chị gái điện về: "Thôi, nhờ dì thu xếp yên lành cho cháu. Chị không chắc về được". Những lúc một mình chị hay nghĩ đến lời chị gái. Nếu mình cũng lấy một ông Tây thì sao nhỉ? Chắc chẳng sao. Giờ làng cũng có nhiều cô gái sang Đài Loan lấy chồng. Thế nhưng hôm trước ti vi đưa tin một cô gái lấy chồng Hàn Quốc bị đánh chết khiến ý nghĩ của chị tan biến. Một số gia đình có con lấy chồng nước ngoài cuống cuồng lên vì lo lắng.

Dạo này chị hay lang thang ra chùa mà không nhớ rằng ngôi chùa đã đóng cửa từ sau khi sư Đàm Thuyên chết. Khi người ta không giữ được cân bằng thì hay tìm đến một cứu cánh. Phải chăng chị cũng vậy. Sau khi người ấy vĩnh viễn ra đi, chị sống rụt rè, co mình như lúc nào cũng sợ cuộc đời thò những xúc tua bám hút mình. Với chị một lần đau là quá đủ. Chị không chấp nhận cách sống cách nghĩ của chị gái. Nhưng ở đời ai chẳng có một hạt nhân chân lý cho riêng mình. Chị gái khác chị dám quăng bản thân vào dòng đời để quấy đạp, để giành giật. Được mất ai là người phán xét và tại sao người ta nhất thiết phải cần sự phán xét. Giữa cuộc đời rộng lớn này, không ít người sống trong thiên mạng. Chưa bao giờ thấy nói ai đó có dư

một cuộc đời để dự trữ. Nhưng dù gì dòng đời vẫn cứ trôi. Và trong cuộc đời ít ai không từng hối hận. Chiều qua, ngoài cổng chùa, chị giật mình khi đưa học trò bắt con nó gọi bà giáo. Sáng nay chải đầu chị lại quơ được một nhúm tóc trắng.

Ngôi chùa Phổ Địa dù khuất giữa khu công nghiệp song vẫn chiếm một vị trí quan trọng đối với người làng. Nó chứng kiến bao đổi thay, thăng trầm đất này. Nó mang hồn cốt đất này. Không biết tới đây nhà sư nào sẽ về trụ trì tại cửa chùa? Ở giữa làng rộn rình tiếng loa đài vọng lại. Đó là tiếng nhạc mừng đám cưới. Con gái ông Ao đi Hàn Quốc về dẫn theo một anh chàng bản xứ xấp xỉ tuổi cha mình. Ngày mai làng lại có một cô dâu khoác lên mình cái mác lấy chồng ngoại. Rằm tháng sau đã là ngày xá tội vong nhân.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Chị, Sóng Và Cát

Chị ngồi trên cát. Bóng đổ dài. Chỉ nhìn dáng chị cũng biết chị phải là người con gái đẹp. Tôi rón rén lại gần, quàng tay bịt mắt chị.

- Này Linh! Là em phải không? Chị có mắt ở sau gáy đấy.

Chị cười khanh khách, tiếng giòn tan vỡ trên mặt nước. Tôi bất giác buông thõng hai tay. Kỳ lạ thật! Bao năm rồi chị vẫn còn giữ được tiếng cười giòn tan ấy.

Khúc sông này là bến nước. Chiều nào cũng tấp nập người ra tắm giặt. Khi có nước sạch người ra sông thưa dần. Chỉ lũ trẻ còn giữ cái lệ ấy.

- Đố em đuổi được chị.

Tôi nhào tới. Chị ngụp sâu xuống nước, chỉ còn khoảng vờ. Lát sau chị ngoi lên cách đó một khoảng,

vuốt mặt và bật cười khanh khách. Tôi ngẩn mặt. Lần nào nghe chị cười tôi cũng ngẩn mặt. Tôi bị hút hồn bởi tiếng chị cười.

- Này Linh! Sao đàn mặt ra thế? - Chị giật một sợi cỏ phất vào má tôi - Ma bắt mất hồn à? Ở khúc sông này nhiều trai gái trắm mình vì không lấy được nhau đấy.

Tôi sực tỉnh cười xòa, cốt để chị không nhận ra cõi lòng mình. Chị hỏi:

- Từ dạo đó còn ai tắm sông không?

Tôi lắc đầu:

- Giờ người ta tắm vòi hoa sen. Người sang hơn thì tắm bồn. Còn ai tắm sông cho mất vệ sinh nữa.

Chị cười:

- Ủ, cũng phải. Chẳng qua tuổi thơ mình gắn với sông quá đỗi nên dứt ra khỏi đầu không nổi.

Tôi bảo chị:

- Chị cưới chồng cũng bốn năm rồi. Sao không có con đi?

Chị im lặng. Ánh mắt nhìn ra sông trũ xuống. Chị quay sang ôm lấy tôi:

- Không! Chị chưa muốn. Chị còn trẻ mà.

Rồi chị lại bật cười. Tiếng cười của chị vẫn giòn tan nhưng có gì đó cợn trong tôi.

- Nào! Về thôi Linh. Chị lại thấy ghét nơi này rồi.

Nói rồi chị đứng dậy bỏ đi. Tôi ngồi rón một lúc rồi đứng dậy chạy theo chị. Bao giờ cũng thế. Chị luôn là người kết thúc đột ngột mọi chuyện. Mặc dù là chị em gái nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu hết chị.

Tôi nhan sắc bình thường. Cả khi dậy thì cũng vậy. Hình như mọi sự ưu ái ông trời dành cả cho chị. Chị đẹp một cách lạ lùng. Tôi không buồn vì điều đó, trái lại còn hãnh diện khi mình là người quan trọng với chị. Mọi chuyện tôi luôn là người đầu tiên chị thổ lộ tâm sự. Lần đầu tiên thấy thánng tôi cũng được chị rĩ vào tai: "Linh. Chị thành thiếu nữ rồi đấy!". Tôi ngạc nhiên. Sự kiện đó quan trọng với chị vậy sao? Và tôi thấp thỏm chờ tới lượt mình. Nhưng khi chính nó đến tôi cũng không có nhiều cảm xúc như chị.

Tôi thích ngồi ngắm chị chải đầu trước gương. Cả suối tóc tỏa ra, đổ xuống đen lan lánh. Có nhiều cặp mắt con trai cũng nhìn chị như thế. Chị bẹo mũi tôi:

- Này! Sao ông trời lại sinh em là con gái nhỉ?

- Thế là sao? - Tôi hỏi.

Chị cười:

- Đáng lẽ em nên làm con trai thì hợp hơn. Con gái như em rồi khổ đấy.

Tôi thích so da với chị bằng cách để tay mình lại gần tay chị mặc dù biết chắc sẽ phải nén lòng bằng tiếng thở dài.

- Rồi em sẽ đẹp hơn chị - Chị nói.

Tôi âm thầm tin và chờ phép màu xảy ra. Tôi khó khăn chấp nhận sự bất nhiệm. Chị ôm tôi vào lòng:

- Với chị em là đẹp nhất.

Tôi vùng khỏi vòng tay chị nhào khỏi phòng. Tôi khóc.

Tôi tự hỏi: hay chị và tôi hai dòng máu. Sự âm thầm chuyển biến của hai cô con gái khiến cha già đi nhanh chóng. Ông chế ngự sự căng thẳng bằng cách uống rượu. Trong buồng thường vọng ra tiếng rít của cha, tiếng khóc thầm của mẹ. Nhiều người nói chị không phải con cha. Đêm ngủ chị ôm lấy tôi:

- Em có tin không?

- Tin gì? - Tôi hỏi lại.

- Chuyện chị không phải con cha?

Tôi không đáp. Lúc lâu sau tôi quay sang ôm ghì chị:

- Vớ vẩn. Quên chuyện đó đi được không?

Chị gật đầu, đưa tay tôi áp vào bầu vú chum chúm.

- Này! Kỳ lạ lắm nhé.

Rồi chị lại bật cười khanh khách. Chị dễ quên. Tôi lấy chân trùm kín chị để át tiếng cười. Tiếng cười của chị làm tôi ngẩn mặt. Tiếng cười của chị làm cha quặn thắt. Nhiều kẻ hy vọng được chị ban cho nụ cười. Nhiều kẻ tự biết phận mình lạng lẽ lảng xa.

- Chị yêu ai trong đám trai ấy?

Chị lại bật cười. Không những tiếng cười của chị làm tôi ngẩn mặt mà còn nhói nơi lồng ngực. Chị ôm ghì tôi, chà ngực mình lên mặt tôi.

- Yêu ư? Chị chẳng yêu ai.

Một dạo tôi lại lặp lại câu hỏi đó. Chị dùng ngón trỏ vuốt ve môi tôi về đăm chiêu.

- Ủ! Có lẽ một lúc nào đó chị sẽ yêu.

Dạo này chị không còn cười nhiều như trước. Tôi có cảm giác chị quá mỏng manh. Đôi lúc thấy chị nhìn mình mà như vô cảm. Tôi gọi. Chị giật mình lơ đễnh.

- Em thấy Nghĩa sao?

Tôi trở mặt.

- Chị yêu rồi à?

Chị nhìn tôi:

- Khi nào yêu em sẽ biết.

Tôi trực trào nước mắt. Chị tiến lại ôm ghì tôi từ phía sau. Bầu ngực nóng hổi của chị cọ lên lưng tôi buồn buồn. Tôi liên tưởng: chắc chị cũng từng cọ ngực mình lên lưng Nghĩa như vậy. Tôi gỡ tay chị khỏi cổ nhào ra khỏi phòng thở dốc. Hóa ra tôi chỉ là chiếc bình phong. Vậy mà tôi đã trân trọng biết bao những buổi đi chơi giữa ba người.

Tôi thi đậu đại học. Cuộc sống mới tách tôi khỏi gia đình. Chị và những kỷ niệm về chị như dòng sông chỉ còn chảy trong lòng. Chị lấy chồng. Ngày cưới ô tô xếp một hàng dài về đến ngõ. Cha uống rượu nhiều. Khi uống rượu người ta khó giấu được lòng mình. Cha rạn vỡ vì đám cưới sang nhất từ trước đến nay. Mẹ vừa tuổi bốn mươi, con gái lấy chồng mặc bộ áo dài mới cứ e dè như thể mình bước lên xe hoa. Chị nở nụ cười mãn nguyện, ngả đầu vào vai chồng chụp ảnh, quay camera. Nghĩa đứng ở góc xa lặng lẽ nhìn chị. Tôi đứng ở góc xa lơ đãng nhìn Nghĩa.

Dạo này Nghĩa hay vác đàn ra sông ngồi một mình. Chị lấy chồng tự lòng tôi cũng cảm thấy trống vắng. Nhưng mỗi lần ra sông thấy bóng Nghĩa là tôi lại quay về. Có vài lần Nghĩa đến cơ quan tìm tôi. Có vài lần tôi và anh đi uống cà phê.

- Hôm nay em muốn uống rượu - Tôi nói.

Nghĩa ngạc nhiên nhìn tôi. Rồi anh gọi hai ly Brandy. Cả tối chúng tôi lặng lẽ uống, chẳng ai nói gì

với ai.

Từ dạo lấy chồng chị ít về. Hai năm trở lại đây chị về thường xuyên hơn. Chị vẫn đẹp lạ lùng. Về đẹp đó càng rực rỡ quý phái với những đồ trang sức đắt tiền. Về nhà là chị lại tìm ra sông. Điều này tôi giống chị.

Dường như sông là người bạn vô hình để chúng tôi chia sẻ mọi thứ. Trước sông tôi thỏa thích nói cười. Trước sông tôi thỏa thuê bật khóc. Trước sông tôi tìm thấy cô thiếu nữ nhiều năm trước nơi chị.

- Linh! Linh! Mình tắm sông đi.

Tôi và chị đâu còn là trẻ con nữa. Cũng đã từ lâu còn ai ra sông tắm.

Hoàng hôn kéo vệt dài đỏ thắm trên mặt sông. Trong nước chị rực rỡ như thần Vệ nữ.

- Linh! Đố em bắt được chị đấy.

Tôi nhào người chồm tới chị. Chị choàng tay ôm ghì thắt lưng tôi. Bầu ngực tôi cọ vào ngực chị bồng bềnh trong nước. Chị kể cho tôi nghe nhiều chuyện. Có cả chuyện người đàn ông lạ mới dọn về cạnh nhà chị.

- Chị hạnh phúc không?

Chị buông tôi bơi vào bờ. Tôi ngồi bên chị. Gió bắt đầu thổi mạnh. Tôi quàng tay ôm cổ chị.

- Em sẽ lấy Nghĩa.

Chị vẫn ngồi bất động. Sự im lặng của chị khiến tôi sợ. Gió thấu da thịt lạnh lạnh. Một giọt ấm nóng chảy trên tay tôi.

Đêm tân hôn, Nghĩa âu yếm ôm tôi vào lòng. Cảm giác tiếp xúc da thịt anh khiến tôi chợt nhớ khi chị cọ bầu ngực nóng hổi lên lưng tôi. Những nụ hôn mơ man của anh làm tôi sợ. Tôi đẩy anh ra và bật khóc. Nghĩa hoang mang.

- Anh còn yêu chị Nhi - Tôi nói - Anh cười em chẳng qua anh còn nhớ chị ấy.

Tôi còn muốn nói tôi biết hết chuyện của hai người nhưng không sao thốt ra được. Buổi sớm khi mở mắt tôi thấy mình cuộn trong lòng anh như một con mèo. Anh ôm chặt tôi vào lòng hôn nhẹ lên trán tôi: "Anh yêu em, ngốc ạ!".

Dạo này chị về bằng taxi. Mọi người giờ cũng coi chuyện ấy là bình thường, không còn tò mò như cái dạo chị mới cưới chồng. Quê tôi có nhiều cô gái sang lấy chồng Đài Loan. Chị lại nói với tôi nhiều chuyện. Trong câu chuyện chị nhắc nhiều đến người đàn ông lạ. Chuyện anh ta sang chơi nhà chị. Chuyện chị nấu cơm mời anh ta ăn. Chuyện anh ta nắm tay và hai người đã làm tình. Chị bảo lúc đó chị vừa sợ lại vừa mong nó kéo dài thật lâu. Tôi giận chị: Có chồng rồi mà còn... Thi thoảng tôi bắt gặp chị cười. Tiếng cười đó vẫn làm tôi ngẩn mặt nhưng nó không còn giòn tan như dạo trước.

Nghĩa hỏi tôi:

- Em sao thế?

Tôi đẩy Nghĩa ngã ngồi xuống giường.

Nghĩa ngủ. Tôi mò dậy lấy giấy bút. Không biết tôi đã viết bao nhiêu lá đơn ly hôn.

- Chị hạnh phúc không? - Tôi hỏi.

- Hạnh phúc ư? - Chị hỏi lại - Nếu có thể quan niệm thế nào là hạnh phúc thì chị có thể nói cho em biết chị có hạnh phúc không.

Tôi giận Nghĩa. Mặc dù có chữa tôi vẫn quyết định bỏ Nghĩa. Tôi ra phố thăm chị. Thấy tôi chị vui, luôn miệng nói cười. Lại vẫn tiếng cười giòn tan, chỉ khác nó không vang trên mặt sông mà vọng suốt căn nhà ba tầng sâu hun hút.

Nhìn cái bụng lùm lùm của tôi nom chị ngộ như một đứa trẻ con. Chị vồ vập, nói chuyện với nó như thể nó cảm nhận được. Tôi nói:

- Đối với người đàn bà đưa con là tài sản quý giá nhất.

Khuôn mặt chị trùng xuống. Chị bảo anh ta cưới chị vì muốn có người săn sóc ông bố. Chị kể đã từng bắt gặp ông bố chồng nhìn trộm mình tắm. Tôi hỏi:

- Thế cái lần ông ấy vào phòng chị là thật à.

Chị đáp:

- Cũng chẳng quan trọng gì. Bạn bè anh ta bên ấy về nói anh ta có một cô bồ Tây. Hai người cũng đã làm thủ tục ly hôn.

Tôi giật mình đã làm chị chạnh lòng. Tôi nhớ lại sự hờn hờ của chị khi lần đầu tiên thấy thán. Chỉ có người phụ nữ rất mong làm mẹ mới như vậy. Tôi hỏi:

- Anh ta đâu?

Chị hỏi lại:

- Ai cơ?

- Cái người đàn ông của chị ấy?

Chị đáp:

- Chẳng có người đàn ông nào cả.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Góc Khuất

Cuối cùng tôi cũng tìm được chỗ trọ mới. Không rộng rãi, không đến nỗi tồi tàn. Đêm đầu, có người đàn ông không rõ hình đến ngồi cuối giường cho tới sáng.

Với tôi cái thành phố này chẳng có gì cho riêng mình cả. Nhìn những tòa nhà cao tầng, những phố xá xa hoa đôi lúc rùng mình. Con người nhỏ bé trốn vào đâu cũng thấy lẻ loi. Nhưng đô thị có một sức hút ma mị. Nó là khối nam châm khổng lồ hút sức trẻ từ các vùng quê. Tôi bị ném vào guồng quay đó khi ra thành phố học, rồi xin việc, rồi bám trụ lại, rồi công việc cuốn đi, rồi yêu... Mọi cái cứ xa dần. Có đêm nằm tự nhiên thấy cồn cào gan ruột, bật dậy. Cô bạn gái nằm bên hoảng hốt:

- Anh lại mơ về mối tình cũ à?

Tôi lắc đầu.

- Anh lo lắng điều gì, công việc, tiền bạc?

Tôi lắc đầu. Tôi lo lắng gì nhỉ? Chính bản thân tôi cũng không biết. Cô vươn vai ngáp dài:

- Thôi, ngủ đi, nghĩ ngợi làm gì. Nhất là khi lại chẳng biết mình nghĩ gì.

Cô quàng tay vít cổ tôi, kéo tay tôi áp lên ngực. Núm vú nhỏ xinh như hạt sen mơn mơn trong tay. Tôi trần trọc. Ở đời cái gì cũng đáng để mình đặt ra câu hỏi. Và khi ta tìm ra câu trả lời thì ngay lập tức sẽ có một hệ số n

câu hỏi nhân lên để lấp sự thanh thản của con người. Ngay cả người con gái nằm trên giường tôi mỗi đêm cũng là một dạng câu hỏi mà tôi không tự mình trả lời được. Con người ta sinh ra để luẩn quẩn với những toan tính của chính mình.

Tôi không hay về quê, chỉ về khi bị đòi làm mệt mỏi. Về để lấy sinh lực rồi lại đi. Về nhà, tôi được chứng kiến một đám tang kì dị. Một người đàn ông không bao giờ uống rượu đêm đó lại uống rượu. Người đàn ông đó bao giờ cũng ngủ ở nhà, đêm đó lại vắng nhà. Sáng hôm sau người đi chợ sớm nhất thấy trên đường ray xe lửa một đồng thịt lẫn máu. Người mẹ:

- Đạo rồi thấy nó hay lắm nhằm chuyện dương gian âm phủ. Còn chưa kịp sắm cái lễ đi đèn kêu cầu thì đã xảy ra chuyện.

Người vợ:

- Khi còn sống anh ấy bảo, phải lấy vợ nữa. Lấy ai, rồi người đó sẽ đến tìm. Mấy ngày trước có một người con gái cứ đêm là vào nhà khóc đòi trả chồng. Hôm anh ấy chết, người con gái đó lại xuất hiện bảo: "Tôi đến để nhận chồng." Nếu không muốn trùng tang thì gia đình đích thân phải đứng ra làm đám cưới cho hai người.

Thế là đám vừa đưa tang vừa tổ chức cưới. Người con gái đầu của cặp vợ chồng đó suýt soát tuổi tôi. Gương mặt thiếu nữ giấu sau lớp vải sô buồn nhưng đẹp.

Mấy ngày liền mẹ hay rời nhà lúc sớm tối. Khi bà về tôi thấy gót chân, đầu gối bết đất. Chưa qua tuần, một cơn dông phóng sét đánh sạt góc ngôi mộ mới. Tôi nghe chuyện như một kẻ hiếu kì. Mẹ kéo tôi về khóc hồi lâu rồi nói:

- Cha con đó.

Tôi chết lặng. Người đàn ông đó kém mẹ cả nửa giáp. Đêm đó tôi ra mộ ông nằm suốt đêm. Có ai gặp chắc bảo ma. Nhưng tôi mong có bóng ma dưới mồ hiện lên đối mặt với tôi, đối mặt với sự thật chỉ trong tưởng tượng. Nhiều ngày sau, tôi lảng vảng ở khu nghĩa địa khi người con gái có gương mặt đẹp và buồn đốt đồng trấu. Có khi vẫn vợ tự hỏi, nét nào trên khuôn mặt kia là của mình.

Bà ngoại tôi mấy lần sinh nở nhưng các bác đều bỏ mà đi. Mãi đến lúc mang thai mẹ tôi, ông trời mới thương cho bà được làm mẹ. Khi mẹ tôi vừa bỏ bú thì ông ngoại tôi ốm mất. Trước lúc chết ông ngoại tôi gọi bà lại bên giường bảo:

- Mẹ già, vợ đại, con thơ, muốn ở lại mà Diêm vương chẳng cho. Sau khi tôi chết, nhanh thì chín tháng, chậm thì ba năm, cho phép cởi tang tái giá.

Bà tôi vật vã ôm con ngồi khóc. Cụ thân sinh ra ông ngoại tôi chống cây gậy song, hết đi ra sân lại vào trong nhà lằm bằm chửi. Cụ chửi ông tôi cái tội bất hiếu, nợ sinh thành chưa trả đã chốn chạy khỏi kiếp nhân gian. Ông tôi ra đi trong cảnh ngộ éo le ấy. Sau khi ông ngoại tôi mất, cụ ngoại vì thương con, lại suy nghĩ nhiều đến việc tông miếu nên cũng mất vào cuối năm đó. Trước lúc đi cụ chẳng trăng trối lại cho bà tôi câu gì. Người ta bảo cụ ngoại chết mà không thể nhắm mắt. Thế là trong vòng một năm, trên đầu bà tôi chít hai vòng tang trắng. Cây cối trong vườn cũng hai lần mang tang chủ.

Sau cái chết của chồng, mẹ chồng, bà tôi không đi bước nữa mà ở vậy. Cũng có nhiều người ướm lời dạm hỏi, nhưng bà tôi chối từ. Thời gian trôi, cứ tưởng với bà cuối đời mọi cái vẫn dai dẳng thế, song cuộc đời chẳng bình lặng chút nào. Đùng cái bà tôi có chữa. Mọi người sững sờ. Họ không tiếc lời dè bìa:

- Cứ tưởng nhịn được đến trót đời, thế mà rồi cũng như ai.

Giữa dư luận, cậu Lựu tôi ra đời. Lúc lọt lòng đầu cậu bé như cái bóng đèn. Sợ khó nuôi bà tôi đem cậu bỏ ra búi tre, nhờ bà cụ hàng xóm ra nhặt, rồi sau đó xin lại. Bà tôi mát tay nên cậu Lựu ăn khỏe chóng lớn, không ốm đau gì. Bà bảo, cậu Lựu là con cầu tự. Lúc có thai cậu, bà tôi xuống đền Cao cầu. Tôi nghe đồn, đền Cao ở An Lạc thờ năm anh em họ Vương rất thiêng. Đền đó ai có gì cầu khẩn đến xin đài đều được như nguyện. Việc người dân quanh vùng đến đó cầu con, tôi cũng đã được nghe. Họ còn bảo, những đứa con trời con Phật đó đều mang khuôn mặt tượng. Vì là con cầu nên cha mẹ không được phép mắng chửi, đánh đòn. Chửi mắng đánh đòn cũng như là xúc phạm các ngài sẽ bị các ngài quở. Tôi thấy cậu Lựu tôi có những nét khác thường thật. Da mặt cậu đỏ au, hai con mắt thô lỗ. Để cậu không ốm đau quặt quẹo, bà tôi đem cậu bán cho nhà chùa. Bà bảo, để các ngài nuôi, khi lớn lên sẽ xin chuộc về. Hôm làm lễ chuộc cậu Lựu, bà tôi ăn chay một tuần và chuẩn bị mâm lễ dâng Phật. Người ta đồn, cậu Lựu tôi là con thần miếu. Trong vùng, nhiều người đàn bà đi qua đó bị một cột khói trắng bay lên trùm lấy người, về nhà có chữa. Vùng tôi có nhiều đứa trẻ là con thần miếu. Mấy bà bảo, cậu Lựu tôi là con ông Quyền. Lời đồn đại đó không phải không có căn cứ. Ông Quyền có một chiếc xe công nông dùng để chở vật liệu cho dân trong vùng. Đạo đó bà tôi mua một chuyến đất phù sa để rải lên cái vũng trong vườn mà trước kia đã lấy đất làm gạch. Hôm chở đất, bà ngoại tôi cũng ra phụ. Lúc chiếc xe xuống dốc, không biết bà tôi loay hoay thế nào bị bánh xe cán giập xương ống chân. Thế là kế hoạch lấp vũng đất bỏ dở. Bà tôi phải nằm bó bột trên giường. Sau chuyện đó, ông Quyền thường hay lui tới thăm bà. Có lẽ cậu Lựu tôi ra đời sau những lần qua lại đó.

Khi tôi đẻ ra bà đỡ phát mỗi tay cũng không khóc. Có lẽ từ khi ra đời tôi đã biết cái gì đang đợi mình. Ba tuổi tôi có khái niệm sự yêu thương. Chín tuổi tôi biết hận thù. Mỗi khi tôi bị lũ trẻ đánh là một lần bà tôi sang nhà chửi bới, giạt tóc mẹ. Có lẽ lỗi của mẹ là để tôi có mặt trên cõi đời này.

- Cha con là ai? - Tôi hỏi mẹ.

- Đó là một người tốt.

- Con ghét ông ta và cả mẹ.

Tôi rùng mình với chính mình. Tôi ghét những đứa trẻ đủ cả cha lẫn mẹ. Vậy mà có lúc tôi lại thèm được như chúng. Ai cũng biết tôi sống ở thành phố, làm việc ở thành phố. Nhưng sẽ chẳng bao giờ họ hiểu thành phố là nơi để tôi trốn chạy quá khứ.

Cậu Lựu hơn tôi một giáp. Bà tôi bảo:

- Cùng là Ngọ nhưng cậu còn lâu mới theo kịp được cháu.

Cậu Lựu chỉ nhăn nhó cười:

- Thì cháu khôn hơn cậu là phải rồi mẹ ạ!

Chẳng là cậu Lựu nói lấp nên tôi hay bắt cậu sửa. Đã có lần tôi thấy cậu sửa được nhưng mấy hôm sau lại y như cũ. Cậu Lựu rất chịu khó không từ việc gì. Buổi tối, cậu lăn lộn ngoài đồng đánh đó cá, đó tép. Mỗi sáng khi tôi đi học qua cổng làng, đã thấy bà tôi xách mẹt đi chợ về. Bà đi bán cá bán tôm cậu bắt được. Và sáng nào cũng thế, bà đều có khi thì cặp bánh rán lúc túi bông bẹ hay cái ngô luộc nóng hổi bỏ vào túi cho tôi ăn đường.

Dù bà chỉ có mình cậu Lựu là con trai nhưng chuyện vợ con của cậu thật vất vả. Có lẽ cái số cậu tôi phải chật vật về đường gia thất. Cậu Lựu bị đám con gái chê. Cậu lại lăn lộn với sương gió nhiều nên đen thui như một pho tượng đồng. Đã thế đôi mắt ốc nhồi lộ tướng khiến người ta sợ khi lần đầu gặp. Đến tuổi lấy vợ, bà tôi giục, cậu chỉ im lặng. Bà ngoại tôi là người sắc sảo. Thấy con mình kém cỏi chẳng ngại đánh tiếng dạm đám này đám nọ. Cuối cùng thì cũng có một cô chịu lấy cậu Lựu. Cũng chủ yếu là do tác động của gia đình và sự hoạt bát của bà tôi. Lễ ăn hỏi của cậu Lựu tôi đã được dẫn sang. Nhà gái cũng đã nhận lễ và tới thăm nhà. Đồ làm cỗ đã

được mẹ tôi cùng mấy người trong họ đi chợ mua về chất đầy nhà dưới. Thế nhưng còn hai ngày nữa tổ chức lễ cưới thì nhà gái đổi, mang lễ sang trả. Ê chề, bà tôi cho đem hết những đồ thực phẩm đã mua ra chợ bán đồ bán tháo lấy lại chút vốn liếng. Ở nhà quê, để chuẩn bị cưới vợ gả chồng cho con cái đâu phải là chuyện đơn giản. Thấp nhất thì mỗi gia đình cũng phải có đôi lợn trong chuồng, sào lúa nếp trồng từ mùa trước, đôi chục ống đồ đông từ tháng năm. Nếu là nhà trai còn triệu bạc tiền mặt để mua đồ thách cưới. Phải nói là rục rịch hàng năm trời ấy chứ. Ngần ấy, bà tôi xót cũng đúng thôi. Cậu Lựu tôi thất vọng ra mặt. Cậu bảo bà tôi:

- Con chẳng còn mặt mũi nào lấy ai nữa. Chắc cái số con sinh ra đã phải chịu thế rồi. Thôi! Cứ hai mẹ con sống với nhau là được. Mẹ đừng có đi cầu cạnh người nọ người kia cho mất mặt.

Bà tôi tổng cho cậu một thôi:

- Cái ngữ mày như thế ở một mình cũng đúng thôi. Không lấy đứa này thì lấy đứa khác. Con gái ế đầy ra đấy, có ai rước đi cho. Mày không lo nổi thì để tao lo. Xem rồi ai đã bằng ai.

Những ngày sau đó, bà tôi đôn đáo chỗ nọ, chỗ kia tìm đám cho con trai. Sự vất vả của bà tôi cũng được đền đáp. Lần này là đám con một bà cùng tuổi với bà tôi. Hai người trong một lần đi lễ chùa cùng nhau, nhỏ to chuyện con cái, cuối cùng cũng xuôi. Đám cưới của cậu tôi và vợ Lay được tổ chức tuy không thật linh đình nhưng chẳng thua kém một đám nào. Cậu Lựu tôi đã có vợ. Vợ Lay là người đàn bà có dáng nhỏ nhắn song nhanh nhẹn. Nhìn con mắt sắc như dao cau của vợ tôi cứ lạnh lạnh. Vợ chồng lấy nhau về, vợ bắt cậu tôi gọi bằng chị. Chuyện lạ! Đây là cậu vợ còn ở với bà chứ nếu ở riêng, hay bà tôi về già không biết vợ tôi bắt cậu gọi bằng gì. Tưởng yên bề gia thất cho con thì người già được sống yên ổn, song bà gầy xọp đi trông thấy. Hai hốc mắt trũng sâu như cái hốc ở cây đa. Cuộc hôn nhân của cậu vợ chỉ kéo dài được sáu tháng. Bà ngoại tôi không đuổi, cậu tôi không đuổi mà vợ Lay chê chồng gói ghém đồ đạc bỏ về.

Sau này vợ Lay xin một mảnh đất ở ngoài Đê Bô dựng nhà ra ở riêng. Mấy năm sau, vợ đi lại với một người đàn ông kém cha mình vài tuổi. Nghe nói ông này đã có gia đình song không có con trai nên muốn kiếm chỗ tìm người hương hỏa. Ông này rất giàu, đã bỏ tiền cho vợ xây nhà và mua xe. Dường như còn muốn "danh chính ngôn thuận", ông ta đến nhà vợ đặt vấn đề xin đi lại. Ông bố vợ điên tiết, vứt những thứ quà mà ông ta đặt trên bàn thờ đi, rồi tổng cả hai ra khỏi nhà. Chuyện vụng trộm giữa vợ Lay với ông ta vẫn cứ phơi ra trước bàn dân thiên hạ. Hai người có với nhau một đứa con trai. Một đêm, ông ta bị cảm đột ngột chết tại nhà vợ. Nghe đồn, hình như ông ta bị chết trong cái lúc làm chuyện ấy. Có dịp ngồi tâm sự, tôi hỏi cậu Lựu về những ngày cậu vợ còn chung sống. Thấy tôi cứ hỏi vắn, cậu phát bực gắt:

- Tao với cô ấy đã ngủ chung với nhau đêm nào đâu.

Từ sau ngày vợ Lay bỏ đi, cậu Lựu tôi ít về nhà. Thường thì cậu hay ngủ lại lều ở ngoài đồng. Ở nhà, buổi tối, tôi thường mang sách vở sang bà ngoại học bài và ngủ luôn lại đó. Bà tôi đã già đi nhiều lắm. Bắp tay, bắp chân tôi ngày một to ra rắn chắc trong khi đó cổ tay, cổ chân bà toắt teo đi. Những lúc bà kêu mỏi tay, mỏi chân, tôi thường ngồi hàng giờ nắn bóp cho bà. Năm những thớ thịt nhõng nhẽo của bà tôi thấy sao xót xa. Nhiều lúc tôi vô tình bắt gặp những giọt nước mắt chảy vội trên gò má người già. Một hôm cậu Lựu về muộn. Suốt bữa cơm cậu ăn không yên. Biết tính cậu bà tôi

hỏi ngay:

- Anh Lựu có chuyện gì sao?

Cậu Lựu ngậm ngừng một lát rồi buông bát xuống mâm, nói quả quyết:

- Mẹ lấy vợ cho con.

Bà tôi không tin vào những gì con trai vừa nói:

- Ý anh muốn tôi sang có nhờ với nhà con Lay à?

- Không! - Cậu Lựu tôi đứng bật dậy - Cô ấy đã chê con rồi thì thôi. Có người con gái thương con và con cũng thương cô ấy, nhưng còn xem ý mẹ ra sao?

- Là đứa nào?

- Cũng là người đất mình thôi. Cô Vị con ông Hồi.

Bà ngoại tôi thân thờ một hồi lâu. Cuối cùng phải khó nhọc lắm bà mới cất lời được:

- Con bé ấy à? Ủ! Để rồi tao liệu.

Đám cưới cậu Lựu, bà tôi chỉ làm có sáu mâm ra mắt họ hàng. Vợ Vị không đẹp, nước da đen. Vợ Vị đã được xếp vào dạng quá lứa lỡ thì. Năm sau, cái Hòe, đứa con gái đầu lòng của cậu vợ ra đời. Sau con Hòe là thằng Huynh.

Tôi hỏi về những người đàn ông trong đời, mẹ nhìn tôi như có lỗi. Biết trước sau gì cũng phải đối mặt với chuyện này, hồi lâu bà nói:

- Rung động đầu, người con gái gặp phải kẻ đàn ông không tử tế tất không có kết cục tốt đẹp. Mẹ gặp người đó lúc ông ta đã có vợ. Một cuộc đánh ghen. Mẹ bỏ đi. Nhiều năm sau trở về chẳng còn thiết gì nữa, chỉ thèm một đứa con.

- Còn những người đàn ông sau này? Chẳng phải họ cũng đã có vợ con, sao mẹ vẫn cứ lao vào. Con không thể chịu được mỗi khi bắt gặp họ trên chính cái giường mình ngủ hàng ngày. Trong mắt họ con đọc được, mẹ chỉ là một thứ cơm cháo lạ miệng không hơn.

Mấy năm gần đây, bà tôi yếu đi nhiều. Mỗi trận ốm cứ tưởng bà đã theo các cụ nay mai, thế rồi lại khoẻ, lại phăm phăm đi chợ. Trong thời buổi ngày nay, vợ Vị phải gồng mình đầu tắt mặt tối cùng bà tôi đi chạy chợ mong tăng thêm thu nhập. Song cái khó vẫn bộn bề khó. Sự cần mẫn của bà tôi và vợ cũng chẳng thể vực nổi kinh tế gia đình lên. Sau nhiều đêm suy nghĩ nung nấu, cậu Lựu tôi theo mấy người vào Nam kiếm việc. Bây giờ chỉ có đi Nam là kiếm việc dễ hơn cả. Ngoài Bắc cũng khối người chuyển hẳn vào đó lập nghiệp. Thế là cậu tôi đi. Vào đó, cậu tôi biên thư về bảo làm bốc vác ở bến xe miền Đông. Mỗi ngày ăn tiêu đi rồi cũng còn để ra được dăm ba chục. Dăm ba chục cơ đấy. Một khoản thu nhập đáng kể mà không người nào ở đất này dám nghĩ đến. Một năm có ngót nghét chục triệu. Nhưng với mấy người lăm tiền ở chốn thị thành tôi có dịp được tiếp xúc, số tiền đó chỉ đủ bữa nhậu. Cậu Lựu nói, trong này có rất nhiều cặp vợ chồng cùng vào. Chồng đi bốc vác, phụ hồ, vợ đi chạy chợ bán hàng rong. Nếu hai vợ chồng thì tiền của vợ đủ cho hai người ăn trong tháng, còn tiền chồng đi làm sẽ dư gửi về. Bây giờ, con Hòe và thằng Huynh cũng đã lớn, để nó ở nhà rồi vợ Vị thu xếp vào trong này. Dẫn đo mấy ngày, vợ Vị tôi theo xe vào Nam. Vợ đi, ở nhà chỉ còn có bà tôi và hai đứa nhỏ. Dù nhà tôi khá xa nhưng chiều nào mẹ tôi cũng đáo qua xem bà cháu ăn uống ra sao.

Vợ chồng cậu Lựu đi biên biệt suốt năm trời, mãi đến cuối năm, cậu vợ mới về ăn tết Nguyên đán. Cậu vợ về, bà tôi khỏe hẳn ra. Hòe và Huynh cứ níu lấy bố mẹ như sợ cậu vợ lại đi mất. Biết cậu vợ vào Nam làm ăn được, nhiều người kéo tới chơi. Họ đến còn vì muốn nhờ cậu vợ tôi chỉ cho đường đi nước bước để ra Giêng cũng theo vào Nam. Nhưng qua năm, trong lúc dỡ hàng, cậu Lựu tôi bị cả một lô sợi đồ dè lên người. Không chết nhưng cậu bị liệt cột sống. Nhìn cậu ngày đi lạnh lặn, ngày về tàn phế người thân không ai cầm lòng được. Cơ ngơi cậu vợ bao năm ki cóp giờ bán chạy chữa thuốc men. Trông cậu nhỏ thó nằm dán trên giường. Là trẻ con chỉ biết đá ỉa, ăn, cậu Lựu tôi ăn, đá ỉa cũng phải người phục dịch. Suy sụp nhưng mọi người đã chuẩn bị cho sự ra đi của cậu. Điều đó đến vào một ngày mưa cuối hạ. Cũng ngày đó cậu gọi riêng tôi vào nói điều

bí mật: Cái Hòe và thằng Huynh không phải con của cậu. Chưa bao giờ tôi thấy căm ghét vợ Vị và những đứa con vợ thế. Tôi giận lây cả cậu vì ngần ấy năm đã giấu bà và những người thân trong gia đình. Nhưng để làm gì? Đòi lại danh dự ư? Cậu Lựu không đòi tôi lấy quyền gì để đòi? Nó quan trọng lắm à? Xấu hổ! Sao tôi không đọc thấy chút xấu hổ nào trên gương mặt cậu.

Cuộc sống hiện đại, gấp gáp khiến con người ta mệt mỏi. Càng ngày con người càng bị ném xa khỏi gia đình của mình. Ở phương Tây nhiều người không chịu được sự cô độc đã tìm đến cái chết. Có một dạo tôi đã chán chường vô cùng. Có một dạo chị ân cần chăm sóc tôi. Chuyển công tác đã đẩy hai chúng tôi lại với nhau. Chị bảo đã gần ba tháng nay vợ chồng chị chưa quan hệ. Những phút giây bột phát, lóe sáng qua đi nhường chỗ cho những dòng trôi tẻ nhạt? Tôi nằm chong chong đốt thuốc nhìn người đàn bà nằm bên ngủ ngáy đều đều. Lúc ngủ nom gương mặt nào cũng hiền. Tôi nhớ đến gương mặt mẹ. Sau chuyển công tác mọi chuyện trở lại bình thường.

Lại một lần nữa tôi chuyển nhà. Lần này là một căn phòng gần ngay cơ quan. Với số tiền dành dụm, có thể vài năm nữa tôi sẽ mua được một căn hộ chung cư. Cũng có thể bỗng dưng một biến cố ập xuống và tôi trở thành tay trắng. Đêm, người đàn ông dạo trước lại đến. Tôi không còn thấy sợ ông nữa. Tôi và người bạn gái có núp vú như hạt sen đã chia tay. Có thể nàng đã tìm được một bến đậu mới cho mình. Con người ta luôn có nhu cầu tìm cho mình những điều kiện lý tưởng. Tôi cũng chẳng suy nghĩ nhiều về việc đó. Sự tan vỡ của cái thứ nhất khiến người ta chấp nhận cái thứ hai, thứ ba, thứ n dễ dàng hơn. Nay mai sẽ lại có người con gái khác đến thay thế chỗ của nàng. Ngày hôm nay rồi sẽ qua đi trở thành ngày hôm qua. Nếu cứ cố đóng đinh vào quá khứ thì hiện tại sẽ vượt lên bỏ mặc ta lại phía sau. Càng ngày, tôi càng giật mình nhiều trong đêm.

Tôi lại về. Thấy tóc mẹ đã có sợi bạc khi vào bếp thổi chè vừng. Bà ngoại ngồi bên bậc cửa gầy đét như chiếc mo khô. Hai mắt trũng sâu giờ càng sâu. Nói mãi rồi cuối cùng bà cũng chịu ra đây sống. Tôi nói có chuyện về mẹ Vị muốn hỏi ý kiến, mẹ bảo, chuyện đó bà biết rồi. Mẹ Vị nói.

- Bà không phản ứng gì sao? - Tôi hỏi.

Mẹ nói:

- Khả năng chịu đựng của con người ta ghê gớm lắm. Có những chuyện tưởng không thể nào vượt qua nhưng rồi thời gian cũng vực con người ta dậy được.

Từ trong lòng tôi không còn thấy nặng nề nữa. Bà hỏi tôi:

- Mà về mấy ngày vậy cháu?

Tôi nói:

- Đợt này con về năm ngày. Ăn hết thóc lúa trong hòm rồi mới đi.

Bà cười:

- Đợt sau về không dẫn được theo đứa con gái nào thì đừng có vào nhà.

Đêm, người đàn ông không rõ hình hài vào cửa sổ tôi ngồi cho tới sáng. Tôi hỏi:

- Ông có biết tôi không?

Ông ta ngược nhìn tôi ngỡ ngàng rồi lại bó gối ngồi im lặng. Có lẽ ngay ông ta cũng chưa chắc biết? Phải ông theo tôi vì có đêm tôi đã thức trắng bên mộ? Tôi kể với bà, bà bảo ngày trước bà cũng thỉnh thoảng gặp

người đàn ông đó. Ở được hai ngày tôi xách va li đi. Ở đời có nhiều thứ mình định làm lại thôi. Cũng vì lí do đó mà cuộc đời có nhiều thứ dang dở. Ra khỏi gốc cây tôi còn ngoái lại nhìn ngôi nhà ngói đang chìm dần giữa những ngôi nhà cao tầng mới mọc lên. Ở đó có hai người đàn bà mà khi trở vợ tôi không nguôi nghĩ về họ. Lại còn một ngôi nhà có một người đàn bà và hai đứa trẻ. Không nhiều song thi thoảng hình ảnh họ cũng sượt qua trí não tôi. Với tôi đó là quê nhà, là tất cả.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Làng Cửa Sông

Mẹ tôi gọi điện từ trong làng ra:

- Chồng con Hòe tai nạn đêm qua. Giờ đang trong bệnh viện cấp cứu. Nó bị một ô tô tông phải khi đi với con bồ từ trong nhà nghỉ ra. Anh vào đi. Bố anh cứ khăng khăng đòi đi khỏi nhà.

Vợ tôi tái mặt:

- Sao mới sáng ra mà đã lắm chuyện.

Ở đời có chuyện gì mà không thể xảy ra. Ngay cái làng cửa sông chỉ bé bằng bàn tay mà chẳng ngày nào không có chuyện. Ngày trước chẳng ai có thể ngờ vùng cửa sông lại trở nên sầm uất thế này. Và cũng chẳng ai ngờ sự phát triển lại chi phối cuộc sống con người nhiều thế. Cái tốt, cái xấu, cái ác, cái thiện, lòng nhân trộn lẫn sự đều giả, phức tạp, sự gian manh xảo quyết phát triển đến tột cùng, đa dạng như những mặt người gặp hàng ngày. Sự thay đổi của xã hội khiến con người tự vận động thành kỹ xảo. Cứ lao ra đời để đời vui dập, quăng quật rồi khắc khôn ra. Nếu không thành công thì cũng nhận được những bài học để mà suy ngẫm.

Với thời gian mười năm tưởng là dài. Đời người, chuyện xảy ra mười năm trước cũng chỉ như thể mới hôm qua. Lục lại chuyện cũ dễ như thò tay vào túi lấy món đồ. Mười năm trước tôi bước ra cổng. Mẹ hụt hẫng như bà sắp mất tôi:

- Mà đi thật sao?

Tôi gặt đầu.

Bản thân cộng thêm sự giúp đỡ của vài thằng bạn sau hai ngày tôi đã dựng được ngôi nhà ngoài bãi sông.

Cả làng ai chẳng biết chuyện cha không hợp tôi. Ông, một sĩ quan quân đội về hưu, luôn mang bên mình kỉ luật sắt. Tôi, thằng con trai giống ông chỉ ở cái

điểm ngang tàng. Trong mắt tôi lúc đó nghề nào cũng bèo bọt.

Sự ngang tàng của tôi, của tuổi trẻ chỉ sông nước mới dung được. Tôi bỏ trường sư phạm về đi cát trên sông. Ông đột quy năm viện não khoa một tháng. Mỗi lần hai cha con ngồi nói chuyện chỉ câu trước câu sau tôi và ông to tiếng. Bất đồng cách nhìn cách nghĩ. Tư duy thời ông không còn hợp với cách nhìn thời cuộc thông thoáng của lớp trẻ ngày nay. Hố sâu ngăn cách ai chẳng nhận thấy. Ông thế hệ trước, tôi thế hệ sau, mọi sự lắp ráp đều lệch lạc khắp khiêng. Mâu thuẫn nảy sinh từ đó. Ông huyết áp cao, mỗi lần thế lại ôm thít ngực. Đó là lý do vì sao tôi dựng căn nhà ngoài bãi sông này, đi thuyền về là ăn ở luôn ngoài đó.

Đạo này trong làng cứ vài hôm lại có một đám tang. Kẻ xấu số là những con nghiện chết vì sốc thuốc, chủ yếu là độ tuổi thanh niên. Chẳng hiểu thế hệ trẻ ngày nay sao lại dễ dàng hủy hoại đời mình như vậy. Mấy ngày nay ngày nào ti vi cũng đưa tin vụ những người Hàn Quốc bị lực lượng Taliban bắt giữ làm con tin. Rồi lạm phát toàn cầu. Nghe thấy lo. Cuộc sống xung quanh đang nóng cả lên.

Làng tôi nằm ven sông. Dân trong làng sống bằng hai nghề chính: làm ruộng và đi cát. Đi cát vốn là nghề cực nhọc, quanh năm dãi nắng dầm mưa. Ở quê tôi, ngoài nghề nông thì đi cát là nghề mà già nửa đàn ông trong làng đều biết. Thậm chí những đứa bé mới mười năm mười sáu cũng bắt đầu vào nghề. Suốt ngày lênh đênh trên sông nước, bởi vậy cách sống

cách nghĩ cũng rộng rãi, phóng khoáng, ngang tàng như chính cuộc đời họ. Nhưng nói chung đây là nghề rủi nhiều may ít. Ngày nay hầu như người ta đã quên hẳn nghề này. Vậy mà trước đây người làng tôi đã bầu víu vào nó để sống. Ngay tôi cũng đã từng nếm trải nhọc nhằn từ nghề đó.

Ở ngã tư lại có vụ đụng xe. Thấy đám đông lối nhỏ và tiếng còi cảnh sát. Tôi rời nhà đi bộ trên vỉa hè. Vài người quen đi ngang qua cất tiếng chào. Ngày mai còn chưa đến. Ngày cuối tuần xả hơi một chút cũng tốt.

- A, ông đây rồi. Mất mặt suốt một tuần - Lộc kéo ghế cho tôi.

- Uống cái đã - Dương nói.

Một cái phẩy tay, thêm một vai bia được bê ra. Thì cạch. Dòng bia mát lạnh tuôn vào cổ họng. Bao nhiêu mệt nhọc, bao nhiêu sự đời vội theo bia.

Thằng Bờm là một quán không sang trọng nhưng có chỗ ngồi lý tưởng. Khách có thể chọn kê bàn chỗ nào tùy thích. Đây là địa điểm ruột của chúng tôi. Uống đến thằng Bờm, nhậu đến thằng Bờm, chuyện phiếm cũng thằng Bờm. Không nhiều lí do, ngoại trừ ở đây có món nem thính đặc biệt được làm một trăm phần trăm theo cách cổ truyền.

- Này ông chủ. Có thể xuất chiêu tại đây không? - Chúng tôi đề nghị chủ quán để được vừa ngồi uống bia vừa trực tiếp xem ông biểu diễn tay nghề.

- Được thôi. Mỡ chẳng ngại - Vốn người hiếu khách, ông vui vẻ gạt đầu rồi xách ngay dao thớt đến bàn chúng tôi. Tảng thịt còn sống nguyên, đỏ hồng được xả ra thành từng lát lớn rồi băm nhuyễn riêng mỡ riêng nạc. Nhìn đôi dao trong tay ông múa hoa cả mắt. Tiếng côm cộp cứ như không khí nhà có cỗ.

Cứ bảo nông thôn thua xa thành thị. Giờ khoảng cách đó không rõ ràng nữa, miễn là có tiền. Mọi nhu cầu được đáp ứng và phục vụ tận nơi.

Đôi khi để hưởng chút hương đồng gió nội muốn có hàng xịn phải rời thành phố.

- Ăn thì sướng chứ nhìn làm nom tởm bỏ mẹ - Lộc nhận xét - Cả một ổ vi trùng, vô phúc mà dính tai xanh.

Dương hỏi:

- Thế rốt cục có dám ăn không?

Lộc đáp:

- Ăn chứ. Song hơi mất mỹ quan. Không văn minh.

Tôi cười lớn:

- Tôi xem ti vi thấy người Nhật toàn ăn sống. Có gã thò tay vào bể lồi ra con bạch tuộc đập bộp xuống bàn rồi cho vào mồm nhai. Thử hỏi Nhật nó không văn minh chắc.

Ông chủ quán góp chuyện tay vẫn bằm côm cối:

- Cái của đàn bà sao không kinh. Thế mà vẫn úp mặt vào. Ông, tôi ai chẳng biết món này làm bằng thịt sống. Thịt sống có kinh không? Kinh chứ. Thế nhưng biết đấy vẫn cứ ăn. Ở đời có cái biết sai lè lè vẫn còn đâm vào nữa là. Mà nói cho cùng thế mới là con người. Mà con người cũng chỉ là con người.

Có hơi men ai chẳng thích bàn. Bản tính của con người là mong được nói những điều mình ngộ ra. Còn nó có thật tác dụng với đời không lại là chuyện khác. Với tôi nơi đây ngoài chuyện nhậu còn là chỗ tôi có thể nhìn sang hàng cà phê bên đường. Dương vỗ vào vai tôi nói:

- Nay. Không quên được bà Sinh à.

- Ừ có thể tôi không quên được thật.

Nhậu xong Dương bảo đi trà đạo. Tôi lấy lí do nhà có việc bỏ về. Trà đạo gì, ổ điếm thì có. Tôi đã vài lần đến đó. Sau thấy vô vị nhạt nhẽo rồi thôi.

Sinh hơn tôi ba tuổi. Mặc dù tôi đã lấy vợ chuyện cũ vẫn không thể nguôi ngoai được. Phải người ngoài cuộc tỉnh táo? Phải sống ngần ấy năm cuộc đời đã cho cha mẹ tôi cách nhìn thấu đáo mọi việc? Con người nhiều khi thường muốn can thiệp để lái mọi việc theo ý mình. Nếu cứ để tự nó thế cũng chưa chắc đã phải là xấu. Nói chung khi con người còn toan tính thì cuộc đời còn nhiều rắc rối.

Hôm đến, Sinh đứng trước hiên:

- Anh cho tôi theo xuống thuyền.

Tôi nhướn mắt nhìn Sinh từ đầu đến chân. Tôi bỏ vào nhà dọn mâm ngồi uống rượu. Trời sầm sập tối.

- Cô về đi - Tôi nói - Việc đi cát không phải việc của đàn bà.

Tưởng Sinh đã về, lúc ăn xong quay ra thuyền thấy vẫn ngồi bậc cửa. Cô đừng tưởng tôi đùa - Tôi nói - Lênh đênh trên sông sức trai còn không chịu được hưởng hồ đàn bà.

- Không! Tôi làm được - Giọng nói cương quyết khiến tôi cứng họng.

Lần đầu tiên làm tình tôi đã rút tiền trả cho Sinh như một con điếm. Lúc đó tôi đọc thấy sự xót xa trong mắt người đàn bà. Lúc đó tôi thấy mình lọc lõi như một tay anh chị, mặc dù trước đó tôi chưa một lần đi chơi điếm. Sau phút ngỡ ngàng Sinh thản nhiên nhận lấy rồi vớ chiếc áo đắp lên bộ ngực trần. Từ lúc đó ánh mắt chúng tôi cùng hướng ra sông để tránh gặp

nhau. Và những lần sau nữa mỗi khi xong chuyện ấy tôi đều dúm tiền vào ngực Sinh như một thói quen.

Sinh có thói quen giục tôi tắm nhanh để ăn cơm. Tôi hay nhìn Sinh lúc đang trút áo khỏi đầu. Bầu ngực trần trắng nhẩy không coóc xê bật tung, đập vào mặt tôi nhưng nhức. Hành động của Sinh hết sức tự nhiên, chẳng có vẻ gì là ngượng ngập. Cử chỉ đó thường làm tôi ngồi chết lạng trên mạn thuyền.

Làng tôi chuyển mình khi có dự án quy hoạch khu công nghiệp. Già nửa cánh đồng phía bắc nơi có đường ô tô chạy qua nằm vào đất dự án. Ở nơi đó có đường quốc lộ lại giáp cửa sông, giao thông thuận tiện nên lọt vào mắt các nhà kinh tế cũng là dễ hiểu. Bảy mươi phần trăm số hộ trong làng có ruộng nằm trong phần đất quy hoạch. Khi chính thức nghe quyết định thu hồi đất, bảy mươi phần trăm không may mắn đó ngã người toát mồ hôi. Làm nghề nông mà không có đất thì sống thế nào. Biết là có tiền đền bù đấy nhưng lâu dài vẫn phải là đất. Thông tin các khu công nghiệp sẽ ưu tiên nhận con em các gia đình có phần đất nằm trong dự án vào làm công nhân khiến lòng người bứt phấp phỏng. Nhưng yên trí nhất vẫn là những gia đình chẳng mất mát tí đất nào trong kế hoạch này. Gia đình tôi cũng là một trong những nhà đó.

Cuộc sống mưu sinh và chiếc thuyền cát đã vô tình buộc số phận của tôi và Sinh lại với nhau. Những dòng chảy khi vào cùng con sông tất yếu sẽ hợp làm một dải quần quại, đau đớn. Chẳng biết Sinh có nghĩ thế nhưng tôi đã quần quại đau đớn thật. Nhất là lúc nhận ra mình thực sự yêu Sinh. Trong tôi không khi nào thoát được cảm giác dẫn vật vì mình đang nằm cạnh một người đàn bà đã có chồng.

Cả vùng cửa sông này ai chẳng biết Sinh là cô gái bỏ chồng. Tôi cũng từng nghe mẹ tôi và mấy người hàng xóm nói chuyện, làng bên có người con gái lấy chồng chỉ được làm vợ một đêm. Hỏi sao? Bảo đã thất tiết chồng đuổi về. Hỏi sao? Bảo ngay đêm đầu tiên người chồng đã ép vợ dùng

ma túy. Mỗi người nói một phách. Nhưng có một chuyện ai cũng nói giống nhau, đó là người chồng đã đưa người đàn bà khác về nhà ngay sau đó.

Khi có quyết định nhận tiền đền bù dân làng mới ngã người sững sốt. Nhà nhiều ôm về trên trăm triệu, nhà ít cũng ngót nghét vài chục. Không biết thực hay ảo. Từ trước đến nay làng tôi đã dễ mấy ai được chạm vào số tiền lớn thế. Nếu thế này quy hoạch cả cánh đồng thành khu công nghiệp cũng được. Có số tiền lớn trong tay những gia đình mất ruộng chẳng còn phấp phỏng về chuyện không có đất để tính kế lâu dài nữa. Có nhà gọi con cháu về mổ lợn ăn mừng mấy ngày liền. Đau đầu nhất lại là ba mươi phần trăm số hộ yên trí vì không có chút đất nào nằm trong diện tích đất quy hoạch. Thói xấu của loài người là sự ganh ghét. Người được ăn, kẻ đứng nhòm khiến cho bản chất người được bộc lộ hết mức. Vậy mà ngoài mặt vẫn cười với nhau thật đẹp. Ngẫm ra con người là những kẻ nguy trang giỏi nhất. Đến người thuần hậu như mẹ tôi cũng hết thở ngắn đến than dài:

- Giá nhà ta có chút ruộng nằm trong khu công nghiệp.

Bố tôi gật gù:

- Chuyện thế sự. Nào ai biết đâu được đấy.

Người ta bảo chuyện vợ chồng là duyên số. Tôi cũng tin là thật. Nhã, vợ tôi, thua tôi cả chục tuổi. Đẹp, trẻ trung, đó là những thứ làm tôi run rẩy, âm mưu, chiếm đoạt. Khi đã đạt được sở nguyện tôi lại như con chiên ngoan đạo tìm đến cha cố xưng tội:

- Bãi sông kia đã từng có một ngôi nhà. Có một con thuyền.

- Em biết hết - Nhã nói.

- Có một người đàn ông và một người đàn bà.

- Em biết hết - Nhã nói.

Lòng không còn nặng nề. Ừ! Mà là người làng quen mặt nhau từ nhỏ, có chuyện gì không biết. Tôi sung sướng vùi đầu vào ngực Nhã. Hòe, em gái tôi nói:

- Em cứ tưởng con nhỏ chỉ chả chót, không ngờ nó thương anh thật. Vào em chưa chắc - Vừa nói nó vừa lắc lư cái đầu theo chiếc MP3. Con gái mà vô duyên, váy ngắn xả đến tận hông. Đã thế lại còn phì phèo hút thuốc. Tôi đưa Nhã về ngôi nhà ba tầng:

- Ngôi nhà này.

Nhã lấy tay che miệng tôi:

- Em biết hết.

Rồi Nhã cắn nhẹ dái tai tôi. Mẹ tôi bảo đàn bà vốn hẹp hòi song bao dung đại lượng. Có những thứ chỉ đàn bà làm được, cũng có những thứ chỉ đàn bà chịu được. Nhã là người như thế? Những người đàn bà trước tôi gặp, mấy ai cảm thông như Nhã. Quá khứ của tôi là cái lý lịch để họ có quyền tránh né. Đám cưới, mốc đánh dấu tôi là người có vợ. Cuộc đời cuối cùng cũng neo lại. Một người đàn bà, hai đứa con, một trai, một gái, một cơ ngơi khang trang, với một người đàn ông thế là no đủ. Vậy mà nhiều đêm vẫn thấy nhói đau nơi lồng ngực. Nguồn cơn ở đâu họa chỉ người từng bị đời đập vùi mới hiểu.

Ngày trước làng tôi chỉ có duy nhất một ngôi nhà hai tầng của ông Ước. Nếu thằng con ông không ra nước ngoài làm con nuôi thì chắc ông cũng chẳng dựng được ngôi nhà khang trang này. Hồi đó chuyện thằng con ông được một người họ hàng trên Hà Nội làm ăn bên Đức bảo lãnh cho sang bên đó rồi được một cặp vợ chồng Tây nhận con nuôi chẳng xôn xao khắp làng một dạo. Ông Cả, nhà ngay sát nhà tôi nói:

- Con trai lão Ước chẳng phải tự nhiên sang đó mà người ta nhận làm con nuôi đâu. Phải nói dối là trẻ mồ côi đấy.

- À! Ra vậy. Nghe nói thủ tục để nhận con nuôi ra nước ngoài phức tạp lắm, chứ sao lại dễ dãi như vậy.

Nghe mẹ tôi nói ông Cả nói tiếp:

- Còn chưa hết đâu. Vừa rồi người ta đòi giấy, gia đình phải lên ủy ban xin giấy xác nhận cha mẹ đã mất để gửi sang bên đó.

Bố tôi bực bội:

- Thật chẳng ra sao.

Thì trong mắt người làng tôi cũng đã là một thứ chẳng ra sao.

Chuyện chẳng biết thực hư thế nào nhưng mấy năm sau ông Ước đã xây được nhà. Rồi ông mua xe máy. Lúc đó có xe máy thì oách, bây giờ nhà nào chẳng có. Có nhà nhiều còn có vài ba chiếc, trẻ con cũng đi học bằng xe máy. Năm ngoài thằng con trai ông Ước về cao to như con gấu. Cùng về với nó còn có một cô vợ Tây tóc vàng mắt xanh khá xinh xắn. Đi bên cạnh là hai đứa bé gái tóc xoăn, mũi lõ như mẹ. Nó về thuê hẳn một chuyến xe đưa cả họ đi Tuần Châu nghỉ mát đúng một tuần. Cả dòng họ Vũ mở mày mở mặt.

Tôi nhìn Sinh. Người con gái nhỏ bé này sao lắm điều tiếng nhường vậy. Tôi đã vài lần giáp mặt gã chồng Sinh. Gã đánh Sinh trước mặt tôi. Gã xé quần áo đè Sinh ra giữa bãi dâu. Lần nào cũng vậy, Sinh không một lời than vãn, không một sự chống cự.

- Con đi! Mày tưởng trốn được ông à? - Một lần trong làng về thấy gã kéo Sinh trên bãi sông.

Tôi nghĩ: chuyện thiên hạ mình dính vào làm gì. Chậc kệ. Hẳn vừa đánh Sinh vừa neho neho chửi. Thêm một cái tát, Sinh ngã dúi rấp xuống bờ cát. Thân thể Sinh nhàu nhĩ như dải khoai. Tay tôi tìm tới cây cọc. Gã

đàn ông nghiêng răng chồm lên người Sinh. Quần áo Sinh mặc trên người rách từng mảnh. Tôi vùng tới. Cây cọc trong tay tôi bay trúng đầu gã.

- Đồ khốn nạn - Tôi gằn giọng.

Gã đàn ông nhoài dậy bỏ chạy. Tôi định đuổi theo, Sinh níu tay, nước mắt giàn giụa:

- Đừng. Nó là chồng tôi. Tôi còn mắc nợ nó.

Tôi nói:

- Sinh không thể sống mãi như thế được.

Sinh không nói, chỉ ngồi im lặng. Lát sau Sinh nhìn tôi cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Rồi lần sau tôi lại thấy gã lảng vảng ngoài bãi sông cho đến mãi khi hẳn chết vì tai nạn xe máy.

Dấu hiệu đầu tiên của cuộc sống công nghiệp là khi những xe ô tô kìn kìn chở cát lấp xuống cánh đồng. Khi đó người đi cát trên sông hầu như chẳng còn ai. Cơ hội làm ăn đến, tôi trở thành ông chủ cát, liên tục nhận được những hợp đồng. Ngoài cửa sông, tôi sắm thêm nhiều đầu hút, tập hợp anh em lại. Những anh em cùng chung lưng đấu cật sau dạo đó ai cũng cất được ngôi nhà. Xét ra không bỏ sức thì thôi chứ bỏ sức ông trời cũng chẳng phụ. Vài năm sau, tôi mua đất ven đường và cất lên ngôi nhà ba tầng khang trang. Rồi vài năm nữa qua thì lấy vợ. Rồi chuyển buôn bất động sản.

Ngày Sinh về cùng đứa con đất dưới chân tôi như sụp xuống. Nhà không còn là con người hiền thực.

Vợ chồng tôi mấy lần tưởng ra tòa tới nơi. Tôi đến,

Sinh bảo:

- Nó không phải là con anh đâu.

Tôi nhìn thẳng bé ngờ ngợ. Nó liếc tôi bằng cái nhìn hằn học. Có lẽ đó là ánh mắt nó nhìn tất cả những người đàn ông. Nhưng tôi không sao xóa khỏi đầu suy nghĩ nó là giọt máu của mình. Sau một đêm giường chiếu mặn nồng, lúc tôi tỉnh dậy chỉ còn có một mình. Ở bên cạnh là một chiếc khăn mùi soa, trong gói một xấp tiền còm cộm. Tôi ngạc nhiên nhận ra đó là những đồng tiền tôi trả cho Sinh sau mỗi lần lên giường. Sinh đã ra đi như một người mất tích cho đến tận bây giờ. Tôi ghen với người đàn ông đứng tuổi suốt ngày quần quýt bên Sinh. Tôi hỏi:

- Là chồng sao?

Sinh phì phèo điều thuốc:

- Chồng đấy.

Về quê, Sinh mua lại khuôn đất ngã ba, dựng lên ở đó một quán cà phê to vào cỡ nhất nhì ở thị trấn. Sao ra đi mà Sinh lại trở về? Có phải Sinh muốn chứng minh một điều gì đấy? Sinh bây giờ khác quá với Sinh ngày trước. Tôi lơ mơ nhận ra sự ra đi của Sinh có bàn tay của mẹ tôi. Đàn bà kì lạ thật, để bảo vệ con cái thì dù có phải mất cả tính mạng chưa chắc họ đã sợ. Biết đâu sự trở về của Sinh chẳng phải là để cho những người muốn cô ra đi phải mở to mắt.

Sinh có một bà mẹ già. Tôi hỏi:

- Sao lại chọn đi cát?

- Tôi cần tiền - Sinh đáp.

Khi bà mẹ chết, tôi hỏi:

- Giờ thì sao?

- Tôi cần tiền - Sinh đáp.

Vậy mà khi ra đi số tiền sau mỗi lần lên giường tôi trả Sinh lại bỏ lại. Đàn bà thật khó hiểu.

Có lần Sinh hỏi tôi về gia đình. Tôi hất đầu về phía làng:

- Ở đó.

Hôm Hòe ra tôi nói:

- Em gái tôi đó.

Sinh ngẩn mặt nhìn Hòe. Tôi đọc được sự thèm thuồng trên gương mặt cô. Hòe đẹp. Nó được chiều từ nhỏ, đến giờ vẫn chỉ biết có chuyện học hành. Có lẽ một thời nào đó Sinh cũng có lúc vô tư như Hòe bây giờ. Hòe rỉ tai tôi:

- Ai đó?

Câu hỏi của nó có ẩn chứa ngụ ý. Tôi lườm mắt:

- Vớ vẩn.

Nó cười ngất, lắc đầu:

- Có vấn đề đây.

Nó về, mẹ tôi ra. Tôi nói với Sinh:

- Mẹ tôi đó.

Sinh lí nhí chào rồi trốn vào công việc.

- Nó ở đây làm gì? - mẹ hỏi.

Tôi quay về phía Sinh:

- Thì mẹ thấy kia.

Mẹ túm tay tôi:

- Nó là đứa bỏ chồng.

Tôi gật:

- Con biết.

- Mà là trai chưa vợ.

Tôi gật:

- Con biết.

Mẹ thất vọng bỏ về. Mẹ về cha tôi ra. Thấy bóng cha trên dốc đê tôi nói:

- Cha tôi đó.

Sinh thoáng chút lo lắng nhìn tôi. Cha ra chẳng nói chẳng rằng vớ cây đòn phang tôi hai nhát rồi bỏ về. Tôi ngã lăn ra đất ngất lịm. Sinh vực tôi vào nhà. Lúc tỉnh dậy tôi thấy Sinh ngồi bên cạnh nước mắt lã chã. Tôi nắm tay Sinh nở một nụ cười trấn an. Đó là lúc tôi nhận ra Sinh quan trọng và thực sự xúc động. Tôi ôm ghì lấy Sinh. Cô gờ ra nhìn tôi bình thản:

- Chuyện của ngày trước rồi. Giờ cuộc sống đã khác.

Tôi hững hờ buông tay. Ừ tất cả có níu kéo cũng chẳng còn như trước.

Nhờ đèn bù đất có tiền, các dòng họ trong làng đua nhau xây dựng mồ mã ông bà. Những ngôi mộ được xây đủ kiểu cách nom vô cùng đẹp mắt. Cánh đồng nom xa đẹp như một thành phố. Nhưng từ khi có nghĩa địa gái

điểm trên thị trấn kéo nhau vào đó hành nghề. Nghĩa địa trở thành một tụ điểm nóng. Công an thị trấn kết hợp với dân quân đã nhiều lần tổ chức truy quét nhưng sau vài ngày lại đâu vào đấy. Không chỉ gái điếm, dân giang hồ, dân nghiện cũng kéo nhau về đây là chỗ trú chân. Nghĩa địa đã xảy ra mấy vụ cướp hiếp giết người.

Con Hòe cứ nằng nặc đòi li dị chồng. Vậy mà ngày xưa hai đứa yêu nhau thế. Trai gái bây giờ thật lạ, họ coi chuyện kết hôn li hôn chỉ như chuyện thoảng qua. Cha tôi đã bỏ lên Bắc Giang ở nhà một người bạn cả tháng nay. Những việc xảy ra xung quanh ông đã khiến ông mệt mỏi. Mẹ tôi suốt ngày thở ngán than dài có hai đứa con thì toàn chứng nợ tật kia.

- Mà tính sao? Tao lo cho sức khỏe của ông ấy.

Tôi biết có nói cha cũng chẳng nghe. Ngay tận bây giờ ông cũng chưa thềm bước chân ra nhà tôi. Tính ông thẳng như ruột ngựa. Tính thẳng chỉ tổ để người ta ghét. Ngay lần xin việc của con Hòe, nếu tôi không có cái phong bì lót tay thì giờ hãy cứ còn ngồi nhà mà đợi. Việc li hôn tôi không trách con Hòe. Tôi hiểu tính nó. Khi nó đã nhất quyết việc gì thì phải có nguyên do lớn lắm. Một ngày về nhà vợ tôi nói:

- Chắc anh cũng không thể tin được việc này.

- Việc gì? - Tôi hỏi lại.

- Vợ chồng cô Hòe thực ra đã sống li thân với nhau ba năm nay.

Tôi trở mắt:

- Ba năm nay! Sao trước mặt những người khác chúng nó ngụy trang giỏi thế?

Sớm nay làng tôi lại có một tin đứng tim. Vợ tôi đi chợ về thì hớt hơ hớt hải. Tôi quàng tay ôm vợ vào lòng. Người ta tìm thấy trong nghĩa địa

xác một thanh niên năm trần truồng. Bên cạnh mở quần áo còn có cả chiếc quần lót đàn bà. Công an về mổ khám nghiệm tử thi kết luận nạn nhân có quan hệ với gái làng chơi và chết vì cảm phong. Người đi xem về báo, trước khi bỏ đi kẻ xấu số còn bị con đấm đó đái một bãi vào mặt.

Ừ! Làng chỉ là một đơn vị cư trú của một nhóm dân cư. Nhưng cũng giống như người làng cũng có một cuộc đời thì phải.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Cà Phê Đắng

1. Cô với tay qua bàn lấy chiếc cốc. Anh giằng lại đặt xuống.

- Để cho em uống. Hôm nay em muốn say - Cô lại nhòai người qua bàn cố với lần nữa.

- Em say thật rồi đấy - Anh cảnh báo.

Cô cười, ánh nhìn ngây dại:

- Em say rồi à. Vậy là tốt. Nhưng em chưa thể quên được mọi chuyện.

- Để anh đưa em về nhà?

- Nhà ư. Em có hai nhà: của bố và của mẹ. Anh đưa em về chỗ nào?

- Em muốn về chỗ nào?

- Chẳng chỗ nào trong hai nơi đó. Em vẫn buồn cười lúc bố mẹ em ra tòa. Nom họ, bố mẹ em ấy, ngây ngô như hai đứa trẻ vừa chấm dứt một trò chơi. Họ lạnh lùng đi qua nhau. Mà có thật anh đã đến một nơi như thế không?

- Nơi nào? Anh quên rồi.

- Những kẻ lập dị. Những kẻ bệnh hoạn. Em tò mò về chuyện bọn họ làm tình tập thể.

- Em say thật rồi đấy.

- Em chưa đâu. Anh bảo đã từng đến đó một hai lần gì rồi phải không? Anh bảo anh có đến nhưng chỉ là đi cùng một người bạn mà không tham gia phải không? Em không tin.

- Sao em lại nói những chuyện vớ vẩn đó lúc này?

- Đêm nay em muốn ở bên anh.

- Không! Anh không thể.

- Anh thành tử tế được sao? - Cô gái với tay vỗ nhẹ vào má anh - Hỏi thật anh đã từng lên giường với bao nhiêu người con gái rồi? Năm, mười, hay nhiều hơn thế?

Cô giơ hai bàn tay lên:

- Có lẽ những ngón tay này không đủ để đếm được.

Anh im lặng. Cô gục xuống bàn.

- Nếu em còn tiếp tục nói chuyện đó thì anh sẽ bỏ về đây - Anh nói.

- Anh dám không? - Cô gái thách thức - Em sẽ đi hoang cho anh xem.

Anh gọi phục vụ thanh toán tiền. Sau khi thanh toán xong anh lại gần cô gái:

- Thôi nào. Em say thật rồi để anh đưa em về.

- Anh đưa em đi đâu?

- Về nhà em.

Cô gái oằn người:

- Không!

- Vậy thì về nhà anh.

- Thế cũng được - Cô gái nói - Em thích căn phòng nhỏ của anh. Nó gợi lên sự ấm cúng. Anh sợ em đi hoang phải không?

Anh gọi một chiếc taxi. Cô đã say mềm, nằm lả trên tay anh.

***

2. Phải khó khăn lắm anh mới dìu cô lên được đến phòng. Một tay xoắn nách cô gái, một tay anh loay hoay mở khóa. Cuối cùng thì anh cũng đặt được cô nằm xuống giường.

Quần áo cô đã nôn ra ướt cả. Anh mở tủ lấy bộ quần áo ngủ của mình thay cho cô. Anh không mấy ngại ngùng khi chạm tay vào vùng kín của cô. Mặc bộ quần áo ngủ nom cô giống chị gái mình kì lạ. Anh đứng ngắm cô một lúc. Cô đã ngủ tiếng ngáy đều đều.

Anh với chiếc gối định quay ra phòng khách thì cô gái vươn hai tay quàng cổ anh ghì xuống. Anh chưa kịp phản ứng đã bị cô hôn tới tấp.

- Anh đưa em về đây chỉ để thế này thôi sao?

Anh gỡ tay cô gái ra.

- Anh đúng là một kẻ lập dị. Anh có dám thừa nhận không? Mình bị gay.

Cô gái úp mặt xuống gối nức lên.

Anh bỏ ra phòng khách, pha cà phê ngồi uống. Đầu choáng váng.

***

3. Không nhiều nhưng thi thoảng cô vẫn ghé thăm anh. Những lúc bình thường nom cô thật hiền dịu. Cũng có vài lần cô mặc áo khoét cổ và hút thuốc. Một thứ một thời thượng của những cô gái sành điệu bây giờ.

Lần sau gặp đã thấy cô xăm ở cánh tay trần trắng mịn một con bọ cạp. Không bao giờ anh biểu lộ thái độ vì những thay đổi bất thường đó ở cô. Khi nhìn cô anh luôn cố tránh cái khoảng ngực cố tình được bày ra. Mấy gã bạn đến chơi lại chọn đó làm tâm điểm. Không ít lần anh đọc thấy sự dâm dục trong mắt bọn họ.

- Em không còn là một đứa trẻ.

Anh liếc nhanh cô. Quả vậy. Một phụ nữ đẹp,

cân đối. Chị cô ngày trước thậm chí không đẹp như cô bây giờ.

- Khi ở nhà một mình em thích chơi tròng.

Anh im lặng.

- Anh sẽ không thể giữ gìn được em mãi đâu - Cô gái nhìn anh thách thức - Em sẽ hư hỏng cho anh xem.

Anh bình thản nhấp chuột vào mấy bức ảnh đen trắng trên máy vi tính.

- Anh thôi ám ảnh bởi chị ấy được không. Chị ấy chết rồi hãy để cho chị ấy được yên. Em hận chị ta mặc dù đó là chị gái mình.

Anh bỏ đi uống rượu. Cô đòi theo. Anh gọi vài

đứa bạn. Thấy cô mắt mấy thẳng hau háu. Cô và bọn họ ríu rít.

- 0912... Số của em đấy.

- Để anh nháy máy.

- 098...

- Ừ đúng. Là số của anh...

- Số của anh... 095...

Mất gần mười phút cho việc trao đổi số điện thoại. Khi cô vào toilet, mấy gã bạn hỏi:

- Cô ta là thế nào đấy?

Anh im lặng uống rượu.

- Dạng người đó sẽ đốt cháy mọi gã đàn ông trên giường. Tôi cá ông luôn lép vế mỗi khi xung trận.

Anh im lặng uống rượu.

- Này. Nơi ấy mà dẫn em đến thì thiên đường. Tối nay ông có muốn đi không?

Anh lắc đầu.

- Thôi được lần sau. Ông có dám đưa cô ta đi cùng không?

Anh dẫn mạnh chén rượu.

- Thôi nào uống. Chỉ là lời bông đùa. Chấp nhận sự tư hữu.

***

4. Có tiếng gõ cửa. Anh nhìn đồng hồ. Đã quá nửa đêm. Đến vào lúc này chỉ có mấy thằng bạn đi chơi gái rồi không muốn về nhà tạt vào.

Cánh cửa mở. Cô đổ vào anh như một cái cây, miệng nồng hơi men. Anh pha cho cô một cốc nước cam. Cô nốc một hơi cạn rồi nằm ngả ra ghế.

- Sao giờ này em không về nhà? - Khi cô đã tỉnh táo, anh hỏi.

Anh hỏi lại ba lần cô vẫn ngồi im lặng. Vẻ mặt lầm lì của cô làm anh cảm thấy khó chịu.

- Em vừa ở đó về.

Cuối cùng thì cô cũng chịu mở miệng. Cốc nước vỡ trên sàn.

- Em đã lên giường với đàn ông.

- Đồ hư hỏng.

- Vậy sao? Chính anh cũng đã từng đến đó mà - Rồi cô cười ngất - Thực sự em đã thấy thích. Em không hề cảm thấy hối hận.

- Em điên rồi.

- Em cũng nghĩ mình điên. Em đã tận mắt chứng kiến tất cả. Em không ghê tởm mà còn làm rất tuyệt. Mấy gã bạn anh còn bất ngờ là khác. Để chơi được

họ phải nhờ đến thuốc. Còn em đâu cần những thứ vớ vẩn đó.

Anh run lên. Gương mặt cô gái bình thản:

- Khi ra khỏi đó em có thấy ghê. Em đã nôn thốc tháo. Họ hỏi em có muốn đi hết đêm không. Em lắc đầu bảo muốn đến nhà anh. Họ gọi cho em một chiếc taxi.

Anh vợ lấy chiếc điện thoại bấm số. Ở đầu máy bên kia là những tràng cười. Ném chiếc điện thoại vào góc phòng, anh túm cô gái lôi xềnh xệch vào nhà tắm đóng sầm cửa.

- Hãy rửa ráy những thứ nhơ nhớp trên người cô đi.

Trong nhà tắm cô gái cười ngất. Rồi cô ông ổng hát xen lẫn tiếng nước xối ào ào.

***

5. Tại một quán nhậu. Mấy cái đầu đang chụm uống bia. Một bàn tay hướng ra cửa:

- A. Ông đây rồi. Vào nhập cuộc đi.

- Khốn nạn. Sao mà có thể làm như vậy?

Anh đập đổ bàn nhậu. Chén bát vỡ loảng xoảng. Nước lẩu bắn tung tóe. Nhiều con mắt thực khách đổ dồn lại. Nhân viên nhà hàng nhào tới lôi anh ra cửa. Gã bạn mặt đỏ vẫn chửi thề:

- Mẹ kiếp. Mà mới là thằng khùng. Mà tưởng cô ta ngon lắm hả. Chính cô ta chủ động tìm đến tao.

Anh lão đảo bước ra khỏi quán.

Anh trở về nhà. Cô vẫn còn ở đó.

- Anh đánh nhau vì em à?

Anh không nói bỏ vào phòng.

- Em biết anh đã có người khác - Cô nói - Chị ta khá xinh.

Ngừng một lát.

- Anh không muốn em gặp chị ta. Anh sợ em sẽ kể hết với chị ta về cuộc sống của anh. Những hạng người anh đã giao du. Những nơi anh đã đến.

Cô cười ngất.

***

6. Anh đã buông xuôi. Cô đã hoàn toàn tuột khỏi tay anh. Căn phòng tối om. Tiếng nhạc nổ óc. Anh thấy mình chao đảo không sao đứng vững trên mặt đất. Anh ghé sát từng gương mặt. Cố gắng rồi cuối cùng anh cũng lôi được cô ra và ấn lên taxi.

- Em đừng bao giờ đến đó nữa.

- Vì sao?

- Em có thể có một cuộc sống bình thường.

- Cuộc sống bình thường ư? Không. Chẳng ai quan tâm em sống thế nào. Cha. Mẹ. Mà sao anh lại quan tâm đến việc đó. Anh ghen à?

Anh im lặng.

- Em ghét sự im lặng của anh. Anh hãy thú nhận đi. Anh đã ghen khi em đến đó phải không?

Anh đứng dậy vào nhà tắm.

- Em biết. Anh đến đó không vì lý do gì khác mà là vì em. Anh đã ghen khi nhìn em làm chuyện đó với những người đàn ông khác và em đã tận mắt thấy cảm giác của anh thế nào.

- Em thật đáng thương - Anh bước từ phòng tắm ra.

- Chính anh mới là kẻ đáng thương. Mà anh là gì của tôi mà bắt tôi phải sống thế này hay thế khác.

***

7. Thời gian là thứ đáng sợ nhất. Thời gian là chúa tể cho ta biết cái chết đang đến. Đạo này anh hay đọc sách thiền của đạo Phật. Giờ họa hoằn lắm cô mới đến tìm anh. Mái tóc dài đã bị cô cắt cụt, nhuộm đỏ. Anh ngỡ ngàng.

- Bạn anh, hẳn là một tên bản.

Anh ngừng tay trên bàn phím.

- Hẳn quay lén cảnh làm tình. Hẳn muốn dùng nó để khống chế em.

Ngừng một lát.

- Em sẽ giết hẳn.

Anh thấy lạnh sống lưng.

***

8. Đó một nơi thuộc ngoại thành. Mỗi tháng một lần anh đến đó. Cứ mỗi lần đi trên đường bao giờ anh cũng mừng tượng ra khuôn mặt bất động kinh sợ không hiểu điều gì đã xảy ra với mình. Có phải cuộc đời nằm trong vòng nhân quả?

- Anh không phải thường xuyên vào thăm em đâu - Cô nói.

- Nếu chẳng đến đây thì anh cũng chẳng biết đi đâu nữa - Anh nói.

- Tất cả mọi người ở đây đều coi khinh em. Mặc dù họ không hơn gì em.

- Cuộc sống là thế. Càng ngày con người càng ít thiện lương hơn. Mà mọi cái rồi sẽ qua thôi.

- Giờ anh ra sao?

- Chẳng ra sao cả.

- Ừ. Lắm lúc em cũng thấy cuộc sống thật vô nghĩa. Muốn chết quách đi cho xong. Mà này.

- Gì vậy?

- Có phải vì anh chị ấy bỏ đi với gã đàn ông khác. Anh nói đi. Em không tin việc chị ấy chết chỉ là một tai nạn.

- Người chết cũng chết rồi. Sao em phải dằn vặt mình làm gì.

- Trước kia em cũng nghĩ chị ấy đã chết. Nhưng giờ em tin chị ấy còn sống. Niềm tin đó mãnh liệt đến mức khi ra khỏi đây em sẽ đi tìm chị ấy. Có thể chị ấy đang sống cùng một người đàn ông và cả những đứa trẻ nữa.

Anh nhìn tránh qua vai cô.

- Chuyện cũ anh đã quên hết rồi.

- Em biết tính anh. Sẽ chẳng chuyện gì anh có thể quên được đâu.

Anh thấy cổ họng mình nghẹn. Chợt giọng anh thay đổi:

- À. Anh vừa đi Sơn La.

- Anh đi công tác à?

- Không. Anh tìm đến một ông mo người Thái. Người ta bảo thuốc ông ấy đã từng chữa khỏi cho nhiều trường hợp mắc bệnh quái dị.

- Kết quả ra sao?

- Cũng chưa biết nhưng anh thấy trong mình đang có những biến đổi. Về nhận thức.

- Là sao?

- Sau khi cúng trình ma thuốc anh được giữ lại một tháng. Hàng ngày theo ông thầy mo vào rừng. Thuốc là lá cây. Quơ tay đâu cũng có thể hái được. Đó là một vùng núi cao. Những ngôi nhà sàn nằm chênh vênh trên vách núi. Dòng suối chảy hoang sơ. Con người cũng hoang sơ. Không có quá nhiều nỗi bận tâm. Có những người đàn bà sáng sáng đi gùi đi núi. Có những cô gái tắm suối ngực trần. Họ ăn cơm nếp nướng với cá suối nướng. Buổi tối đốt lên một đống lửa lớn giữa nhà ngồi hút điếu ực và nói chuyện cho hết đêm. Trong anh bật ra câu hỏi: Thành phố và mảnh đất hoang sơ này đâu mới là cuộc sống đích thực. Và anh chịu không thể có câu trả lời.

Cô chăm chú nghe anh kể. Khi anh kể xong cô thốt lên:

- Em chưa một lần đặt chân lên miền núi. Chẳng lẽ có những nơi như thế thật sao?

Anh gật đầu:

- Thật. Thế giới này rộng lắm. Chẳng qua đôi chân chúng ta không dứt khỏi những thứ vướng víu để bước đi mà thôi.

- Lúc ra khỏi đây, em muốn anh đưa em đến đó một lần được không?

Anh gật đầu:

- Được. Bởi nơi đó mặc dù không thuộc về anh song anh sẽ còn trở lại.

Khi anh dắt xe ra khỏi cổng trời bất chợt đổ một cơn mưa. Không có chỗ trú nên anh cứ thế phóng xe đi. Gần về đến thành phố thì tay chân đã lạnh cóng. Anh quyết định tạt xe vào một quán nước ven đường gọi một cốc cà phê đen nóng - thứ đồ uống mà anh nghiện. Cô chủ quán mang cà phê ra cho anh rồi bỏ vào sau quầy với gã bạn trai. Gã bạn trai xốc cô lên lòng mình rồi vục mặt vào ngực. Cô gái liếc nhanh về phía anh một cái rồi

phớt lờ. Anh ngồi nhìn mưa và uống cà phê. Tâm trạng anh cũng không muốn nói chuyện với ai lúc này. Ly cà phê cô chủ pha rất ngon. Thế nhưng cảm nhận về vị giác của anh biến đâu mất. Anh chỉ thấy nước cà phê đắng nghét chảy trong miệng. Anh đứng dậy trả tiền và lại phóng xe đi trong mưa. Anh muốn về nhà thật nhanh. Chưa bao giờ anh lại muốn mình đang ở nhà như lúc này.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Quán Gió

- Đời người nếu nói là dài cũng đúng. Nếu nói ngắn cũng không sai. Nó bí ẩn, biến ảo như sáu mươi tư quẻ bát quái - Ông già nói.

Ông già đó tên Vạn và sinh ra ở một vùng chài ven biển. Người phương Đông quan niệm cái tên ảnh hưởng đến cả đời người. Khi cha lấy tên đó đặt cũng là lúc ông cảm thấy sức nặng huyền bí đè nặng trên vai. Chỉ ra biển cha ông nói:

- Biển đấy. Hiền mà hiểm ác. Biển cho con người miếng ăn, song biển đòi mạng bất cứ lúc nào.

- Sao thế ạ? - Vạn hỏi.

Cha cầm mái chèo cốc vào trán:

- Tự nhiên, hiểu chưa. Không gì có thể trái tự nhiên. Thuận tự nhiên thì sống. Ngược tự nhiên thì chết. Hãy nhìn con sóng kia. Nó dữ dội, nó biến ảo khôn lường. Thuyền không muốn bị sóng đánh vỡ thì phải lựa.

Vạn lại cúi đầu nghe. Cha vớ miếng mực khô nhai, nói:

- Mà cứ sống rồi biết. Đời sẽ dạy mà. Mà dạy mà một cách đích đáng. Sống ở đời thì không nên tin vào cái gì.

Ngừng một lát.

- Nhưng cũng nên tin một cái gì đấy.

Vạn cau có. Để sống được rắc rối thật. Vạn nghiệm ra: Có người dùng cuộc đời mình để viết ra thiên kinh vạn quyển. Có người lại chỉ để rút ra một điều. Cha Vạn sống một kiếp người chỉ cốt nói được ngàn ấy.

Cuộc đời đầy rẫy sự bí ẩn. Một lần đi thả màn chài chính mắt Vạn nhìn thấy cơ man nào là cá. Nhưng lúc cha cầm giàn màn kéo lên không thấy nhúc nhích.

- Vương mã vôi rồi - Cha nói.

Rồi ông trườn mình lặn xuống đáy biển. Vạn hơi rùng mình. Chỉ những thuyền khi ra khơi bị yểm bùa mới gặp mã vôi. Đó là một đồng màu trắng như vôi nằm giữa lưới. Lát sau cha ngoi lên bảo Vạn kéo giàn. Quái! Vạn kéo nhẹ tênh. Khi mang đáy màn lên thuyền chẳng thấy vật gì trong đó cả. Buổi đó cha con Vạn về không.

Việc đầu tiên cha làm khi về đến nhà là ra ngay chợ mua chiếc thủ lợn mang đến thầy Hoàng Bộc.

- Thầy giải bùa giúp con - Cha nói rồi cúi mọp đầu trước ông. Vạn cũng bắt chước cha làm theo.

Thầy Hoàng Bộc là pháp sư giỏi. Ông sử dụng cả hai môn bùa, ngải để trị bệnh tà, giải bùa yểm, cúng giải hạn. Ông đem tài nghệ giúp đời chứ không hại ai. Chính ông đã chữa dứt nhiều bệnh tà nặng đến độ bất trị, hóa giải những vụ yểm độc hiểm mà nhiều pháp sư khác đầu hàng. Khi có người mời chữa bệnh, ông dùng ngải để thăm dò tình trạng bệnh nhân.

Thầy Hoàng Bộc bảo cả hai cha con đứng dậy, lấy một lá bùa châm lửa đốt rồi lấy tro đó pha vào nước bảo hai cha con uống. Sáng sau, cha con Vạn lại ra biển. Chuyển đi đó bắt được một lượng cá lớn.

Lại một đêm thả màn chong ở biển, trong lúc chờ cho lũ cá bị ánh đèn hút tới, có một vật cứ vật vờ trước cửa lưới. Cha Vạn nói:

- Lại bị yếm rồi.

Rồi ông lấy sào đẩy cái vật đang trôi vờ ấy. Vạn rùng mình nhìn rõ một cái đầu lâu tóc bám xung quanh như rễ cây. Vạn nói:

- Người chết trôi.

Cha lắc đầu:

- Mà hoa mắt đấy thôi.

- Rõ ràng là cái đầu có còn cả tóc.

- Nhưng tao nhìn chỉ là củ rong biển. Có cái mắt mình nhìn thấy mà lại không phải thế.

- Chẳng lẽ cứ phải nói những điều ngược con mắt?

- Có thể. Khi sinh ra là lúc người ta bắt đầu quá trình đó.

- Nó kéo dài đến bao giờ?

- Đến hết đời.

- Để làm gì?

- Để sống?

- Không thể chịu nổi.

- Nông nổi thời trai trẻ thôi. Mà sẽ phải trả giá.

Vạn không đôi co với cha nữa. Chuyển sang chuyện khác:

- Ai làm những phép yếm này vậy cha?

Là lũ hung thần sống. Chúng dùng bùa yểm sai khiến âm binh phá không cho đánh được cá. Chúng sẽ thường xuyên cúng lễ để âm binh thần tướng hoành hành cho đến khi ngư phủ mang lễ năn nỉ.

- Trời! Cha nói chuyện cõi âm, chuyện bùa yểm hấp dẫn như nói chuyện làm tình với đàn bà.

Khi sắp nhắm mắt, cha luôn miệng thì thào gọi những tiếng không rõ.
Vạn hỏi:

- Cha nhìn thấy mẹ về à. Cha gọi mẹ à?

Ông lắc đầu:

- Không. Có người đàn bà mấy bữa nay cứ ngồi ngoài bãi đợi tao.

Vạn nhìn ra, chẳng thấy một ai. Biết là ông sắp hỏng rồi. Đời cha khổ vì đàn bà. Đời mẹ khổ vì cha. Vạn nhìn cha quỳ mọp trước mộ mẹ vốc cát vãi lên mặt với con mắt dửng dưng. Khi đó Vạn cảm ghét cha vô cùng. Có lúc khi cha đi biển Vạn mong một cơn bão xuất hiện. Cha là người sống ngang tàng. Việc cha đan dứu với nhiều người đàn bà xóm chài này ai cũng biết. Khi mẹ đã qua đời, nhu cầu đàn bà đối với ông vẫn không thể thiếu. Vạn quen với việc ông vắng nhà. Hoặc những người đàn bà lảng vảng trong đêm tối trước nhà. Trò chơi xác thịt có một sức hút ma mị biến kẻ tỉnh táo thành tên đại ngốc. Nhưng nó cũng có thể biến một kẻ tầm thường thành vĩ nhân. Ở cái chốn ngư phủ này, cuộc sống con người mỏng manh, nổi trôi như những viên bọt biển, con người sống ào ạt gấp gáp, đàn bà biết yêu, biết làm tình từ khi cầm được chiếc kim đan lưới. Đàn ông càng quyết liệt hơn. Họ giành giật cho mình người đàn bà từ bao kẻ tình địch. Ở đời mọi chuyện đều có thể xảy ra. Khi có vợ có con Vạn mới thấy mình từng quá khắt khe với cha. Ông ân hận khi vội vã phán xét.

Cha lại luôn miệng thì thào gọi những tiếng không rõ. Ông sai người nhà ra tận nơi ngó. Người nhà vào bảo chẳng thấy bóng dáng ai.

Vạn lại bên giường hỏi:

- Cha còn muốn gì không?

Ông cụ lắc đầu. Vạn ra bảo với vợ và người nhà:

- Ông cụ sáng rồi. Chẳng còn bao lâu nữa. Để mai tôi lên thị trấn mua sẵn một cỗ áo quan.

Áo quan lấy được hai hôm thì ông cụ đi. Vợ Vạn khóc nhiều. Vạn lừ mắt:

- Trẻ làm ma, già làm hội. Có gì mà khóc lớn vậy.

Vợ ông hi mũi bỏ ra.

Đến lúc hạ huyết chính ông cũng khóc. Hôm đó có nhiều đàn bà trong làng không đi đưa đám. Khi đó Vạn ba mươi một tuổi.

Cô độc là một trạng thái. Có người mặc dù sống một mình lại không hề cảm thấy cô độc. Có người giữa biển người đông vui vẫn cô độc. Người ta chỉ cảm thấy nó chứ không sờ được. Ông không nhớ chính xác mình cô độc từ khi nào. Có lẽ sau cái đêm công an mở cuộc truy quét gái bán dâm trên bãi biển. Cũng phải đến lúc ấy ông mới nhận ra cái vùng chài nhỏ bé thực sự không còn yên bình như ngày trước. Thực ra nó đã không yên bình từ nhiều năm nay khi bờ cát xuất hiện những chiếc ca nô và những dãy ô sặc sỡ đủ sắc màu. Rồi sự xuất hiện của đám gái thị trấn cùng những người ngoại quốc và những thứ ngôn ngữ lạ. Những điều đó mắt ông chỉ nhìn mà không cho vào đầu. Cũng giống như bao người có ý thức với đời. Rồi lại tự buộc mình vô ý thức với đời. Đó là một quá trình xảy ra âm thầm, dai dẳng. Khi về già trả giá bằng sự mất ngủ. Ông đóng tai nghe tiếng bước chân lép bộp chạy trên nước. Rồi một đứa con gái không mảnh vải trên người vọt lên thuyền xô ông ngã. Đã cố tránh song hai bầu ngực cứ đập vào mắt ông. Nó là đứa con gái út nhà lão Ân trong xóm. Lão Ân là bạn thuyền ngày

trước. Trên bờ thấy có bước chân người đi tới, ánh đèn lia loang loáng. Sóng đã xóa mọi dấu vết. Ông lấy bộ quần áo của vợ đưa cho nó. Nó còn trẻ, vận vào đẹp lạ thường. Thấy đã yên nó quay lại cảm ơn rồi nhảy vọt xuống nước mất hút vào bóng đêm. Nó đi rồi ông không sao ngủ lại được. Mũi thuyền cứ lơ lộ cặp vú vênh ngược của nó.

Ông thương vợ ông rồi cưới. Vợ chồng ông muộn mản có độc một thằng con trai. Khi nó sinh ông đến thầy Hoàng Bộc xin tên. Thầy Bộc nói:

- Vì sao khi sinh ra con người ta lại khóc? Vì người ta biết cái gì đang đợi mình. Với lại ở đời, con người vốn buồn nhiều hơn vui.

Ông ra về rồi lấy tên Kinh đặt cho con. Ông muốn bảo vệ nó khỏi biển rồi cuộc lại buộc nó với biển. Qua năm một đại họa xảy ra. Già nửa đàn ông chết trong chuyến đi biển gặp bão. Chuyến đó ông không đi. Ông mê man suốt ba ngày ba đêm. Ông thấy mình đi dọc bờ cát và gặp một người. Ông đi theo. Nhưng lạ thay ông càng đuổi khoảng cách giữa ông với bóng người phía trước càng xa. Nhưng ông không thể nhầm được:

- Cha! Cha không về nhà sao?

Người đàn ông phía trước dừng lại, quay nhìn ông với khuôn mặt không rõ ràng. Chỉ nghe tiếng nói:

- Ta đến với mẹ con đây. Đừng theo ta nữa. Hãy về đi.

Rồi biển ào ạt. Rồi những người đàn ông sao cứ trèo thuyền ra mãi biển khơi. Những mái chèo riết ráo khua nước, những lời hát đưa ông trở về với biển, với những con sóng bạc đầu, sự bí bấn, cá mập, trấn mả vô bìu yếm, những mảnh thuyền vỡ, những xác người chết trôi nhợt nhạt. Tất cả hỗn loạn khiến ông không sao phân biệt được thật giả. Hình như có cả ánh trăng. Rồi ông nhìn thấy thằng con. Còn làng chài đã biến mất.

Sau cơn bão vùng chài tiêu điều. Những người đàn bà từng ấu đả vì người đàn ông của mình giờ có mặt bên bờ biển. Tất cả cùng hướng ánh mắt về phía xa khơi mong một chấm đen xuất hiện. Tất cả họ đều mỏng manh nhỏ bé như nhau trước thiên nhiên. Không có ranh giới giữa kẻ thắng và người thua. Ngày thứ nhất, chỉ có hai thuyền trở về. Ngày thứ hai thêm ba thuyền nữa. Những ngày sau, dạt vào bờ chỉ là những xác thuyền vỡ. Người làng chài chết, thân xác hòa vào biển. Có nhiều người đàn bà đi thẳng ra biển không về, trong đó có vợ ông. Khi đó thằng nhỏ mới vừa bỏ bú.

Ba năm ông sống một mình nuôi con. Năm năm ông sống một mình nuôi con. Thằng nhỏ lớn lên, còn ông chưa già đi. Trong vùng thêm nhiều người đàn ông đi biển không về. Trong vùng có thêm nhiều người đàn bà ở vậy. Biển vẫn cùng con người chơi trò ú tim. Công và tội của biển chất cao bằng nhau. Biển muốn cho ông sống để làm nhân chứng. Biển cho ông một nỗi nghi kị chất cao như sóng bạc đầu. Mỗi khi thằng con ngủ ông lại rón rén đến bên giường nhìn nó. Rồi không chịu được ông lại bỏ ra biển. Ông cũng muốn đi thẳng vào lòng biển.

- Anh định sống thế suốt đời sao? - Vợ Thu nói.

- Cuộc sống còn gì khác nếu không phải những việc lặp lại giống nhau?

- Dù thế con người vẫn phải sống. Kiếp người nom vậy mà dài lắm. Không phải cứ muốn là kết thúc ngay được.

Ông cười. Lâu lắm lại có người đàn bà nói với ông những câu này. Nhưng chẳng để làm gì. Ông quen rồi. Vợ Thu quệt nước mắt tất tả ra về. Người đàn bà đó không đẹp nhưng mặn mà. Chồng chết trong một chuyến đi biển, nhưng chất đời còn ngồn ngộn.

Đừng tưởng chết mới là bi kịch. Người sống bi kịch nặng nề hơn.

- Cha định ở vậy sao?

- Con nít biết gì?

Nó thôi không nói vác mái chèo ra biển lặn rạm. Câu nói của nó làm ông phải suy nghĩ. Sao ngày trước khi mẹ mất ông không thể rộng lượng như vậy với cha.

Lâu lắm mới lại có những hơi thở đàn bà hỗn hển phả vào mặt ông. Tiếng rên rĩ. Người đàn bà đẩy ông ngã ra cát, ngời chồm hồm bưng mặt khóc. Tiếng khóc của ảm ức của tủi hận bật ra thành những cục nấc nghẹn. Bóng tối hắt từ biển vào ma quái.

- Tôi xin lỗi.

Người đàn bà bật dậy bỏ chạy, tức tưởi. Cúc áo bật tung. Trong đêm tối thô lỗ đôi bầu ngực trắng lố. Ông cứ nằm thế áp cặp đùi trần sần chắc vào cát trông ra biển. Đầu óc trôi theo những thứ hỗn mang vô định. Đàn bà ở làng chài này sống mãnh liệt. Từ khi vợ ông chết có nhiều người đàn bà đứng ngóng về ngôi nhà của ông. Có nhiều người từng tụt quần ông rồi ôm mặt khóc. Điều đó xảy đến từ sau khi vợ ông chết một dạo. Lúc đầu ông vô cùng hoảng sợ. Nhưng sau ông nghĩ có lẽ thế sẽ tốt hơn. Sau đêm đó người đàn bà không còn đến với ông. Một dạo ông gặp vợ Thu cặp kè với một gã buôn cá trên thị trấn xuống. Hai người không cưới

xin nhưng về ở với nhau như vợ chồng. Có lẽ như vậy cũng tốt.

Nhiều khách sạn năm sáu tầng sừng sững mọc lên. Người ta đang có ý định xây dựng nơi đây thành một khu du lịch biển. Mỗi sáng ông lại ra trước thuyền nhìn về những ngôi nhà cao tầng đang xây dựng. Mỗi sáng nay, có một đứa nhỏ hay lân la trước gốc dừa xem ông đan lưới. Nó là con một ông chủ khách sạn. Cả nhà nó vừa mới từ thành phố về. Nó rất thích nghe ông kể chuyện biển. Với ông những chuyện đó là bình thường. Nhưng nó nghe ông kể chăm chú một cách kì lạ.

Ông có thói quen uống rượu nhiều. Trong một chừng mực nào đấy rượu giúp người ta quên đi một phần cuộc sống nặng nề, hay kéo dài sự tươi đẹp. Trên đời này, đến thứ vớ vẩn nhất cũng luôn có tác dụng và phản tác dụng. Đàn ông trong xóm bây giờ hiếm lắm. Biển đã lấy đi vãn rồi. Những người còn lại thì đi đầu quân cho các vạm chài vùng lân cận. Họ có phương tiện đánh bắt hiện đại và trả lương cao. Những loại thuyền gấn máy nhỏ như ông thì chỉ men men gần bờ đánh bắt những loại cá nhỏ. Nhiều người nhờ nghề biển mà mua được đất, xây được nhà lớn. Nhưng không phải vì thế mà biển không đòi mạng người. Mỗi khi gặp bão vẫn có những chiếc thuyền không bao giờ trở về. Thiên nhiên là vô địch. Trong các cuộc chơi thiên nhiên luôn thắng.

Cuộc đời này lấy mất của ông nhiều thứ. Biển lấy mất của ông đứa con trai. Ông cũng không dám chắc nó có phải máu thịt của mình. Vợ ông người duy nhất có thể giải đáp thì cũng chết rồi. Ông biết rõ người đàn ông đó. Ông ta chết ngoài biển như bao người đàn ông khác của làng chài này. Ông cũng biết rõ người đàn bà vợ ông ta. Người đàn bà đó đến nói với ông rằng Kinh là con chồng bà ta và xin được đón nó. Ông giận tím mặt đuổi bà ta ra khỏi nhà.

Ông hay đánh bạn với một gã nghiện rượu trong xóm. Có thể nói đó là một kẻ vô tích sự. Gã chẳng biết quê quán ở đâu. Từ khi dân ngụ cư dạt về đây dựng lên cái xóm mới thì có gã. Nhưng những kẻ nghiện ngập có cách nhìn đời của kẻ nghiện ngập. Cũng không phải không có lí. Rốt cuộc đời là một, nhìn ra sao là do cặp mắt mỗi người. Mà con người luôn cố thay đổi hoặc biến nó thành tam sao thất bản.

Lúc đầu ông cảm thấy khó chịu ra mặt. Sau thì ông già kệ gã muốn nói gì thì nói. Mỗi lần nói chuyện với gã khi trở về nhà ông già thấy nhẹ nhõm.

- Bữa nọ đi nhậu về tao thấy có đứa con gái ngồi trước gốc dừa. Thấy tao nó cứ giương mắt ngó.

- Rồi sao nữa? - Gã hỏi.

- Con bé còn trẻ, khá xinh xắn. Tao hỏi tìm ai, nó nói tìm Kình.

Gã nâng chén tợp một tợp. Câu chuyện của lão già đã làm cho gã nóng lên.

- Tao nhìn nó hồi lâu rồi chỉ ra biển. Con bé hiểu ngay. Nó ôm mặt khóc rưng rức. Suốt buổi chiều con bé cứ quanh quẩn trên bãi biển, mãi tận chiều tối mới bỏ đi. Lúc mặt trăng lên, tao ngó ra thì không còn thấy con bé ở đó nữa.

Ông già ngạc nhiên lần đầu tiên ông thấy gã nghe chuyện với một thái độ hoàn toàn nghiêm túc. Cũng lần đầu tiên gã không triết lí. Bữa đó cả ông và gã uống hết mấy be rượu cũng không thấy say, càng uống càng tỉnh.

- Hôm rồi lại thấy đứa con gái đó xuất hiện. Nó bày ra cát đủ thứ hoa quả, vàng, hương. Tao nói với nó tao là cha thằng Kình. Nó nói nó đã có thai. Tao đưa con mắt liếc xuống bụng con bé. Nó không nói sai. Nhưng có đúng đứa con trong bụng nó là của thằng Kình. Rồi tao lại nghĩ, thằng Kình thì chết rồi, con bé nhận bừa để được cái gì.

- Nhà con ở đâu? - Tao hỏi.

- Con chẳng có nơi để về. Cha con các anh con sẽ giết nếu biết chuyện này.

Lòng tao rung động.

- Vậy con định tính sao?

- Có lẽ con phải bỏ.

Tao lặng thinh. Cuộc đời luôn đặt con người ta vào những cảnh ngộ và bắt buộc phải lựa chọn. Trong trường hợp này tao không thể can thiệp.

- Ông là lão già đốn mạt - Gã nói.

- Vì sao?

- Vì đã sinh ra một thằng đốn mạt. Những đứa làm cho người ta có chữa rồi bỏ rơi đều là kẻ đốn mạt.

- Nhưng con tao, nó chết rồi.

- Như thế vẫn đốn mạt.

- Đêm đó tao để con bé ngủ lại trên thuyền, còn mình vào xóm uống rượu. Đếm gần sáng tao mới về ngồi ngoài bãi cát.

- Ông thành tử tế được à?

- Tao còn cái đích gì nữa để mơ mộng.

Gã cười khùng khục. Bụng nghĩ đời luôn đáng buồn. Lão già này cũng là một kiểu đáng buồn.

Thường ngày, những chuyện ngoài quán rượu về nhà gã đều quên hết. Nhưng sao chuyện của lão thuyền chài cứ ám ảnh gã. Gã chỉ mong không có đêm để nhanh chóng vào xóm gặp lão.

- Buổi sáng tao cùng đi với nó đến bệnh viện

thị trấn.

- Mẹ kiếp! Hóa ra đứa con gái đó vẫn ở nhà ông?

Ông già gật đầu. Gã gất lên, phả nòng nặc hơi rượu.

- Ông lại đốn mạt lần nữa. Cả thằng con trai ôn vật của ông. Nó chết là đáng!

Lão chỉ muốn quơ tay táng cho gã một cái. Nghĩ lại thôi. Lão nói:

- Bà bác sĩ chăm chú nhìn tao suốt từ đầu đến chân. Tự nhiên tao thấy mình run như đang phạm tội. Hai người đã nhất trí rồi chứ. Cô gái gật. Bà bác sĩ nhìn tao như chờ câu trả lời. Tôi là cha - Tao nói xóa tan sự nghi ngờ. Bà bác sĩ bỏ vào phòng chuẩn bị dụng cụ.

Gã về căn nhà xập xệ của mình. Thường ngày uống rượu về là gã lăn ra ngủ nhưng hôm nay ngủ không được. Gã chong chong nhìn lên mái lá. Con thạch sùng trong hốc tre kêu tặc tặc não lòng. Rồi nó giật mình bỏ chạy khiến mấy dằm bụi rơi trúng mắt gã. Gã đưa tay dụi mắt. Nước mắt chảy ra giàn giụa. Gã ôm mặt khóc hu hu. Đời gã những ngày qua là sự tạm bợ. Đời gã trước kia là sự thừa mứa. Ranh giới giữa chúng thật mỏng manh như sắp nứt vỡ lòng bàn tay. Ngày trước trên giường của gã là những cô nàng thơm từ đầu đến gót cùng những lời rót mật. Giờ đây trên tấm phản của gã là những ả đàn bà tàn tạ vật vờ kiếm khách đêm vừa làm tình vừa đay nghiến nhau như chó. Nhưng như nghiện thuốc phiện. Không có không chịu được. Cứ vài đêm thế nào sau khi rượu xong gã cũng phải chui vào xó xỉnh nào đó rước được một ả về nhà. Tiền gã bốc vác được cũng chỉ đủ để tiêu vào rượu và gái.

Nhưng mấy đêm nay gã không còn ham muốn đưa gái về nhà. Mấy ả hàng hết đất lúc trước thì lên mặt, giờ đêm ế khách mò vào gõ cửa gọi nhều nhều. Gã nói dối không có tiền. Không có thì chịu. Gã phì cười. Lại còn có trò đi gái chịu. Gã điên tiết chửi:

- Lũ chó cái. Cút hết đi. Để cho ông yên.

- Trăng ở biển ma quái. Trăng nhợt nhạt như người đàn bà chết trôi. Sao đêm nay cuối tháng lại có trăng? Ánh trăng dội lên từ lòng biển, quện vào bóng cô gái ngồi bất động nơi mũi thuyền. Không thể là ánh trăng! Chỉ có thể là thứ ánh sáng phát tán từ mả vôi ma mị của thủy phủ. Tóc cô gái xõa tung. Một khối đen sóng sánh chảy xuống sàn thuyền. Cổ họng tao

cứng lại. Toàn thân run rẩy. Tao vùng dậy vòng tay ôm lấy cô ấy. Nhưng cô gái trơn tuột như ánh trăng chuôi khỏi tay tao. Mặt nước vỡ tung. Cô ta biến mất như chưa từng tồn tại. Thoáng vụt trong tao ý nghĩ: Hay cô ta là con gái thần biển. Hồi lâu cô gái mới tỉnh lại. Tao phải tự tay lấy quần áo của mình thay cho cô.

- Sao ông lại làm thế? - Gã hét lên.

Ông già ngạc nhiên.

- Đó là sự lựa chọn duy nhất giữa cái sống và cái chết.

Gã đỏ mặt:

- Ủ! Rồi sao?

- Đêm đó cô gái nằm thêm thiếp mê mết. Tao không dám rời khỏi thuyền một phút vì sợ cô gái lại nghĩ quẩn mà làm liều. Tao nằm quay lưng lại phía cô gái. Nửa đêm tao thấy cúc ngực cô gái bật tung, bầu ngực trể nải lộ ra trước mặt.

- Rồi sao? - Gã hỏi.

- Tao vùng dậy ra ngồi trước mũi thuyền kéo điều cày. Trong thuyền bật ra những tiếng khóc thút thít

nho nhỏ.

Mấy bữa nay, đứa bé con ông chủ khách sạn lại đến gốc dừa xem ông già đan lưới và nghe ông kể chuyện. Nó không mấy ngạc nhiên vì sự có mặt của người con gái lạ. Đã là ngày thứ năm cô gái ở lại. Sớm hôm nào cũng thế, một giờ sáng nó đã dậy đi vào trong xóm nhận cá làm. Nghề làm cá là một nghề cực nhọc đối với phụ nữ. Tự nhiên ông già thấy thương nó như con. Gã Túc chẳng bao giờ mò tới nhà ông kể từ khi quen biết. Hình

như trời sắp sụp vì hôm nay Túc rượu đến. Gã đến và mang theo cút rượu. Lão đi nướng vài con cá khô.

Trời chiều, mưa lay phay trắng xóa xóm chài, trắng cả mặt biển, gió thốc qua mái lá ào ạt. Trong quán rượu có hai người đàn ông đang chụm đầu bên đĩa khô mực nướng. Một người là chủ còn người kia là khách xuống từ khu khách sạn sang trọng. Có lẽ ông là một người khách thích những cái đặc biệt không dễ tìm như một số ít người khác. Ông hỏi:

- Chuyện của ông kể rất thú. Sau rồi thì sao?

- Rồi sau đó một dạo người con gái đó chào ông già ra đi.

Khách thất vọng:

- Tôi đã tưởng có một cái gì đó đặc biệt hơn. Có phải ông cố tình bịa câu chuyện vừa rồi cho tôi nghe không?

Chủ quán thủng thẳng cầm chén rượu rót vào miệng và khà một tiếng khoái trá. Bên bếp vợ chủ quán đang hâm lại rượu cho nóng. Đó là một người phụ nữ còn khá trẻ, nước da sạm nâu mận mà. Cặp mắt ướt đung đưa khiến lòng khách chao đảo. Từ ngoài có một đứa trẻ bảy tám tuổi chạy vào tíu tít đòi mẹ lấy cho quả bóng rơi xuống nước.

Ông khách hỏi:

- Thế còn ông già?

Chủ quán lại uống một ngụm rượu lớn:

- Sau một đêm uống say đã đời thì chết. Như thế có khi lại sướng.

Khách nhìn tấm hình người đàn ông trên bàn thờ nhà chủ nghi ngờ:

- Này! Có phải ông cố tình bịa câu chuyện vừa rồi cho tôi nghe không? Có phải đó là chuyện đời ông không?

Chủ quán cười lớn. Cả khách cũng cười:

- Tùy ông nghĩ sao thì nghĩ. Cuộc đời này có nhiều cái lạ lắm.

- Ông thật là một chủ quán đặc biệt - Khách nói.

- Ông cũng vậy - Chủ quán nói - Lần sau về đây mời ông lại ghé quán, tôi sẽ đãi rượu ông.

Đợt đó mưa kéo dài suốt một tuần. Cho đến bây giờ khách vẫn chưa có dịp trở lại như đã giao ước.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Xa Thảm

Cha Bằng đã chết. Chính Bằng đã đứng ra lo liệu hậu sự cho ông ở đài hóa thân. Nhưng sao ngày nào anh ta cũng nhìn thấy ông: cơ thể đen đúa có những sợi lông xoắn trước ngực. Chiếc quần đùi sờn mộng. Cho đến bây giờ Bằng vẫn sợ nhìn vào mảng ngực đen đúa cũng như chỗ đùi cha.

- Bác sĩ bảo ông ấy đi đi, tôi không muốn gặp đâu - Bằng nhào tới bên ông bác sĩ.

Hành động của Bằng làm mấy cô y tá thực tập sợ.

Bác sĩ quyết định tiêm cho anh ta thuốc an thần.

Nhưng Bằng vẫn gặp cha vào ban đêm. Và anh ta ngồi dậy nói lảm nhảm một mình cho đến sáng.

Trong bệnh viện Bằng hay đánh cờ với một người đàn ông trung niên hơn vài tuổi. Sở dĩ người kia chọn Bằng làm đối thủ vì ông ta là kẻ hiếu thắng. Còn Bằng, việc thua không mấy may làm cho anh ta bận tâm. Nó cũng giống như hồi còn đi học Bằng chúi đầu đọc sách nhưng không biết có những gì trong đó. Bằng đọc sách chỉ để thoát khỏi những ám ảnh giày vò đầu óc.

Mấy vị bác sĩ cũng đánh cờ với Bằng. Bằng có những nước đi thường khiến đối phương toát mồ hôi. Lúc đó anh ta đưa ánh mắt kín đáo quan sát người đối diện. Bằng không bỏ được thói quen soi mói quan sát người đối diện. Cái thói quen ăn sâu vào tiềm thức. Nhất là khi Bằng đưa đối thủ vào thế bí. Từ những bệnh nhân cho đến cả những vị bác sĩ đáng kính nom

khuôn mặt lúc đó cũng căng thẳng và thảm hại như nhau. Nó là triệu chứng của một căn bệnh. Lúc đó Bằng thấy mình mới là người bắt bệnh.

Những lúc tỉnh trí Bằng nhớ lại được từng sự việc. Đúng là cha anh ta đã chết. Ông chết không mấy thanh thản. Mọi người bảo nếu được vào đài hóa thân thì cả linh hồn và thể xác sẽ được siêu thoát. Bằng đã chọn thế giới đó cho cha như một sự an ủi.

Hình ảnh người mẹ trong tâm thức của Bằng lơ mờ không rõ rệt. Đôi khi hiện lên là một con rắn trắng hay một dải lụa không có điểm đầu và cuối. Rõ nét nhất chỉ là bóng dáng những gái điếm đã từng sượt qua đời anh ta.

Bác sĩ bảo Bằng có thể về nhà buổi tối. Chỉ phải vào viện ban ngày. Bằng nên tập luyện yoga. Những ảo ảnh mà Bằng thấy sẽ dần dần mất đi. Bằng làm theo. Quả thật mọi cái có thay đổi. Về nhà Bằng không còn có cảm giác bị ám ảnh nhiều như trước kia nữa. Nhưng Bằng vẫn gặp cha đêm đêm.

Cô gái vẫn đến thăm Bằng. Mặc dù thái độ của cô lần nào cũng rụt rè. Lần nào đến cô cũng ở lại nấu cho Bằng ăn. Thức ăn thì cô đã mua trên đường đến nhà Bằng. Sau khi ăn xong hai người làm tình. Cô thường ngủ lại với Bằng cho đến sáng hôm sau mới về nhà trọ. Bằng bình thản đón nhận mọi thứ mà không hề phàn nàn. Có cô cuộc đời tẻ nhạt của Bằng đỡ buồn tẻ hơn. Khi cô đi, Bằng cũng từng đặt ra câu hỏi: Mình có nhớ cô không. Cô có quan trọng với cuộc đời mình không. Câu trả lời thẳng thắn: không. Nhưng lần sau cô vẫn đến. Và Bằng lại bình thản đón nhận mọi cái từ cô.

Bằng không có một gia đình êm ấm. Cứ vài ngày Bằng lại chứng kiến một lần cha đánh mẹ. Ông ra đòn hiểm như kẻ thù. Và thường đánh bằng bất cứ thứ gì vớ được. Gương mặt đen đúa của ông hằn dễ sợ. Mẹ Bằng la hét chửi rửa lại ông bằng những lời tục tĩu nhất: thẳng chó.

Sau khi hả cơn giận cha Bằng thường bỏ ra quán uống rượu. Còn mẹ chửi theo hút chõng đến khi ông khuất ngoài phố thì quệt tay ngang mặt đứng dậy, hai mắt ráo hoảnh. Vậy là xong.

Qua chỗ Bằng, ngựa tay, thế nào bà cũng dúm đầu một cái xả giận mà không vì lý do gì.

- Nhìn gì. Rồi sau này mày cũng vũ phu như thằng bố mày thôi.

Sau này Bằng biết nguyên do những trận đòn là vì mẹ ngoại tình. Tính lăng lơ khiến bà sẵn sàng lên giường với bất cứ gã đàn ông nào chỉ sau lần đầu gặp. Cha không còn một người bạn thân nào. Bởi lẽ những kẻ đó không sao thoát khỏi sự mời gọi của mẹ trong việc giường chiếu.

Mặc dù vậy Bằng thấy cha mẹ rất dễ làm lành. Vừa mới lúc sáng họ còn rủa rới, hành hạ nhau thâm mày sứt mặt vậy mà buổi tối trên giường họ đã quấn lấy nhau lỏng lộn rên rỉ. Bằng không thể hiểu và không thể tôn trọng cha mẹ. Bằng thường có cảm giác lộn mửa khi gặp lại họ vào sáng ngày hôm sau.

Bằng từng ước phòng ngủ của bố mẹ và phòng của mình có một cánh cửa. Để trút bỏ những ám ảnh theo suốt tuổi thơ. Nhưng cánh cửa đó chỉ tồn tại trong những giấc mơ có gió lốc. Bằng hay mơ thấy lốc tố. Và mọi cố gắng duy nhất của Bằng là đóng được các cánh cửa bị gió thổi tung.

Sau này mỗi khi nhìn thấy khoảng không gian rộng hun hút Bằng đều có cảm giác đầu óc quay cuồng. Có lần trong một Gallery tranh lập thể anh ta bị choáng ngợp bởi những ô vuông và hình khối xếp chồng song lại tạo ra cảm giác không gian ba chiều thăm thẳm.

Khi đó chủ hiệu phải dìu Bằng vào ghế ngồi sau đó gọi taxi cho.

Căn phòng ngủ của bố mẹ và của Bằng không có cửa. Hằng đêm các cảnh vật lộn của cha mẹ tự nhiên đập vào mắt Bằng. Không cố ý thì Bằng

vẫn phải chứng kiến cảnh hai người lỏa lồ không mảnh vải. Mỗi lần phủ thân thể gầy còm lên người mẹ cha Bằng lại đay nghiến: "Mẹ kiếp! Mà dám vác l... cho thiên hạ xơi à. Ông xem mà có chịu nổi vài đòn của ông không". Rồi ông vục cái miệng tham lam nhay nghiến không trừ chỗ nào trên cơ thể mẹ. Chứng kiến cảnh đó có lần Bằng đã phải bịt lấy miệng để khỏi lộn mửa. Vậy mà mẹ Bằng lại cảm thấy thích thú với những gì cha anh ta làm. Càng lúc bà ta càng rên rỉ và rồi cuối cùng không chịu được vùng dậy chồm lên người cha.

Bằng không có giấc ngủ thanh thản. Kể cả sau này khi chuyện làm tình của cha mẹ không còn xảy ra nữa thì mỗi lần nhắm mắt lại các cảnh vật lộn giữa hai người lại mồn một hiện ra. Khốn nạn nhất khi Bằng thấy cả mặt mình trong đó. Bằng vùng dậy người toát mồ hôi. Bằng vớ lấy quyển sách ngẫu nhiên đọc. Bằng chẳng biết trong sách viết gì song Bằng vẫn ngẫu nhiên đọc. Các chữ cái trong sách làm Bằng quên đi được những cảnh vật lộn. Thế là Bằng có thói quen đọc sách. Mỗi ngày Bằng đọc vài cuốn sách. Sách làm cho đầu óc Bằng không minh mẫn song sách là liều thuốc tiêu trừ ám ảnh công hiệu nhất mà Bằng có được trong suốt tuổi thơ.

Bằng không nhớ hết mặt những gã đàn ông của mẹ. Nhưng có một gương mặt mãi đến giờ Bằng vẫn không sao quên được. Bằng tự hỏi sao lúc đó anh ta không giết người. Bằng đã không thể hiện bản lĩnh đàn ông của mình. Lần đó cha anh ta đi công tác mấy ngày ngay lập tức mẹ Bằng dẫn một kẻ đàn ông khác về nhà. Trên chiếc giường đã từng diễn ra những cuộc truy hoan mẹ và kẻ đàn ông thân nhiên làm chuyện đó. Khi thấy Bằng đứng nhìn họ có sùng sốt. Mẹ Bằng xấu hổ vớ chiếc chăn che lên thân thể lỏa lồ. Còn kẻ đàn ông mặt thất sắc. Bằng đi về phòng mình. Người anh ta run lên. Bằng đã muốn lao vào giết chết hai kẻ dâm đãng kia. Nhưng mỗi khi ngó con dao Bằng lại run rẩy và thấy mình không đủ sức. Ở phòng ngoài, mẹ Bằng và tên đàn ông lại lao vào nhau ngẫu nhiên. Bằng tự hỏi tại sao người đàn bà đang say khát trong cơn nhục dục kia lại là người sinh ra mình được. Bằng trùm chăn kín đầu. Nhưng tiếng giường cọt kẹt, những

âm thanh rên rỉ của hai kẻ khát tình không buông tha Bằng. Bằng lao ra khỏi phòng. Đó là lần đầu tiên Bằng bỏ nhà đi. Và cũng đó là lần Bằng quyết định quên gương mặt mẹ.

Khi cha mẹ anh ta ly hôn, cái gia đình không yên ấm tan vỡ, Bằng không hề lấy làm ngạc nhiên. Sự chấm dứt của nó là điều Bằng đã nhìn thấy trước. Tòa quyết định xử cho Bằng sống với bố.

Sau này mẹ Bằng đi theo gã nhân tình rồi lưu lạc ở đâu cũng chẳng rõ. Mỗi hận với bà trong Bằng cũng có lúc nguôi ngoai. Cũng đã mấy lần anh ta giấu cha đi tìm bà nhưng không thấy. Có người báo sau này bà bị gã tình nhân phụ bạc phải đi làm gái điếm. Lại có tin bà đã lên miền ngược lấy một người đàn ông dân tộc và có con. Nhưng những vùng Bằng đã tới không có tin tức gì của bà.

Còn cha Bằng thì không bao giờ lấy vợ nữa. Ông trở lên trầm tính. Nhưng lúc uống rượu nom mặt ông thật đáng sợ. Bằng thấy lại hết những cảnh cha mẹ vật lộn khi ông có hơi men. Cha Bằng thường xuyên đưa gái điếm về nhà ngủ qua đêm. Sau mỗi đêm hành lạc khuôn mặt ông thanh thản được vài bữa. Rồi sau đó nổi đau lại hằn rõ.

Đời Bằng cũng từng gặp một người phụ nữ mà mỗi lần lên giường Bằng lại mường tượng đến người mẹ dâm loạn của mình. Người đàn bà đó có gương mặt ưa nhìn nước da trắng trẻo. Mỗi lần xô Bằng xuống giường, người đàn bà chồm lên người anh ta như một con thú. Chiếc giường trong căn hộ chật hẹp của chị ta lúc nào cũng muốn gãy sập vì những cơn khát thèm xác thịt của chủ nhân. Bằng không có cảm giác cực khoái bởi cơ thể phải gồng mình trước những cơn ham hố nhục dục bệnh hoạn. Sau mỗi lần làm tình cơ thể Bằng chỉ còn lại cảm giác rã rời.

Mãi sau này Bằng hỏi người phụ nữ: vì sao lúc gặp chị ta đã nhận ra là Bằng có chuyện. Người phụ nữ nói: trực giác mách bảo. Bằng nguyên rủa

thứ trực giác đó. Những lúc cảm thấy hối hận Bằng luôn mong chưa có cuộc gặp gỡ giữa hai người.

Bằng không bao giờ quên được cảm giác thỏa mãn của người đàn bà khi đưa anh ta lên giường lần đầu tiên. Đó là sự đắc thắng của chiếm đoạt giống như một gã bợm già được qua đêm cùng gái trinh. Giờ nhớ lại gương mặt người đàn bà lúc đó anh ta thấy kinh tởm và chỉ muốn lộn mửa. Bằng thấy lại sự cuồng loạn của cha mỗi lần lên giường cùng mẹ trước kia và cảm thông được. Chưa bao giờ Bằng chủ động đem gái về cho ông nhưng anh ta cho tiền để ông làm việc đó.

Bằng nghỉ học và vào làm phục vụ ở một quán bar. Đó là lúc chuyện giữa Bằng và người đàn bà kia đã kết thúc. Thực ra là người đàn bà đã tìm được một gã đàn ông khác để thay thế Bằng. Lúc đó cảm giác bị ruồng bỏ khiến Bằng vô cùng hận người đàn bà. Không dưới ba lần Bằng định tạt axit vào gương mặt ưa nhìn đó. Nhưng rồi Bằng hình dung lại việc người đàn bà đã đến và ra đi khỏi cuộc đời anh ta. Nó giống như một tia nắng sượt qua. Và Bằng không hận nữa. Bằng lao vào phòng tắm xả nước hết cỡ mong gột rửa khỏi quá khứ. Nhưng cuộc đời không cho Bằng gột rửa. Chỗ nào trên cơ thể Bằng cũng thấy cặp môi tham lam của người đàn bà, thấy nhớp nhúa bản thủ.

Cái chết của cha Bằng không tác động đến cuộc sống riêng của anh ta là mấy. Sau cái chết của ông Bằng lại có ý định đi tìm người đã sinh hạ ra mình. Hằng đêm Bằng mơ thấy một người đàn bà không rõ mặt gọi tên anh ta. Và khi giật mình tỉnh dậy thì Bằng không sao ngủ lại được. Rồi tất cả những chuyện từng xảy ra trong ngôi nhà từ khi Bằng còn là một đứa trẻ lại lần lượt hiện về. Gương mặt khắc khổ của cha. Gương mặt dâm loạn của mẹ và hàng loạt những gương mặt đàn ông khác. Bằng tự hỏi: thực sự việc đó có cần thiết với anh ta. Nếu người mà Bằng gọi là mẹ trở về thì liệu anh ta có thể quên nổi tất cả những ám ảnh nghiệt ngã của thời thơ ấu mà nhìn bà với một con mắt khác đi. Cuối cùng Bằng quyết định quên cái ý định đó.

Thực ra bà ta cũng đâu có muốn quan tâm đến việc Bằng sống hay chết. Nếu bà ta là người mẹ đích thực thì đã không phản bội cha Bằng mà lên giường với bọn đàn ông, không bỏ anh ta mà chạy theo những ham hố của bản thân. Mỗi khi nghĩ về mẹ, những hình ảnh của người đàn bà Bằng gặp lại trở về ám ảnh. Mặc dù đã lên giường với nhiều người đàn bà khác song Bằng không sao quên được gương mặt trắng trẻo ưa nhìn của chị ta. Không hiểu sao trong giấc mơ của Bằng gương mặt người đàn bà đó và gương mặt mẹ thường nhập làm một.

Lâu lắm Bằng không còn liên hệ với chị ta cho đến hôm người đàn bà đó chủ động đến tìm. Dẫn đo rồi Bằng cũng đến căn hộ đó. Vẫn căn hộ tầng năm có những bậc cầu thang vỡ lở chỗ. Nhưng người đàn bà trước mặt Bằng bây giờ không còn là người đàn bà

trước kia.

- Cậu không tưởng tượng nổi phải không?

Bằng gật đầu. Chị ta mở cửa. Bằng bước vào nhà. Mùi ẩm mốc xộc lên mũi khiến anh ta vô cùng khó chịu. Khi ngồi đối diện Bằng mới có dịp quan sát người đàn bà kỹ hơn. Trước mặt anh ta những nét thanh xuân ngày nào đã phai tàn. Nước da trắng trẻo được thay bằng nước da vàng bủng bệnh tật. Khuôn mặt không còn ưa nhìn mà đã hằn những vết nhăn.

- Cuộc sống là thế này sao? - Bằng hỏi.

Người đàn bà cười chua chát. Trong cái cười có cả sự hờn giận.

- Ủ. Bệnh tật.

- Còn những người đàn ông của chị?

- Họ đã lần lượt ra đi cũng như cậu vậy.

Bằng không nói gì, chỉ ngồi lặng lẽ hút thuốc. Hồi lâu người đàn bà nói:

- Cậu vẫn còn rất hận tôi phải không?

Bằng gật đầu.

Người đàn bà phân bua:

- Nếu cậu có trách thì tôi xin chịu. Thực ra đời tôi nó cũng chẳng ra gì. Lớn lên ra đời gặp mấy gã đàn ông không tử tế thế là thành tay trắng. Năm mười lăm tôi đã có chửa. Bị bỏ rơi. Phải bỏ cái thai. Tôi cũng hận đàn ông lắm chứ. Tôi lao vào các cuộc tình để trả thù đời. Cũng là để thỏa mãn nhục dục của cơ thể. Một đời chìm đắm trong đam mê đến giờ thành ra như vậy.

Bằng chăm chú lắng nghe người đàn bà nói. Hóa ra cuộc đời con người này cũng chẳng bằng phẳng gì.

- Ai cũng bảo sống lương thiện. Lý thuyết và thực tế khác xa nhau lắm. Con người ai cũng có thể nói được những lời đạo đức. Nhưng làm được thì không dễ.

Sự tử tế ở đời chỉ như bộ mặt con nhà lành cậu đã nhìn thấy ở tôi. Cuộc đời cậu cũng đâu thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn.

Bằng ra về và định bụng sẽ không bao giờ đến lại căn hộ đó nữa. Vậy mà mấy hôm sau anh ta lại đứng trước cửa căn phòng người đàn bà. Khi mở cửa thấy Bằng, người đàn bà đã rất ngạc nhiên:

- Tôi tưởng cậu sẽ không bao giờ đến nữa?

Bằng nói:

- Tự nhiên tôi thấy muốn đến thăm chị.

Người đàn bà hỏi:

- Cậu làm việc ở đâu?

- Ở quán bar - Bằng đáp - Một nơi đầy những kẻ lập dị và bệnh hoạn. Những gái điếm, những gã đồng tính ngồi đợi khách.

Bằng ở lại ăn cơm cùng người đàn bà. So với dạo trước chị ta có vẻ tiêu tụy hơn.

- Chị nên đi bệnh viện khám - Bằng nói.

Người đàn bà cười vẻ bất cần:

- Để làm gì. Tôi chán tất cả và đang muốn chết.

Bằng nói:

- Vậy thì khi nào đi chết hãy đến tìm tôi. Tôi cũng đang muốn chết.

Người đàn bà nhìn Bằng:

- Cậu thành thế này là lỗi của tôi. Tôi xin lỗi.

Bằng cười nhạt đứng dậy ra về:

- Chúng ta, chẳng ai là có lỗi hết. Cuộc sống vốn là thế. Và nó thực sự phải là thế.

Tay người đàn bà vịn chặt vào cầu thang.

- Cậu nói làm tôi rùng mình.

Bằng đến thăm người đàn bà đều đặn vào tối chủ nhật. Hai người không làm tình với nhau mà chỉ ngồi nói chuyện. Dạo này đến anh ta thấy người đàn bà suốt ngày vùi đầu vào đồng băng sex. Có lần Bằng bắt gặp

chị ta tự vuốt ve mình và quần quai với cơn thỏa mãn. Lúc đó Bằng cảm thấy người đàn bà thật kinh tởm và bẩn thỉu. Vậy mà ngày trước Bằng đã từng vui đắm vào tấm thân đang lở loét và bị tàn phá vì bệnh tật kia.

Khi cái chết mang người đàn bà đi Bằng không còn đến căn hộ trên tầng năm có những bậc cầu thang vỡ lở chỗ nữa. Hàng ngày anh ta vẫn đến quán bar làm việc. Lướt qua Bằng là những gương mặt cũ mới của đám gái điếm, khách làng chơi và những gã đồng tính. Bằng vui đầu vào công việc bưng bê của mình giống như thuở nhỏ anh ta từng ngẫu nhiên đọc những cuốn sách. Mỗi ngày Bằng càng trầm lặng và ít lời. Mấy hôm liền Bằng liên tục mang nhăm đồ khách gọi và đánh vỡ cốc. Tình trạng đó còn kéo dài cho đến lúc chủ quán gọi Bằng lại cho thôi việc.

Cô gái vẫn đến. Và cô lại cung cúc làm mọi cái để phục vụ Bằng. Cô là một gái điếm vẫn kiếm khách trong quán bar Bằng làm việc. Có một lần chẳng biết cô mắc lỗi gì mà bị một thằng Tây đánh ngay tại quán. Khi thằng Tây đá vào bụng cô thì chính Bằng đã đứng ra lĩnh thay. Hôm nay cô nấu món canh đậu phộng ninh chân giò. Đã vài lần cô làm cho Bằng nếm món ăn này và anh ta cũng thấy thích. Lúc đang ăn Bằng lấy ra một chai rượu thuốc của cha từ thời ông còn sống. Thấy Bằng uống cô cũng nhấp vài ngụm. Gương mặt cô từ từ ửng đỏ. Bằng chộn rộn khi nhìn vào đó. Bữa cơm rồi cũng xong.

- Từ nay cô không phải đến đây nữa - Bằng nói.

Cô gái châng hăng. Rồi nước mắt cô rớm ra.

- Tôi nói thật đấy - Bằng nhắc lại.

Cô bê mâm bát vào bếp. Rồi ở tịt trong đó một hồi lâu không thấy ra. Còn lại một mình Bằng hối hận vì hình như mình đã quá lời với cô. Có lẽ cô đang khóc một mình trong đó. Nhưng sau Bằng thấy mình nói như vậy là phải. Rồi cô ra. Nét u uẩn lúc trước trên mặt biến mất. Trước tiên là cô

nở một nụ cười. Rồi cô nói liến thoắng trong lúc gọt lê. Cô nói về một miền quê. Còn đầu óc Bằng trôi vào một vùng xa thăm.

- Anh vẫn nghe em kể chứ? - Bất chợt cô hỏi.

- Hử. Ừ.

Chấp nhật Bằng hiểu. Ở đó có dòng sông. Có làng chài. Có con thuyền. Có cuộc sống lên đênh sông nước. Hình như đó là quê cô. Rồi cô đưa miếng lê vừa gọt xong cho Bằng. Bằng bình thản nhận miếng lê cô đưa và ăn. Và rồi Bằng chăm chú lắng nghe cô nói. Hình như sau đó Bằng còn hỏi cô điều gì ấy.

THIÊN MỘNG

Đình Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Những Lớp Phù Sa

Phải ở đời, mỗi người sẽ day dứt bởi điều gì ấy? Đời chị day dứt bởi sóng nước. Tiếng sóng ám ảnh ngày. Tiếng sóng ám ảnh đêm. Cả trong giấc ngủ sóng còn ám ảnh. Sông! Là từ nhỏ chị đã thấy. Và đời chị cũng gắn liền với sông. Sông tạo sóng. Sóng xô qua đời chị lớp này lớp khác. Xoáy sâu thành bờ lở? Bồi đắp phù sa? Nhưng lắng đọng ngày một đầy lên.

Tiếng xe máy đi xuống chân cầu, ánh đèn pha loang nẩy lập bập trên đường gồ ghề. Đến đầu hồi tiếng xe máy và ánh đèn tắt ngấm. Thăng Thiện đã về. Nó càu nhàu chuyện bực mình vừa gặp:

- Vậ đầu bọn gái ăn sương, ngày mai đi chợ không tránh đâu khỏi đen đui.

Thấy chị ngồi ở hiên, nó tháo đôi sọt vứt vào xó sân, hỏi:

- Nhà tôi đâu mẹ?

- Nó đang rửa chum vại dưới sông - Chị đáp.

- Xì! Giờ này hăng còn sờ sịt. Mà tôi ra sông

tắm đây.

Nó cởi áo vắt lên vai, cầm đầu bước. Đi được một đoạn, nó nói với lại phía sau:

- Mà này mẹ! Mấy người bên chợ huyện họ khen mắt nhà mình thơm lại ngầu. Họ bảo ngày mai đặt thêm mấy hũ. Cơ chừng có kíp không?

- Ủ! Mấy hũ mới cũng ngấu rồi đấy.

Bóng thẳng Thiện đã khuất dưới bờ sông. Chị trở vào trong nhà. Khắp nhà mằm đang ngấu bốc mùi thơm đặc trưng. Chị có cái tật cứ mỗi lần thấy nó về lại giật mình. Mới ngoài hai mươi mà nó đã bươn chải Bắc Nam, làm cửu vạn, lơ xe, phụ hồ rồi đi cát. Năm ngoái còn theo bạn lên tận cửa khẩu Lạng Sơn buôn lậu, sang Tuyên Quang đãi vàng. Vừa rồi bên kia cầu có mở công ty may, nó nộp đơn xin đi công nhân nhưng được ba tháng thì bỏ. Nó bảo, làm ở đó đồng lương bèo bọt lại bó buộc, chẳng ra sao. Giờ về chạy chợ, suốt ngày quần quật trên đường, mặt cháy sém vì nắng nhưng lòng thì thoải mái. Có hôm tụ tập uống bia đâu đó với bạn tối trầm mới về lại bảo: "Ngẫm lại đời vừa muốn sống lại vừa muốn chết". Cách ăn nói của nó bỗ bã, chao chát, chông lôn, đôi khi chị cũng thấy chạnh lòng. Nhưng nghĩ nó là con mình lại thôi. Để sau đó lại có lúc xót xa. Xã hội quặng quật, nhào nặn, tránh sao sút mẻ.

Có tiếng con gái, tiếng đàn ông vang mặt nước. Lại vợ chồng nó tắm tấp với nhau. Hôm nào chúng nó cũng chờ nhau về mới tắm. Chị thường bắt gặp chúng nó tắm trường. Chị cũng chẳng chắc có khi nào chúng nó làm chuyện đó ngoài bờ sông.

Trên cầu xe cộ vẫn rầm rập qua lại. Có những xe côngtenơ, trọng tải hàng mấy chục tấn làm cầu rung lên như sập sập. Ủ ! Ở đời, bất cứ cái gì, dù là những vật tầm thường nhưng gắn với ta đều thành quan trọng. Với chị cây cầu cũng quan trọng.

- Đi đi con! Đi đi!

Ông nội chị không đứng dậy như mọi người, mà chỉ ngồi ở mũi thuyền phẩy tay. Con đò bành bành nổ máy rồi nhắm thẳng hướng bờ thẳng tiến. Đó là ngày chị đi làm dâu. Làng chài trên sông khuất dần. Những đám bèo trôi dạt quấn vào mạn thuyền, tiễn chị về nhà chồng. Phận người con gái làng chài cũng như đám bèo kia. Trôi nổi khắp bờ sông cuối bãi, biết

dạt vào bến nào. Ông nội già quá rồi. Ngay làng chài ngày mai biết ai đi ai ở. Lên được bờ là mơ ước. "Giang", đó là cái tên ông nội đặt cho chị.

Nếu bố mẹ còn sống, họ có muốn chị mang cái tên đó không? Cái tên khi mang thì nó vận vào người như nợ. Người ta bước chân lên bờ là lìa sông, đàng này chị bước chân lên bờ sông vẫn không rời.

Căn nhà hai gian, chị buộc tấm màn gió xanh che cửa nách thành hai ngăn trong ngoài. Sau đêm cưới, bà mẹ chồng nằng nặc đòi cái giường đôi. Chồng chị phải kê cái chõng tre ở nhà ngoài vào thế chỗ. Dù sao chõng tre đặt trên bờ còn hơn vụn sạp thuyền. Ba lần chồng bò lên bụng chị đều cong mình như con tôm. Ngoài nhà bà mẹ chồng i ẻo hát xẩm suốt đêm.

- Nào! Nào! Giữ đây cho tôi. Không, cẩn thận! Đổ mẹ nó bây giờ! Thôi, thôi! Đã bảo không phải đùn lên dốc. Xe máy chứ có phải xe đạp đích đâu mà đùn với đấy.

Rồi tiếng xe máy tành tành, ánh đèn pha sáng lóa khắp sân. Vài phút sau bóng tối ngập trở lại, tiếng xe máy xa dần, hòa vào tiếng động của xe cộ trên cầu.

Vài ánh đèn pha loang loáng từ đầu cầu bên kia sông hắt sang, soi rõ bóng người đi lại ngoài sân. Nó là con dâu chị.

- Nhà ơi! Hãy còn sớm, vào ngủ thêm một lúc nữa đi.

Chị nói thế thì nói chứ chị biết nó chẳng trở vào. Nó cặp thúng đi ra làng chài lấy cá sớm về cho chị bóp mắt. Chị nhìn ra sông. Ánh đèn từ nhà máy bên kia cầu hắt sáng một vùng. Những dải sóng ngoằn ngoèo bò như những con thằn lằn. Không nắm được, chị trở dậy bóp mắt.

Chị sinh con bé lớn, ba ngày bà mẹ chồng mới bước vào nhà. Vạch tã, nhìn thấy cái rãnh ở háng con bé, bà không thềm nói lời nào quay ngoắt đi.

Chị hoảng hốt ôm con thật chặt. Qua tuần chị đã tự vào bếp nấu nướng, ra sông giặt đồ. Có hôm sa sấm mặt mày, suýt đâm đầu xuống nước.

- Để đấy, đừng có động vào. Tôi làm!

Chồng chị giăng lấy chậu quần áo. Bà mẹ chồng nhổ toẹt bã trầu xuống rệ cỏ:

- Chết không dễ đâu. Tao đẻ mày ngoài sông, phải tự cắt rốn, rửa ráy lấy. Có chết được đâu.

Chồng chị văng tục mấy câu, vùng văng bỏ ra sông, mặc chị với bà mẹ chồng.

Điều chị thấy lạ ở bà mẹ chồng, đàn bà cũng uống rượu. Những lúc uống, bà ngồi ở cửa hiên lải nhải đủ thứ chuyện nhà nọ nhà kia rồi chửi vung lảo khốn nạn này, con mụ kia.

Sống mãi đâm quen, cái gì lặp lại cũng thành thói quen. Chiều chiều chị ẵm con ra sông ngắm. Ông nội chắc chưa biết mình lên chức cụ. Người làng chài đã rời đi không mấy khi trở lại khúc sông cũ. Sinh nở làm cho đàn bà lột xác. Chị thành người đàn bà có vẻ đẹp mặn mà. Nước da bánh mật con gái làng chài nhìn không chán mắt. Ngồi tu rượu dưới bụi tre tránh nắng, bà mẹ chồng buông lời mát mẻ:

- Đàn bà có chồng có con, ra đó câu bọn đàn ông à? Dọc khúc sông này không thiếu đứa chữa hoang đâu.

Chị hoảng hốt bế con về.

Gia đình chồng chị ba đời chờ đò. Chị nghe kể, đời ông chồng vốn là dân ngụ cư từ nơi khác trôi dạt đến đây. Năm đói Ất Dậu ông chết còng queo ở bến đò. Bộ quần áo mặc trên người chẳng biết thẳng nào lột mất. Bộ chồng chị cũng chờ đò cho mãi đến lúc ốm chết. Đạo trước, mẹ chồng chị

khỏe như vâm, suốt ngày quần quật dưới bến bốc vác thuê: đội đá, dỡ bè, cào hến... Bà có tật nghiện rượu. Ngày không có vài hớp không chịu được. Tửu lượng của bà, đàn ông có người xách vác. Sau chồng chết, bà uống rượu càng nhiều. Mỗi khi uống là bà lại hát, vừa buồn vừa nẫu.

Một mùa nước lớn, ban đêm, thuyền bà vào gần bờ thì dính lạng xoáy. May mà không chết. Nhưng cánh tay trái bị mái chèo chém phải bại hẳn.

Người ta bảo, chồng chị là tên giết người. Chồng chị cũng bảo:

- Tôi là thằng giết người, thằng đi tù về. Đấy! Biết rồi còn dám thương không?

Sau nhiều đêm dẫn đo, chị gật đầu.

- Nếu dám thương thì làm đám cưới.

Lại gật. Chị hỏi:

- Vì sao anh giết người ta?

Chồng chị mắt đỏ sọc nhìn về bên sông:

- Nó quyt tiền đồ. Nó chửi tôi. Chửi gì thì được chứ nó đòi đ... mẹ tôi thì không chịu được. Tiện mái chèo phang một nhát. Chỉ thấy cái cổ nó ặt xuống. Cả thân hình đổ ầm. Thằng chó! Chỉ khẽ thế đã ra ma.

- Sau đấy thì sao?

- Sau đấy thì đi ở tù - Chồng chị vỗ vỗ vào mạn chiếc đò sắt - Ra tù, tôi đi làm thuê, vay thêm bạn bè mua cái đò này. Năm mã lực đấy. Chạy hay ra phết.

Con dâu lại nôn khan. Chị vốc cho nó năm muối ngậm. Kinh nghiệm người làng chài. Chị bắt nó vào giường nằm. Đàn bà chữa, ngửi mùi tanh

làm gì mà không lộn mửa. Nó cơ chừng mệt, nằm thêm thiếp trên giường. Chị đặt bàn tay lên bụng con dâu khế ấn. Cái thai trong bụng nó cựa quậy đáp lại. Con bé này nghén rong. Mãi tháng thứ sáu rồi, thấy mùi lạ vẫn cứ nôn ọe.

Lần có chữa con lớn, chị nghén không nhiều lắm, nhưng chữa lần sau nghén đến khốn khổ. Từ hôm vợ đẻ, chồng chị ngủ lại dưới đò, bảo ở nhà tiếng trẻ con khóc nhức óc không chịu được. Một đêm, vừa thiếp đi, chị có cảm giác bị đè nghẹt thở. Tỉnh dậy thấy mình trần truồng. Chị co người hất chồng rơi xuống phản. Nhưng vừa ngã xuống gã lại lồm cồm bò lên.

- Đờ khốn nạn! - Chị hét lên - Tôi còn chưa sạch máu sinh.

Tiếng hét của chị chìm vào đêm và bị đè bẹp. Bất lực chị nằm nhìn trần trần lên mái nhà, mặc những cơn đau thốc tới. Sau đấy một dạo chị lại mang thai.

Nghe chị báo tin có thai, chồng chị dừng dưng:

- Chữa thì đẻ, có sao. Trước sau gì mà chẳng phải đẻ.

Nhìn bụng chị, mẹ chồng phán:

- Tụt thế kia, đợt này chắc chắn là thằng cu.

Rồi mấy hôm sau, bà xách về một xâu thuốc bắc bảo chị sắc uống cho an thai. Đó là lần đầu tiên chị cảm thấy không ghét bà.

Chồng chị hay rủ mấy người bạn về nhà tụ tập uống rượu. Con nhỏ, vợ chữa, đã không đỡ dần lại bày như đồng rác, chị càu nhàu. Chồng chị cầm vỏ chai vẩy ngược ra cửa, sượt qua mặt chị vỡ choang trên mặt đất, cất giọng lè nhè:

- Có muốn ngoa mồm nữa thôi?

Nước mắt giàn giụa, chị cắn răng tự hỏi: Đời mình còn cực hơn không? Mấy lần quần chí, chị vung tay đấm thùm thụp vào bụng cho cái thai phải sảy. Cũng may chị chưa làm điều ác.

Song dù chị có hối hận, đứa thứ hai cũng không ở với chị được lâu. Một lần ra sông chơi nó ngã chết đuối. Xác nó mấy ngày sau được vớt dưới bãi nghệ. Đêm hôm chị sinh, ở ngoài cửa bể có một trận lốc lớn. Đài thông báo có nhiều gia đình ngư dân gặp nạn. Chẳng biết ông ra sao. Đã bao lần chị thuyết phục ông lên bờ ở cùng vợ chồng chị, ông đều lắc đầu. Sông đã ăn sâu vào máu thịt nên không xa nó được. Với lại một đời chưa bước chân lên bờ, cuối đời lại đi trên mặt đất thấy nó không quen. Đêm đó, đau suốt từ tối đến gà gáy thì chị sinh. Lần

đầu tiên bà mẹ chồng không uống rượu để đón cháu. Khi lại là con gái, bà cầm chai rượu tu một hơi cạn sạch rồi nằm luôn bậc cửa ngủ, miệng không ngớt lèm bèm rửa con dâu.

Thằng Thiện về giữa lúc nắng gắt, mặt đỏ dừ. Vợ nó lấy cái quạt phe phẩy, nó gạt phăng đi:

- Đã bụng chứa lại còn vẽ. Tôi không cần. Gió sông mát gấp vạn quạt.

Rồi nó cắn nhả:

- Lúc ngoành vào chợ quệt xe vỡ toi hũ mắt. Thật phí của trời.

Một lúc sau, có vẻ đã nghĩ rất nhiều, nó nói:

- Mẹ này! Ngày mai tôi thử đi chợ thiên bỏ mỗi một chuyến xem sao. Bên đó cũng có làng mắm, nhưng chưa chắc đã ngon bằng mắm mình. Thời buổi này làm ăn phát ngán.

Nó nằm giạng chân trên phản ở hiên ngủ. Tiếng ngáy vang như sấm. Thằng Thiện càng lớn, chị càng khẳng định nó giống đặc chồng chị.

Sau ngày chị sinh con gái thứ hai, chồng chị ở tịt dưới đò. Ngoài lúc chở khách còn lại tụ tập bạn bè uống rượu. Bà mẹ chồng lại hát những điệu xẩm í eo nào ruột. Cái Ngà, đứa con gái lớn sợ bố như sợ cọp, sợ cả tiếng hát xẩm của bà nội. Con bé Ngà tính nhút nhát, lại yếu đuối. Mỗi lần bà nội hăng giọng, nó lại nép chặt vào lòng chị. Nó không nói nhưng chị biết nó sợ. Chị chỉ biết ôm nó vào lòng vỗ về, xoa lưng, xoa đầu.

Thời gian rồi, chị lại mang lưới ra đan. Quãng đời sống dưới sông, đây là nghề chị thành thục. Mà với người làng chài, ngoài đánh cá và đan lưới cuộc sống còn gì nữa. Chị làm, đứa nhỏ buộc sau lưng, đứa lớn quấn dưới chân. Vài ba hôm lại mang những tấm lưới đan được ra chợ giao cho bà hàng xóm.

Con người ta sinh ra ở trên đời có phải chỉ để làm những việc lặp đi lặp lại. Chị rút ra điều ấy từ chồng và mẹ chồng, đôi khi từ chính cuộc sống quanh quẩn của mình. Chồng chị ngày càng gầy đét vì rượu. Thế nhưng để làm chuyện ấy gã dư thừa sức lực. Đêm nào gã cũng phải mò vào giường chị một lần rồi mới chịu ra sông. Lúc đầu thì một đôi lần, thôi cũng qua. Nhưng nó kéo dài dai dẳng khiến chị mệt mỏi. Nhất là đánh vật với chuyện con cái, mưu sinh, sự ham muốn của chị đã suy kiệt. Đôi lúc cứ liều nhắm mắt cho xong. Nhiều đêm chị ngủ cứ ngủ, chồng muốn làm gì cũng mặc.

Ở đời, rắc rối lại thường nảy sinh từ những cái đầu đầu. Đêm đó hai đứa trẻ đã ngủ, chị cũng nằm thiêm thiếp. Chợt cánh cửa hé mở, một bóng người vào nhà, bò lên giường, đổ xuống người chị. Chị mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Gần sáng chị bị đánh thức bởi bàn tay vò trên ngực. Trong cơn ngái ngủ chị cầu nhàu:

- Người hay quý! Lúc tối còn chưa đủ hay sao mà giờ còn mò vào?

Chồng dựng chị dậy giáng một bạt tai, găm như hổ:

- A, con đi. Thằng lúc tối là thằng nào? Cậy lúc ông không có nhà mà ước trai vào ngủ hả?

Chị cứng họng. Thanh minh gì bây giờ? Những trận đòn tới tấp giội xuống như đòn thù. Rồi sau đó gã dẫn chị xuống thỏa mãn.

Chuyện chị bị kẻ nào đó lên vào ngủ trộm, hôm sau đã lan khắp. Đi đâu chẳng dám nhìn ai cứ găm găm mặt. Có kẻ rửa: "Loại đàn bà ngủ với trai mà chẳng biết trai hay chồng, khác gì con chó cái". Có người đoán già đoán non: "Chắc thằng nào ấy trong đám bạn rượu, lợi dụng lúc bù khú, mò vào làm tí". Từ hôm đó chồng chị đuổi hết đám bạn rượu không bao giờ mời về nhà nữa.

Chị mang thai lần ba. Cứ mỗi lần uống rượu chồng lại lôi chuyện hôm nào ra trút giận. Tỷ lệ thuận với sự lớn lên của cái thai, những trận đòn cũng tăng lên. Chồng chị nghĩ cái thai là của thằng đéo kia. Gã muốn chị trụ thai. Bà mẹ chồng chẳng ra mặt bệnh hay can, chỉ bóng gió vòng ngoài. Mỗi lần hai vợ chồng chị có chuyện bà lại ngồi ỉ eo hát xẩm. Những lúc đó trông bà như người điên.

Dù muốn hay không cái thai trong bụng chị vẫn chào đời. Đêm chị trở dạ một nỗi sợ mơ hồ cứ ám ảnh. Khi tiếng "oa oa" đống dục cất lên, cùng cái mẩu chim tí tẹo thòi ra, cũng là lúc chị kiệt sức. Mắt chồng chị sáng lên rồi tối lại. Mắt bà mẹ chồng sáng lên rồi tối lại.

- Đưa nó đây! Thằng con hoang. Để tôi đem ra sông dìm chết nó.

Chồng chị đến bên giường gỡ đứa nhỏ khỏi tay chị. Chị nhào xuống đất, lết bằng hai gối đến trước mắt mẹ chồng. Bà quay ngoắt đi. Sức đàn bà vừa sinh không chọi lại được với sức đàn ông. Tay chị nhẹ bằng. Chị nhào nhào vợ cuống cuống, miệng đầy cỏ, đầy đất phù sa. Nhưng chị có cắn đầy mồm cỏ, cũng không ngăn nổi cái bóng đã nhảy xuống mép nước.

- Đem thằng nhỏ lại.

Chị gặt thót, sống lưng lạnh toát. Đó là tiếng bà mẹ chồng. Câu nói làm chị sững sốt. Câu nói làm người đàn ông đã bước một chân xuống nước sững lại. Khi gã định bước tiếp, giọng bà mẹ chồng lại vang lên như giọng thần linh. Cái bọc được trao lại tay chị. Chị cuống quýt ôm chặt con, mắt nhòa lệ. Bà mẹ chồng đã quay vào nhà, hai hốc mắt cũng đầy lệ. Suốt đêm đó bà ngồi uống rượu và i eo hát xẩm. Lần đầu tiên chị thấy yên lòng khi nghe tiếng bà hát.

Chồng chị bỏ đi. Gã sang ăn ở như vợ chồng với người đàn bà tên Bích - một người đàn bà lẳng nhăng, bị chồng đuổi về. Bà mẹ chồng không đoái hoài thằng cháu trai và con dâu. Nhưng thế chị cũng không sợ bằng sự xuất hiện của chồng. Mỗi lần chồng về, chị cứ khư khư giữ con. Gã đã từng giết người, từng ở tù, từng định dìm chết con mình, thì việc gì gã không dám làm. Mấy lần chị đã mơ thấy việc đó xảy đến. Chị sống trong tâm trạng sợ hãi đó cho đến tận lúc chồng chết. Một sớm, người qua đò phát hiện chồng chị chết còng queo dưới bến. Bên cạnh là vỏ chai rượu vỡ lãn lóc. Bà mẹ chồng đồ riệt chị giết chồng. Công an huyện về mổ khám nghiệm pháp y. Kết luận chết vì ngộ độc rượu và cảm hàn. Bà mẹ chồng uống rượu nhiều hơn, hai mắt lòa vì kéo màng. Những lúc say bà lại chửi con dâu, có bận sang tìm đến nhà Bích chửi. Đối với bà, chị hay Bích đều có liên can đến cái chết con trai bà.

Chuyến chợ này, thằng Thiện đèo về thêm hơn chục cái hũ sành. Nó hỏi chị:

- Ngăn này đủ chưa mẹ?

Chị gặt đầu:

- Hăng thế đã.

Nó cao hứng:

- Bây giờ khách du lịch rất chuộng những đặc sản địa phương. Rồi đây, nghề làm mắm của nhà ta cũng phải mở rộng thêm ra. Có thể sẽ là cả một cơ sở sản xuất. Đến lúc đó thị trường mắm có thể mở rộng cả nước ngoài.

Rồi chỉ loáng cái nó đã khuất trên đê.

Sau khi chồng chết được tuần, mấy người bạn rượu ngày trước đến đòi nợ. Họ bảo chồng chị vay tiền mua con đò này.

- Ngày mai bọn này sẽ đến lấy tiền - Họ gia hạn.

Thân đàn bà, một nách ba con, nuôi thêm bà mẹ chồng dờ khùng dờ điên, tiền móc đâu ra. Đúng hẹn, chúng đến. Chị ngồi bậc cửa ầm con, chỉ xuống bến:

- Tiền tôi chẳng có, chỉ có con đò, muốn lấy cứ lấy.

Thế là chúng mang con đò đi. Bến đò cũng vào tay chúng. Bà mẹ chồng xuống bến chửi suốt một tuần. Chửi đến nỗi bọn kia nhục nhã quá, không chịu được, đành đem con đò bán cho một người lấy cát trên sông. Không có đò khách nhốn nháo. Chị oằn mình lôi con đò cũ nằm phơi nắng mưa trên bãi xuống nước.

Một chiều, có vài chiếc thuyền chài về từ cửa bể, chị trèo thuyền ra hỏi. Họ nói, ông chị đã chết cái đạo lốc năm ngoái, xác ông cụ dạt vào một doi cát lớn. Dân ở đó không mê tín, vớt lên chôn ở bãi tha ma. Chị chèo thuyền về, ra chợ mua sắm vàng hương, mang ra bờ sông thả vái vọng về phía chân trời. Người làng chài sống với sông rồi lại chết vì sông. Đời chị mang tiếng lên bờ nhưng vẫn gắn với sông như nợ.

Thằng Thiện đi đến tối trầm mới về. Nó lại vừa uống bia với bạn ở đâu đó.

- Ở nhà không biết gì sao? - Nó hỏi.

Vợ nó lắc đầu, chị ngạc nhiên:

- Biết cái gì?

Vừa tháo sọt, nó vừa thông báo:

- Chập tối, trên cầu lại xảy ra tai nạn. Hai xe ô tô đầu đầu chỗ đoạn đường thi công ẩu sụt lún thành ổ gà. Chẳng biết có ai chết không chỉ thấy máu lênh láng.

***

Lâu lâu trên cầu vẫn thường xảy ra tai nạn. Cái bận cầu thi công đã phải đình lại gần một năm vì rút ruột công trình. Lại chuyện cầu. Cuộc đời chị đã có quá nhiều chuyện với cây cầu này.

Sau cái chết của con trai, mẹ chồng chị nằm liệt cả tháng trời. Nhức nhắc dậy được bà lại uống rượu. Nhìn thân xác gầy khô, cặp mắt nhòa của bà, người ta không tin rằng trước đây bà vốn khỏe nhất nhì làng. Bà dọn vào ở gian buồng. Hằng đêm bà không còn ngủ, chỉ ngồi tu rượu và hát xẩm. Mấy đứa con chị sợ không dám bước chân vào buồng.

Một hôm từ ngoài sông về, chị thấy mấy đứa con đứng áp ngoài hiên. Trong nhà một người đàn bà lạ hoặc đang ngồi chễm chệ giữa giường. Thấy chị về, người đàn bà nhìn chị từ đầu đến chân bằng ánh mắt dò xét. Lúc lâu sau chị ta cất tiếng hỏi:

- Cô là vợ thằng Độ đúng không?

Chị rất ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu. Chị ta lôi bao thuốc châm lửa rít một hơi thật dài nói:

- Từ nay tôi sẽ về sống ở đây.

Chị ngờ ngờ, chị đã từng nghe chồng còn một người chị gái nhưng đã bỏ đi mấy năm rồi.

- Nó là chị gái thằng Độ - Bà mẹ chồng nói từ trong buồng vọng ra.

Bữa cơm gặp mặt hơi gượng gạo, rồi cũng xong. Một chiếc giường đơn được kê thêm vào gian buồng. Ngày trước chị có nghe chồng kể, khi gã đi ở tù, vợ và người nhà tay kia cứ một đạo lại kéo ra nhà chửi bới đập phá. Chúng còn dọa đốt nhà. Nhịn mãi, một lần bà chị gái mua đầu lọ axít hất thẳng vào mặt vợ thằng kia. May mà đưa đàn bà tránh được, chỉ bị phỏng nhẹ ở cánh tay. Từ đó họ hàng nhà kia không dám ra gây sự nữa. Sau đó một đạo, chị gái bỏ đi. Nghe bảo thì đi theo gã buôn đồ cổ vào Nam.

Bà chị chồng suốt ngày lượn lờ. Các ngón tay ngón chân lúc nào cũng sơn đỏ chót. Làn da chị ta trắng bóc. Sau này chị mới biết là do trát phấn, khi rửa mặt những vết thâm trên da do sử dụng mỹ phẩm rẻ tiền mới lộ ra. Với chức chị chồng, chị ta hành chọi đủ điều. Nhà toàn đàn bà tất sinh lắm chuyện. Chị nhức đầu với những câu đại loại, "mợ phải thế này, mợ phải thế kia". Phải nén lòng lắm mới không xảy ra xô xát. Nhiều lúc nghĩ uất chỉ muốn lật đò.

Hôm đó, về nhà, vừa bước qua ngưỡng cửa, suýt thì chị đụng phải một gã đàn ông từ trong buồng thò ra. Cái áo còn chưa kịp cài cúc. Gã hếch cằm, chẳng thèm nhìn chị, chằm điếu thuốc rít rồi đi thẳng. Lần khác, về đến nhà, chị nghe tiếng đàn ông đàn bà cười nói rúc rích xen lẫn tiếng rên rĩ từ trong buồng vọng ra. Không còn bình tĩnh được chị giật phăng chiếc màn gió:

- Cút! Đây không phải là nhà thổ.

Tiếng động im bật. Một lát sau, một lão già móm xều từ trong nhà thò ra, cầm đầu cút thẳng. Đây là lần thứ hai chị chứng kiến, còn những lần khác nữa. Mẹ chồng suốt ngày vạ vật ở quán xá, những lời đồn đại về con

gái, bà có thể lượm được hàng thúng ở bất cứ chỗ nào, lẽ nào bà không biết.

- Này mợ! - Bà chị chồng đành hanh - Cái nhà này của mợ nhưng cũng là của tôi. Gian buồng tôi ở, tôi làm gì là quyền của tôi.

***

Hôm đó chị đã cãi nhau tay đôi với bà chị chồng. Mẹ chồng như mù như điếc ngồi lặng lẽ uống rượu. Sớm hôm sau chị chồng phá tường đầu hồi làm thành cửa gạch. Và tuyên bố xanh rờn:

- Cửa nhà ai nấy đi. Việc ai nấy làm. Những thằng đến đây đều là khách của tôi. Cấm xía vào.

- Nhà mình đi đi mẹ! - Đưa con gái lớn nài nỉ chị.

Đi đâu? Câu hỏi cứ lẩn khuất trong đầu chị.

Căn buồng bà chị chồng ra vào đủ hạng người: từ thằng thanh niên mặt búng ra sữa đến những lão già sắp xuống lỗ, từ gã buôn trâu, lái lợn, đến mấy tay bè dọc. Đêm, mấy mẹ con ở bên này, ở bên kia vách vọng sang đủ thứ âm thanh khó chịu. Không ít lần, những âm thanh quái quỷ đó làm chị trần trọc. Đã có đêm, chị bật dậy nhào xuống đò, trèo qua sông rồi lại trèo về. Con bé Ngà đã ý thức được những việc xảy ra xung quanh. Có lúc, chị bắt gặp mặt nó đỏ bừng như người phạm tội. Thế mà mỗi tối, tiếng hát xẩm của bà mẹ chồng vẫn cất lên ở bên đó. Chị hình dung ra cảnh, một bên bà mẹ chồng ngồi bó gối uống rượu, một bên là con gái đang tiếp khách. Hồi đó cây cầu đã có dự án, thằng Thiện đã lẩm chẩm biết đi, còn đưa con gái thứ hai qua năm thì ngã sông chết đuối.

Chuyện thứ hai, nhắc đến cây cầu chị lại nhớ, đó là sự biến động một đạo của vùng này. Ấy là khi những tay cần cầu cao gần trăm mét thả gàu xuống lòng sông vục lên từng gàu lớn đất đá. Những chiếc búa máy đóng

cọc thành thịch suốt ngày đêm. Cái nhà nhỏ của chị cũng rung lên theo từng nhịp búa máy. Lượng công nhân thi công cầu về ngày một nhiều. Những dãy nhà tạm dựng san sát hai bên bờ sông. Xe cộ tàu bè chuyên chở vật liệu rầm rập suốt ngày.

Dịp làm ăn đến, bà chị chồng lộp thêm mái mở quán bia. Khách từ các nơi ra vào nườm nượp. Khách đến để uống bia, khách đến để ngủ qua đêm nữa. Nơi đâu có cầu, ở đó có cung. Mới chỉ mấy tháng, hai bên bờ sông hàng quán mọc lên như nấm. Để câu khách, quán nào cũng có vài cô tiếp viên cực mát mắt. Chao ôi! Chẳng biết con gái ở đâu mà nhiều thế. Sớm nào khách qua sông, cũng phải giẫm lên những túi, bao cao su vứt la liệt. Lũ trẻ con nhặt đem ra sông rửa, rồi phồng mồm thổi bóng bay.

Con đò của chị đâm đông khách. Khách ngày, khách đêm. Có bận một đôi trai gái thuê chị chở đò dọc sông. Chị định từ chối, nhưng người con trai rút tờ hai mươi ngàn, dúi vào tay chị bảo:

- Chỗ này thưởng cho chị. Tiền công tôi sẽ trả sòng phẳng sau.

Số tiền này chị phải cật lực một ngày may ra mới kiếm được. Đi được một quãng, đôi trai gái miệng hôn tay sờ, rồi lột truồng quần lấy nhau ngay trước mặt chị. Lúc đầu thì ngượng, sau thì kệ, lạng lẽ trèo. Ánh mắt hướng nơi khác, nhưng có lúc phải nhìn mỗi khi đò tròn thành. Dần dà quen, rồi thấy bình thường. Có bận, một cô gái xuống đò với bốn gã đàn ông. Suốt đêm bốn người kia thay nhau làm tình với cô ta. Chị không thể ngờ, một lúc cô ta có thể tiếp gần ấy người mà vẫn tỉnh khô cười nói. Có giỏi cô ta nhỉnh hơn con lớn nhà chị hai tuổi. Một gã hỏi chị:

- Có muốn vui vẻ không?

Chị lắc đầu. Họ thôi không quan tâm đến chị nữa, còn chị cặm cụi chèo cho đến sáng. Đôi lúc chị tự hỏi, chẳng biết mình có còn là đàn bà.

- Tôi đã bàn với vợ, giờ tôi bàn với mẹ. Chuyện là tôi muốn phá cái nhà này đi xây lại - Thăng Thiện nói.

- Xây ngay trên nền cũ à?

- Chứ sao? - Thăng Thiện hơi gắt - Mẹ tưởng kiếm được mảnh đất bây giờ là dễ sao? Đất bãi thế này cũng ngót nghét chục cây đấy. Chỉ năm sau bãi rác cũng lên thành phố.

Ừ! Mới ngày nào xóm bãi này lèo tèo vài gia đình, giờ đã chật ních. Ai cũng cố vươn để nhòai ra sông. Nhanh thật! Thăng Thiện lớn ào ào, chị không kịp nhận ra. Chị còn nhớ cái dạo nó đi cát trên sông hàng tháng. Lúc về nó dẫn theo một đứa con gái bảo: "Vợ tôi đấy!". Con bé đẹp nhưng câm.

Chị nói thong thả:

- Bay lớn rồi. Chuyện làm nhà do vợ chồng bay tính toán lấy. Tao chỉ có hai chỉ cho đây.

- Mẹ nói thế tức là đồng ý rồi. Cũng phải phá căn nhà rách nát này đi chứ.

Ừ! Phá cho hết những ám ảnh, những quá khứ không đáng nhớ. Đòi chị có hai lần phải day dứt ân hận. Lần thứ nhất, chị đã đem lòng yêu một người đàn ông không xứng đáng. Lần thứ hai, ba lần cái Ngà khóc xin chị rời đi nhưng chị đã không làm. Rốt cục, chị không giữ được nó. Nó bỏ đi.

- Một thằng vừa từ Móng Cái về bảo gặp chị Ngà và lão kia - Thăng Thiện nói - Họ đi buôn hàng lậu ở bên kia biên giới. Trong một lần thanh toán giữa các băng nhóm, lão bị một bọn đâm chết. Chị Ngà đi đâu đó một dạo. Sau lại thấy xuất hiện bên kia biên giới. Hóa ra đã sang Trung Quốc lấy chồng.

Tự nhiên chị đâm ngấm ngợi lung tung. Ngót một đời chị thấy, những con người trong nhà này đều chọn cách sống hờn giận với đời. Phải chăng đó là cách họ bám vào cuộc sống. Mấy ngày liền xe công nông kìn kìn chở gạch cát đỏ quanh nhà. Cánh thợ xây đang bắt đầu bỏ móng. Chiều, chị lại trèo lên dốc đê, ngóng về phía xa xăm. Chị vẫn chờ một ngày con Ngà về thăm chị. Trong vùng khối người lấy chồng Trung Quốc, rồi dẫn cả con cái về. Thấy chị lẩn thẩn, thằng Thiện càu nhàu:

- Mẹ lẩn quá thể rồi.

Chị không chấp nó. Ngày mai rằm, chị dặn con dâu mua ít vàng hương, hoa quả mang vào chùa thắp hương. Vợ thằng Thiện gặt đầu rồi đi ra. Nhìn nó tự nhiên chị thấy an lòng. Nó mới sinh nở lần đầu. Hôm nào rảnh, chị phải dẫn nó đi chợ sắm sanh tã lót. Nếu đợt trước con bé không sẩy, thì giờ chị đã có cháu bé. Trong đám tang một người vừa chết vì tai nạn xe máy, người ta nhắc đến cái chết ngời dưới nước của mẹ chồng chị. Bước lên dốc đê chị thấy mặt mũi sa sầm. Đó là dấu hiệu của phụ nữ tiền mãn kinh. Chị đang chuyển dần sang cái mốc bên kia cuộc đời. Mọi thù hằn, khát khao dục vọng sẽ lắng xuống theo thời gian. Cái còn lại chỉ là những lớp phù sa bồi tụ. Cũng sắp đến ngày giỗ chị chồng. Đêm qua chị mơ thấy bà ấy về, nói muốn có bộ quần áo mới. Cây cầu xây xong, chị chồng bỏ theo một ông kỹ sư về Hàn Quốc. Rồi lâm bệnh mất ở xứ người. Trước lúc chết cứ nằng nặc đòi về Việt Nam. Giờ lọ tro của bà ấy đang gửi trên chùa. Thế thôi cũng là yên phận. Cuộc đời như chiếc lá trước gió, xoay vài vòng đã tới cuối đời.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Ngày Lập

Những dòng dữ liệu đã chạy trên màn hình. Tệp thông tin đang được xử lý. Thế cũng coi là bắt đầu một ngày làm việc suôn sẻ.

Giờ thì My đã thành thực công việc này, không còn bỡ ngỡ như gà mắc tóc những buổi đầu. Cường độ làm việc nơi đây không phải ai cũng trụ được. Mặc dù đã quen, vậy mà có hôm về nhà đầu óc My vẫn căng như dây đàn. Chỉ muốn dứt phứt.

Lâu rồi My không chơi đàn ghi ta. Những bản nhạc dày công tập luyện giờ My quên gần hết. Từ khi đi làm không còn thời gian cho thứ xa xỉ đó.

Nhưng có đêm ngủ My mơ thấy mình chơi đàn. Và trong tai My ngân nga những giai điệu ngọt ngào.

Mấy lần My định đem bán cây ghi ta để mỗi khi về phòng không phải nhìn thấy nó. Nhưng cứ nghĩ đến việc xa nó là My không chịu được.

Mai là ngày công ty phát lương. Lần này My sẽ cố gắng để dành một ít gửi vào tài khoản. Việc chi phí thuốc men cho mẹ lần trước đã làm cho số dư trong tài khoản về không.

Mẹ càng ngày càng kì cục. Cứ bảo rằng không sao yên tâm được mỗi khi My ra khỏi nhà. My vừa đi làm đã gọi điện hỏi sắp đến giờ nghỉ chưa? Con có về nhà ăn cơm không? Ăn cơm văn phòng tuy có nhiều món thay đổi khẩu vị nhưng không vệ sinh bằng nấu ở nhà.

Gần chín rưỡi. Mẹ lại sắp gọi điện đây. My bảo không sai mà:

- Mẹ à... Con nhớ rồi... Con đâu còn bé nữa... Mà những lo lắng của mẹ cũng không thể may thành áo giáp cho con được... Con không thể về nhà ăn cơm cùng mẹ đâu... Con ăn cơm cùng mọi người ở công ty thôi... Vâng... Tối con sẽ về sớm... Chào mẹ ạ.

Vậy là xong một việc trong ngày. Nghe My nói những lo lắng của mẹ sẽ tạm lắng. Nhưng bà sẽ ngóng My cho đến lúc My gõ cửa.

Sao màn hình lại trắng xóa thế này. Lại lỗi dữ liệu. Dạo này trên mạng xuất hiện thêm nhiều hacker đột nhập hẳn vào mạng trung tâm của các công ty để trộm bí mật. My hy vọng nó không nghiêm trọng.

Mấy ngày nay thị trường chứng khoán liên tục rớt giá. Thị trường nhà đất cũng không khá khẩm hơn. Đã có người thua lỗ phá sản. Các ngân hàng để huy động vốn đã đưa ra những lãi suất chóng mặt.

Lạm phát...

Thiên tai xảy ra khắp nơi trên thế giới. Bạo động, khủng bố. Thêm nhiều lời cảnh báo về sự bất ổn của tình hình chính trị thế giới.

My muốn đứng ngoài tất cả những cái đó nhưng sao đầu óc như muốn vỡ tung. Đã có lần đang làm việc My ước gục xuống bàn ngủ một giấc và không bao giờ dậy nữa. Ở Nhật hiện tượng đột tử trong lúc làm việc xảy ra khá nhiều. Các nhà khoa học chứng minh đó là chứng bệnh chỉ xảy ra trong cuộc sống hiện đại.

- Sếp cho gọi em đây.

Thư ký riêng của sếp cúi xuống rỉ tai My và đặt vào tay My chiếc thẻ từ. Ai muốn vào phòng sếp phải có chiếc thẻ từ này. Mùi nước hoa đắt tiền

trên người chị thư ký xông vào mũi My thật dễ chịu. Chị ta đã quay đi My vẫn còn ngẩn người vì thứ hương thơm hảo hạng.

Mỗi khi nhìn căn phòng lớn được chia thành hàng trăm ô nhỏ vuông vức đều tăm tắp My luôn có cảm giác chúng được đúc trong một khuôn sau đó mang về đây. Mọi thứ có kích cỡ, quy ước, không sai lệch một mili. Tất cả những cái lệch chuẩn đều đã bị biến thành phế phẩm. Và trong hàng trăm ô đó là hàng trăm con người mà My là một.

Trước kia My rất sợ tiếng tí tí khi đứt chiếc thẻ từ vào. Cái khoảnh khắc chờ cho cánh cửa tự động mở cũng thường làm cho My phải hít sâu ba bận.

Giờ My thấy bình thản mỗi lúc chờ cánh cửa tự động mở. My biết khi cánh cửa mở ra là gì đang chờ mình ở đó.

Cánh cửa đã mở. Khoảng thời gian My phải chờ đợi đủ để My nghĩ ngợi vẫn vơ một tích tắc.

Cánh cửa tự động khép lại ngay khi My vào trong phòng. Hệ thống cách âm khiến không một tiếng động nào lọt được vào trong.

Người đàn ông nước ngoài tuổi trung niên trong chiếc ghế da nhìn My nhưn mày. Ông ta là sếp. Hành động đó ông ta thể hiện thay cho lời chào.

Ông ta rót cốc nước lọc đẩy về phía My.

My cầm cốc nước uống một ngụm nhỏ rồi ngồi im chờ đợi.

Lúc này ông ta mới đứng dậy chậm rãi tiến lại phía My.

- Em khỏe chứ?

Tiếng Việt ông ta nói lơ lơ. Ông ta cúi xuống, lấy tay nâng cằm My, hôn vào môi My. Phản ứng tự nhiên khi người ta hôn nhau là My nhắm

mắt. Khi nụ hôn chấm dứt thì mắt My lại từ từ mở ra.

Ông ta dùng ngón cái và ngón trỏ bật từng chiếc cúc áo của My. Khi hàng cúc áo được bật ra hết, chiếc áo rơi xuống sàn, vẫn với ngón trỏ và ngón cái ông ta luồn ra phía sống lưng bóp nhẹ. My chỉ hơi có cảm giác kiến bò. Chiếc nịt ngực xổ ra. Ông ta tháo nốt hai dây trên vai My rồi đặt nó lên bàn. My có thể thấy rõ ánh mắt ông ta nhìn chăm chăm cặp vú mình.

Khi ông ta hôn lên ngực thì My nhắm nghiền mắt. My muốn cưỡng lại những cảm giác ủa đến mà không được. My có thể cảm thấy những sợi râu của ông ta đang cọ vào da thịt mình nhồn nhột.

Không khó mấy để ông ta làm chiếc mini zip tụt khỏi đùi My. Cả chiếc quần con màu xanh da trời. Ông ta nhắc My đặt lên bàn nhẹ như nhắc một con búp bê. Nhưng khi sát vào My ông ta lại quá vội vàng. Có vài thứ giấy tờ trên bàn bị gạt rơi xuống đất. My cắn răng chịu đựng và mong cho thời gian nhanh qua. Rồi My có cảm giác hông bị siết mạnh. Cuối cùng ông ta cũng xong việc.

Không nói một lời, ông ta bình thản ngồi nhìn My mặc lại áo váy. My cố thể nào cũng có cảm giác áo và váy mình xộc xệch không ngay ngắn. My cúi chào ông ta rồi lui ra. Ông ta thể hiện một cái gật đầu đầy sự chiếm hữu.

Ra khỏi phòng My vẫn không sao thoát khỏi cảm giác váy áo xộc xệch. Hôm nay giữa kỳ kinh. Về nhà My sẽ phải uống viên cấp tốc. My rất sợ ai đó nhận ra sự bối rối của mình. Không ai biết My vừa vào phòng sếp trừ thư ký riêng. Mọi thứ vợ vẫn khác chỉ là do My nghĩ ra.

My về nhà nét mừng rỡ hiện rõ trên gương mặt mẹ. Lúc trên đường về My đã rẽ vào quầy tân dược mua thuốc và uống luôn tại đó.

- Sao con về muộn thế.

- Ngày nào con chẳng về nhà vào giờ này - My mệt mỏi đáp lại.

- Đi đường có va quệt gì không? Có bị ai bắt nạt không? Nào để mẹ xem nào.

Bà ngó nghiêng khắp người My như thể My còn

bé lắm. My để mặc cho bà xoay đi xoay lại cho đến lúc bà bảo:

- Thế là tốt rồi. Thôi đi tắm đi rồi còn ăn cơm. Mẹ bật bình nóng lạnh rồi đấy.

Việc đầu tiên sau khi My bỏ chiếc túi xách lên bàn là vào phòng tắm. Ngay cả đang mùa hè My cũng có thói quen tắm nước nóng. My nghĩ nước nóng là chất tẩy rửa tốt nhất. My chà sát xà phòng lên khắp cơ thể và mắt môi kì cọ. Nhưng càng kì cọ thì My lại càng thấy cơ thể nhóp nhúa. My đã cố song không thể nào tẩy hết được cái mùi đàn ông rất gắt. Có lần My đã để mặc kệ thi gan với cái mùi lạ lắm đó. Nhưng đến nửa đêm thì My không chịu được lại phải lao vào phòng tắm xối nước và suýt nôn ọe. Mẹ từ dạo mắc bệnh hay bị mất ngủ. Thấy nửa đêm My còn lục sục trong nhà tắm bà tưởng My làm chuyện đại dột đấm cửa thùm thụp. Khi My mở cửa mẹ ngồi dưới đất, nước mắt lã chã.

Chưa bao giờ mẹ nói cho My biết tại sao cha bỏ lại hai mẹ con. Giờ ông sống ở nước ngoài và đã có gia đình mới. Đã từ lâu ông cũng không giữ mối liên hệ. My có nghe việc cha không thừa nhận My. Ông cho rằng mẹ đã có thai với người khác trước khi gặp ông. Có lẽ đó là lý do thuyết phục hơn cả. Trong cuộc đời không phải ai cũng đủ đại độ để thẳng nỗi mặc cảm và sự ích kỷ.

My không có cảm tình với những người đàn ông của mẹ. My không tin họ là người tốt. Rốt cuộc My đúng. Tất cả họ, đến bây giờ đều đã bỏ rơi mẹ.

Ngay lúc này My cũng không chấp nhận nỗi sợ mù quáng của mẹ. Hay chức năng của cuộc đời là biến những con người tinh táo thành lẫn lộn. My không tin mẹ vẫn giữ và thường lấy ảnh những người đàn ông đã đi qua đời mình ra ngắm một cách mê mẩn. Bản thân My nghĩ họ chưa bao giờ là người đàn ông của mẹ. Họ đến với mẹ chỉ để tận hưởng nhan sắc và sự thanh xuân. Khi tuổi tác lấy đi của mẹ hai thứ đó thì họ cũng vĩnh viễn lìa xa. Đã bao đêm My đứng đờ đẫn chứng kiến những giọt nước mắt của mẹ dành cho những gã đàn ông phụ bạc. Cũng chẳng thể trách họ bởi suốt đời mẹ lúc nào cũng dễ tin người.

Mẹ mắc bệnh tiểu đường độ hai. Mỗi ngày phải tiêm một ống thuốc đặc trị. Trong đầu My thuộc lòng số điện thoại của các hãng taxi. My cũng quen với việc giữa đêm đùng đùng chuẩn bị đồ đi viện.

Những ngày trong bệnh viện mẹ luôn gặp những giấc mơ quái dị. Mẹ bảo có những kẻ luôn tìm cách chiếm đoạt và cướp My khỏi tay mẹ. Bệnh đỡ là mẹ đòi về lại nhà. Mẹ bảo trừ nhà thì không nơi nào có thể an toàn cho My hơn.

Thế nào đêm nay My cũng mất ngủ. Mất ngủ thì My lại lên mạng.

My lập ra một cái nick và thỉnh thoảng vào room chat tán chuyện gẫu. My cũng duy trì thói quen vào các blog mạng đọc nhật ký của các blogger và ghi comment. Những hôm không có hứng chat hay đọc blog My ghé mấy trang web sex xem trai gái làm tình. Những pha bạo dâm My xem nhiều hơn cả. Gương mặt đàn ông trong phim bao giờ cũng là gương mặt của sếp.

Và sớm hôm sau hai mí mắt My sẽ thâm quầng. Mẹ sẽ tru tréo lên nếu biết chuyện đó cho nên ngay khi xuống giường là My trang điểm rồi mới xuống nhà. Nhưng có những lần mỹ phẩm cũng không thể che được hết và mẹ đã thấy. Lúc đó My thấy mẹ quay đi và hình như đã khóc. Mẹ chỉ nghĩ My phải vất vả thức đêm để làm việc. Với mẹ My là tất cả.

Dương hay đến công ty trước My. Khi My bước ra khỏi thang máy bao giờ cũng gặp Dương đứng uống cà phê ngoài hành lang. Dương biết My cũng nghiện cà phê nên trên tay luôn có sẵn một cốc đang bốc khói đưa My. Có lẽ Dương lấy nó khi nhìn thấy My đi dưới sân.

- Buổi trưa đi ăn cơm nhé - Dương nói.

My gật đầu.

My biết Dương quan tâm tới mình. My cũng thích Dương. Dương cao tầm mét tám, có gương mặt điển trai. My và Dương thỉnh thoảng cũng đi chơi với nhau. Có vài lần Dương chủ động hôn My. Nhưng My và Dương mới dừng ở đó. Chưa ngủ cùng nhau. Mỗi buổi cùng My đi chơi về Dương hay nhắn tin cho My hẹn lên mạng chat.

Dương có cách ăn nói rất cuốn hút.

- Mẹ em chắc phải đẹp lắm? - Dương hỏi.

My cười:

- Anh đã gặp mẹ em bao giờ đâu?

- Chưa gặp nhưng nhìn con gái bà cũng đoán được. Người ta bảo con gái chỉ thừa hưởng ba mươi phần trăm của bố còn lại bảy mươi phần trăm của mẹ. Với em chín mươi chín phần trăm vẻ đẹp của bà đã hiện diện ở em.

My biết đó là một cách Dương lấy lòng mình nhưng vẫn thấy vui. Đôi lúc My muốn nhắm mắt lại để mặc Dương muốn làm gì thì làm.

My và Dương hay ăn trưa ở quán phục vụ cơm văn phòng đối diện bên kia đường. Mỗi lần đi ăn cơm với Dương My thấy rất vui. Trong bữa cơm Dương hay gắp thức ăn bỏ sang hộp của My.

- Em ăn nhiều một chút đi. Năm rất tốt cho sức khỏe đấy. Cả cá nữa. Em biết vì đâu người Nhật có tuổi thọ cao nhất thế giới không? Vì họ ăn rất nhiều cá.

My có thể ngồi nghe Dương nói cả ngày nếu không phải làm việc hoặc lo những cái tầm thường lặt vặt. Nhưng đối với My khoảng thời gian buổi trưa bên Dương đã là quá đủ rồi.

Nhiều lúc My cứ nghĩ Dương sẽ làm chồng mình. My rất sợ khóc. Chắc Dương sẽ chẳng bao giờ làm cho My phải khóc. Dương bảo chỉ người cô đơn mới hay khóc. Hãy làm cho mình không còn cô đơn nữa thì tự khắc cũng không khóc. My biết vậy nhưng vẫn cứ thỉnh thoảng trốn vào toilet khóc một mình.

Dương đã đến nhà My chơi vài bận. My thấy mẹ có vẻ quý Dương. Nhưng sau tất cả những chuyện đã xảy ra My và Dương chắc chẳng tiến xa được.

Dạo này trong hàng trăm ô vuông giống nhau như một kia My thấy vắng bóng một hai gương mặt quen. Thay vào đó là những gương mặt tươi mới hơn hở. Họ cũng tươi mới như My ngày đầu tiên vậy.

Sáng nay sếp lại gọi My vào phòng. My không thể từ chối việc sếp gọi. My cảm nhận được ánh mắt cảm thông của chị thư ký khi đưa chiếc thẻ từ cho mình. Cả cái bóp nhẹ lên vai lúc chị quay đi.

Đợi cho chị thư ký đi khỏi My mới cầm chiếc thẻ đứng dậy và đi về phía cánh cửa kim loại đóng kín. My quẹt thẻ và bình thản chờ cho cánh cửa tự động mở. Trong công ty My không phải là nữ nhân viên duy nhất được sếp gọi vào phòng. Mỗi người đều giữ kín việc đó làm bí mật của riêng mình. My tự nghĩ ngoài mình không biết bao nhiêu người đã đứng trước căn phòng này. Và bao nhiêu người đã có cảm giác muốn vùng chạy trốn song lại bị nó hút vào như thôi miên. Nhưng tất cả họ và cả My đều có

một điểm giống nhau: sợ mất việc. Cánh cửa mở không cho My nhiều thời gian nghĩ ngợi lung tung.

Nửa tiếng sau My bối rối từ căn phòng có cánh cửa bằng kim loại đi ra với cảm giác quần áo xộc xệch.

Dương gặp My ở hành lang. Chắc Dương ra đây uống cà phê. My cúi mặt xấu hổ đi qua Dương. Dương cũng chẳng gọi My lại mà chỉ đứng ngó trân trân. My có cảm giác Dương biết tất cả mọi chuyện. Vậy sao Dương không tỏ thái độ gì. Hay đó chỉ là do My cả nghĩ vậy. Nếu Dương gọi cũng chưa chắc My đã dám quay mặt lại. Nhưng My muốn nghe một tiếng Dương gọi mình.

Không bao giờ mẹ có thể bảo vệ nổi cho My. Ngay cả khi ở chính trong ngôi nhà của mình. My luôn có cảm giác run sợ trước những người đàn ông của mẹ. Tất cả họ đều toát trên gương mặt sự ham hố.

Đến giờ vài gương mặt My còn nhớ loáng thoáng. Điểm chung ở họ là sự không ấn tượng mặc dù My từng nhìn thấy những người đó và mẹ lóa lờ trên giường. Chúng bị biến dạng một cách thảm hại thành những hình thù không rõ rệt. Kể cả gương mặt đeo đẳng My suốt cuộc đời. Lần đầu tiên My bị kích động ghê gớm khi tình cờ nhìn thấy mẹ trên giường với đàn ông. Nhưng sau My thấy đứng đờ như xem một cảnh phim sex làm tình trên mạng vậy.

Không phải kẻ đàn ông nào đến với mẹ cũng để lợi dụng. Có vài người yêu mẹ thật lòng và có ý định hoàn toàn nghiêm túc vậy mà mẹ không đủ tỉnh táo để nhận ra. Mẹ đùa giỡn với tất cả và coi đó chỉ như một thứ trò chơi. Thậm chí bộ mặt đều giả được mẹ yêu thích hơn.

Hôm trước một chị ở công ty bị sảy thai sau khi vào gặp sếp. Nhiều người bức xúc muốn kiện ra tòa. Nhưng biết cuối cùng cũng chẳng đem lại kết quả gì nên hôm nay mọi việc đã im ắng trở lại.

My không sao quên nỗi sự thỏa mãn của gã sếp khi lần đầu tiên có được mình. Trước khi giúp My mặc lại quần áo gã còn hôn nhẹ lên chỗ kín của My. Cũng không hiểu tại sao lúc đó My lại run đến độ không thể mặc lại nổi quần áo. Gã tưởng đã chiếm hữu được một cơ thể thanh tân song gã đã nhầm.

Năm My mười bốn tuổi trong toilet. Đó chỉ là một tai nạn. Song đó là điều tất yếu sẽ xảy ra. Cũng bởi lòng tin mù quáng của mẹ. Cánh cửa bật tung. Cơ thể to như gấu chồm tới My. Có la hét thì My cũng không thể thoát khỏi hai bàn tay như gọng kìm. Trong lúc mẹ đi chợ mua đồ ăn để về nấu nướng cung phụng cho nhân tình thì kẻ quý hóa đó đã kịp chiếm đoạt của My thứ quý giá nhất.

Dạo này My thấy đầu óc không tập trung được. Mỗi lần đến công ty My vẫn thấy Dương chờ sẵn ở hành lang với cốc cà phê nóng trên tay. Nhưng dạo này Dương không còn nói nhiều như trước. My và Dương cũng ít đi chơi cùng nhau hơn tuy hai người có thỉnh thoảng đi ăn trưa.

- Em muốn tìm chỗ làm khác.

Sau khi ăn trưa, hai người đi uống nước My nói với Dương.

- Em thấy việc gì tốt cho mình thì làm.

Im lặng hồi lâu Dương mới nói. My thấy khó chịu cách Dương nhìn mình. Thực ra đó mới chỉ là ý định vụt hiện ra trong đầu My lúc đó. My cũng chẳng biết nếu nghĩ việc ở đây thì mình sẽ xin làm ở đâu.

Mỗi tối, mẹ vẫn lôi ảnh những người đàn ông cũ ra ngắm. Dạo này thấy mẹ làm việc đó My hay nổi cáu nói xăng rồi bỏ vào phòng lướt web. Trong tập ảnh không có gã đàn ông đó nhưng nhiều khi My chỉ muốn chạy đến giật lấy chúng xé vụn rồi ném vào bồn cầu.

Chưa bao giờ My cảm thấy sồn gai ốc khi bước chân vào căn phòng đó như lúc này. Chẳng hiểu lý do vì sao lúc đi My lại quyết định cầm theo con dao cắt giấy. Tiếng tí tí xác định mật mã khiến My vô cùng khó chịu. My lại nghĩ đến ý định nghỉ việc. Nghĩ đến gương mặt bình thản khi Dương nhìn mình. Nghĩ đến mẹ với xấp ảnh những gã đàn ông. Cuối cùng choán khắp đầu óc My những chuyện đánh ghen in nhan nhản trên các báo.

Người đàn ông rót cốc nước lọc đẩy về phía My. My cầm cốc nước uống một ngụm nhỏ, mắt nhìn xuống đất. Ông ta đứng dậy chậm rãi tiến lại chỗ My. Sau khi cởi chiếc khuy áo trên cùng ông ta thọc một bàn tay vào ngực My. My ngoan ngoãn như con thỏ mặc cho bàn tay ông ta vạy vò. Đầu óc My bắt đầu quay cuồng. My tưởng tượng đó là bàn tay Dương đang xoa nhẹ. Nhưng rồi My bật dậy vớ cốc nước. Gã sếp giờ tay bưng lấy mặt.

- Ah! Oh Dear! My God! Mad! Go out! Ah! Ah!

My bước ra ngoài bỏ lại sau lưng những tiếng la lối chửi rủa. Nếu gặp Dương uống cà phê ở hành lang lúc này mình sẽ bảo Dương mình cũng muốn uống một cốc. Rồi My bước ra cổng.

THIÊN MỘNG

Đình Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Tha Hương

Khay cà phê rớt khỏi tay tôi rơi xuống đất.

- Tôi sẽ trừ nó vào tiền lương tháng này của cậu - Người quản lí nói.

- Tôi phải về. Mẹ tôi ốm nặng - Tôi nói.

- Cậu sẽ bị đuổi việc - Người quản lí nói.

- Chính tôi sẽ nghỉ việc - Tôi nói.

Chỉ ba ngày mê man là mẹ đi. Nhanh thật. Đầu tiên là một vết xước bong vảy khi chải tóc. Qua tháng nó bằng quả trứng. Qua tháng bằng nắm tay. Đi thử tế bào kết luận u não.

- Đưa bác về phụng dưỡng. Những ca như thế này chưa thấy ngoại lệ.

Chị bác sĩ nói. Tôi xúc động khi nhìn vào cặp môi đỏ mọng của chị. Nó giống cặp môi mẹ ngày xưa. Trong lòng tôi xâm lên sự tiếc nuối. Mọi người bảo: Một khi bệnh viện đã trả về thì chỉ còn đợi ngày.

Tôi đưa mẹ ngược mạn tây bắc, tìm đến một ông thầy mo người Xinh Mun. Từ quốc lộ 6, đi vào năm mươi cây số đường rừng, cuối cùng chiếc xe ôm cũng dừng trước một ngôi nhà sàn xiêu vẹo. Chủ nhà là một người đàn ông ngoài năm mươi, đôi mắt sâu và tối:

- Bệnh à?

Tôi gật đầu, vạch ra chiếc bướu.

- Đưa nó vào nhà.

Tôi diu mẹ chới với từng bước cầu thang. Ấn tượng đầu tiên đập vào mắt tôi là năm cái bàn thờ cúng ma.

- Để nó đây nửa con trăng. Tối tao đi rừng lấy thuốc.

Tôi khúm núm đặt trước bàn thờ ma thuốc tiền lễ. Buổi tối trong nhà xuất hiện thêm một người con gái. Đó là con chủ nhà. Cô gái còn trẻ và khá xinh. Ngày trước mẹ cũng từng trẻ trung như thế. Bên bếp lửa chúng tôi nhanh chóng trở thành bạn. Ba ngày sau, chủ nhà chỉ mặt tôi rít:

- Mà tránh xa nó ra, lại gần tao chém.

Tôi run như phải gió. Cô con gái lăm lét nhìn tôi. Đồng tử lộ tia sợ hãi. Mười ngày sau tôi đưa mẹ về xuôi.

- Đi đi và đừng bao giờ trở lại đây.

Chủ nhà nói sau khi sai con giết gà mua rượu làm cơm cho tôi ăn. Trên xe, xen lẫn bao hình ảnh hỗn độn là cơ thể con gái bông bênh và mùi cỏ chít hăng xè đến khó chịu. Tôi thở dốc. Không ít lần tôi đã thở hộc lên khi nghĩ về đàn bà. Nó nhắc tôi nhớ đến bờ vai trần của mẹ dưới ánh trăng bên giếng. Tôi tự phi báng suy nghĩ của mình. Nhưng chỉ lúc sau nó trở lại như có sự dẫn dụ của thứ hương mê. Mẹ ở bên mệt nhưng vẫn nhận ra:

- Coi chừng phải đạo bùa thì khỗ, con ạ!

Tôi giật mình nhìn mẹ của hiện tại: tiêu tụy, hết sinh khí. Mẹ bảo, mấy đêm rồi, đêm nào mẹ cũng nhìn thấy những người đàn bà mặc váy điệu guì. Họ về đầu nhà nói thứ tiếng dân tộc nhưng mẹ không hiểu. Có phải thế mà mẹ nằng nặc đòi về. Không chịu nổi tôi nhìn ra cửa xe. Trời vừa tối. Trên bầu trời chi chít sao. Tôi thấy mình và mẹ như hai ngôi sao, mỗi ngôi có một quỹ đạo riêng và càng ngày càng đi xa nhau.

Khi mẹ nhắm mắt tôi có khóc một chút. Nhưng sau đó cho đến tận lúc mẹ đã nằm dưới nấm mồ đất mới, khóe mắt tôi vẫn ráo hoảnh. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi không thể khóc. Tôi thấy mình lạc lõng, bơ vơ giữa họ hàng. Có người bảo nỗi đau lớn là nỗi đau khiến con người ta phải rớt nhiều nước mắt. Có người cho rằng khi không thể khóc là lúc người ta đau nhất. Tôi thấy chỉ ở cách nghĩ cách cảm mỗi người. Nỗi đau nào chẳng là nỗi đau.

- Mày nhỏ vài giọt nước mắt cho mẹ mày về Tây Thiên được an ủi.

Mấy bà bác, bà thím giục. Tôi vẫn không khóc, bà thím ruột móc túi bỏ ra mấy ngàn cho đám thợ kèn. Từ đó cứ lúc họ lại xướng tên tôi và khóc lên một hồi.

Sống ở đời dù muốn dù không sự thật vẫn là sự thật. Sự thật là thứ cuối cùng mẹ dành cho tôi. Khi nhắm mắt người ta chỉ nói những điều gan ruột. Tôi nhìn người đàn ông mình gọi cha với con mắt người dưng. Trong tôi có một chút ghê tởm người sinh hạ ra mình. Ghê tởm chính mình. Sao cũng xấu xa, bội bạc, vô ơn thế. Thà mẹ cứ chôn chặt, cứ mang theo mọi bí mật xuống mồ còn hơn vài nhát cuốc rỉ máu nham nhở mặt đất. Tôi rơi vào đồ vỡ ngay khi mẹ nhắm mắt. Từ lúc này cuộc sống của tôi xuất hiện một gương mặt xa lạ.

Từ nghĩa địa về, cha ngồi xụi ở góc nhà không nói. Cha tiều tụy đi nhanh chóng. Tôi xuống bếp nấu bát mì mang lại:

- Cha ăn đi. Dù sao thì mẹ cũng đã mất rồi.

Ông nhìn tôi rồi ông bưng mặt khóc hu hu. Nom đàn ông khóc tôi thấy khó chịu. Trong mắt ông tôi đọc được sự nghi ngờ khi nghe lời tôi nói. Lúc lâu sau ông thốt lên:

- Mẹ con. Đó là người đàn bà...

Tôi bỏ bát mì đấy đi ra vườn. Mẹ đẹp. Điều đó tôi rõ hơn ai hết. Và tôi nhận ra điều ấy từ tấm bé. Không người đàn bà nào, kể cả con gái chưa chồng có mái tóc dài óng mượt như của mẹ. Tôi thường vục mặt vào đó để hít hương lá cây mỗi khi mẹ gội đầu. Nhìn đàn bà, con gái tôi đều đem họ so sánh với mẹ. Bảy tuổi tôi vẫn còn bú mẹ. Tôi thèm vô cùng cảm giác được mút đầu vú như hạt sen trong lưỡi. Hoặc khi mẹ ấp khuôn mặt tôi vào hai bầu vú no tròn day day đến ngọt thở. Vài năm sau, tôi vẫn theo mẹ vào buồng tắm, nín thở chờ người trút bỏ quần áo. Đôi lúc tôi nhận thấy sự bối rối của mẹ khi bắt gặp ánh nhìn của tôi. Có thể bà bắt trúng suy nghĩ của tôi. Hoặc bà cảm nhận đó là ánh nhìn của một người đàn ông dành cho một người đàn bà chứ không phải của một đứa con dành cho người mẹ. Trong nhiều năm tôi ghét cha vô cùng bởi ông là người duy nhất tôi phải chia sẻ mẹ. Sự khập khiễng giữa hai người khiến chưa bao giờ tôi cho rằng ông xứng đáng.

- Vì sao mẹ lấy cha? - Tôi hỏi.

- Vì thương nhau rồi về với nhau.

Tôi chưa thỏa mãn:

- Cuộc đời luôn có quy luật rõ ràng.

- Ở đời mọi cái đều có thể xảy ra.

Tôi cứng họng. Đúng! Ngay sự tồn tại tương yên bình của con người cũng có bao sự bất ổn rình rập.

Qua tuần đầu nỗi đau cũng vơi dần. Buổi tối quen lệ tôi vẫn mang trấu ra ngoài nghĩa địa đốt. Có vài buổi cha cùng đi.

- Đất lạ chẳng phải là nơi tốt. Con người sinh ra chỉ cần sự yên ổn -
Cha nói.

- Trên mặt đất này sẽ chẳng có một nơi nào như thế đâu? - Tôi nói.

- Có chứ. Thực ra người ta không nhất thiết phải ra đi.

Ông nói có lí. Đó là với ông. Ông không thể biết được những đêm vừa qua tôi đã toan tính phui tay, rũ bỏ ra sao. Âm mưu càng thâm kín thì người đời càng khó đoán định. Tôi cũng không còn thấy bình tĩnh khi giáp mặt ông. Trong tôi gương mặt của ông nhạt nhòa và luôn bị một gương mặt lạ khác chiếm cứ. Với tôi nơi đây giờ cũng chẳng còn là chốn bình yên.

- Không! Con quyết định rồi - Cuối cùng tôi nói.

- Để tao đi câu con cá chuối về luộc.

Ông nói rồi vào bếp lấy đồ nghề đi ra cổng. Trong tôi thoáng một chút lo sợ. Mùa này trời lạnh, cá chuối nào cắn câu. Có phải cái chết của mẹ khiến ông thành lẫn thẩn. Trong tôi ám ảnh hình ảnh người đàn ông gầy còm với chiếc cần câu bên bờ đầm sậy. Vài cú đung đưa lấy đà, cánh tay cầm cần câu hất mạnh, sợi cước chạy dài sải trên mặt nước. Rồi chậm chạp từng lóng cước được quấn lại, lưỡi câu mắc chiếc mình nhái thông dong bơi đánh lừa lũ cá. Bụp! Bàn tay người quấn cước chùng lại một chút cho con cá ngậm mồi, rồi bất ngờ lắc mạnh. Con cá mắc câu quẫy trên mặt nước rồi bị lôi xềnh xệch vào bờ. Vậy mà lần đi câu này ông về bảo được đầy rọ. Tôi nhìn vào cái rọ rỗng, hỏi:

- Cá đâu hết rồi?

Ông nói:

- Thả hết rồi.

Tôi lạnh sống lưng.

Biết mai tôi đi, ông chú ruột gọi hai cha con sang ăn cơm. Bữa ăn toàn các món chế biến từ thịt ếch đồng: ếch rán giòn, ếch om, ếch xào sả ớt và cả một nồi cháo ếch to tướng. Đây toàn là ếch ông bắt ở ngoài đồng về. Giờ người ta tính chuyện ra nước ngoài làm ăn buôn bán, một ngày một rời xa đồng đất, duy chỉ có hai anh em ông, người giữ nghề câu, người lang thang khắp đồng đào ếch. Rượu được một hồi ông chú ruột hỏi:

- Mà vẫn đi à?

Tôi gật đầu.

- Rồi mà sẽ thành con chó lạc mà thôi. Đất thị thành nào phải dành cho những đứa như mày.

Ông chú dẫn mạnh chén rượu xuống chiếu, gân cổ chửi. Tôi cúi gằm mặt cầm cái đũa ếch rán gặm. Thịt ếch đồng thật ngon. Không giống với những loại thịt tầm thường nhạt nhẽo ở những quán cơm bình dân ngoài thành phố. Tôi không sợ sự nổi giận của ông chú. Nó chỉ bằng cái móng tay so với sự nghiệt ngã đời dành cho những đứa như tôi. Hai đứa con gái ông chú thấy tôi sắp ra phố thì hơn hở. Cặp mắt lưu thủy đen láy lúng liếng:

- Khi nào bỏ học bọn em cũng sẽ theo anh.

Ông chú điên tiết chửi ầm lên:

- Ra đó mà làm đĩ à? Cút tổ chúng mày đi.

Chúng nguyệt cha dài một cái rời đứng dậy. Vòng ngực đã nhú cao sau chiếc áo rộng cổ đập vào mắt tôi nhưng nhức. Tôi hơi bất ngờ vì chúng lớn nhanh thế, lại giống cái Nữ như đúc. Tên hai đứa là Hoa và Hạ. Chúng nó là chị em sinh đôi nên tôi chẳng phân biệt được đứa nào. Mỗi lần muốn gọi tôi đều réo tên hai đứa. Chúng ra ngoài một lúc đã nghe tiếng huýt sáo, tiếng xe máy nổ, còi xe inh ỏi ngoài ngõ. Cuối cùng là tiếng chửi của bà thím:

- Bố chúng mày. Chưa tối đã tót đi. Lúc nào cũng chỉ đàn với đúm. Rồi ểnh bụng ra lúc nào chẳng biết.

Tôi đoán chắc hai đứa đã đi chơi với bọn bạn trai. Tôi nhìn lên bức ảnh cái Nữ treo trên bàn thờ. Mới ấy mà đã bốn năm. Ông chú vẫn chưa thôi lên lớp tôi. Ông vốn là người cục tính và nói ngang. Mà tôi biết thừa lời ông nói có ai sợ. Người ta cứ để cho ông nói sướng mồm thì thôi. Thấy thế bà thím từ ngoài vào cắt lời:

- Đang bữa ăn ông lại to tiếng thế còn ai muốn ăn.

Rồi bà lấy đĩa gấp thức ăn cho cha con tôi:

- Thôi, mọi người ăn đi kéo thức ăn nguội hết.

Tôi nhìn bà ngồi ăn nhỏ nhẹ. Vẻ bề ngoài và con người bên trong thật khác xa nhau. Nếu chỉ nhìn bề ngoài mà đoán thì suốt đời ăn quả lừa. Mặc dù vai vế bà thuộc hàng cha mẹ nhưng tôi khinh bà ra mặt. Chẳng còn thằng đàn ông nào bà chưa từng ăn nằm trừ cha con tôi. Ông chú chẳng làm được gì. Xảy ra chuyện, lôi vợ về chửi bới mấy ngày lại đâu đó đóng đậy. Tôi tin bà thím lươn lẹo phải có liều độc được mới bưng được miệng ông chú dễ như vậy. Lũ đàn bà không giữ nổi chồng ghen ngược. Họ dọa nếu lần sau bắt được sẽ xẻo ba lạng thịt vứt cho chó. Nhưng cứ một dạo lại xảy ra một vụ âm ỉ mà bà là thủ phạm. Đợi bà hoàn lương chắc trừ phi lũ đàn ông háms gái chết hết. Đàn bà đã có chồng con mà lại thế chẳng biết là cái giống gì. Cũng chẳng chắc ông chú tôi là cha của ba đứa con gái.

Đêm nay, mẹ ra chốn thị thành với tôi. Mẹ đứng lặng lẽ trong phòng trong suốt. Mẹ trắng hơn, gầy hơn, xanh hơn... Mẹ thật trẻ, mẹ của cách đây hai mươi năm về trước. Mái tóc dài xanh mướt thoang thoang hương bồ kết, gò má mẹ ửng đỏ khi bắt gặp cái nhìn của con trai mình. Tôi hỏi gì mẹ cũng không nói. Mẹ hỏi phải tôi đã trốn chạy khỏi ngôi nhà đã sinh ra mình. Tôi không còn dám giáp mặt người đàn ông đã nuôi nấng tôi ngần ấy

năm. Đúng. Tôi muốn quên và xóa mọi kí ức. Và tôi đã cố làm điều đó trong giấc mơ. Cố xóa cả một khuôn mặt đàn ông lạ cứ bám riết lấy tôi. Khi tôi sắp làm được điều đó thì mẹ lại xuất hiện. Tôi nhào theo gọi. Ông chủ nhà hết hoảng:

- Cậu thấy ma à?

- Không! Đó là mẹ tôi.

- Nhưng mẹ cậu chết rồi kia mà?

Hai hôm sau tôi bị đuổi khỏi chỗ trọ. Tôi xách ba lô lang thang trên phố. Đêm đó tôi ngủ lại nhà thằng bạn. Có lúc tôi tin mình bị bùa của ông mo người Xinh Mun hành. Nếu không đời tôi sao cực nhọc thế. Tôi thuê chỗ trọ mới nằm trong một ngõ sâu ở một đường mới thành lập. Cô bạn gái vừa dựng xong chân chống xe nhào vào phòng than thở:

- Anh chuyển đến cái xá xinh này khiến em tìm đứt cả hơi.

Uống cạn ly nước lọc tôi vừa rót, cô hỏi:

- Mẹ anh mới mất?

Tôi gật đầu. Cô bảo khi tôi báo tin cô đang dẫn khách đi tour ở Thái Lan nên không về được. Rồi cô say sưa quay sang kể chuyện chuyển đi Thái.

- Đêm nay em ở lại đây hay về? - Tôi hỏi.

- Em sẽ ở lại - Cô đáp.

Chủ nhà đòi tôi mười ngàn vì có người ở lại. Chúng tôi ra ngoài mua về mấy chiếc bánh mì, mấy lon bia và làm tình sau khi ăn xong.

Chị Sinh là con gái bác họ tôi. Hôm đến thăm, bắt gặp tôi và cô bạn gái đang ôm nhau nằm ngủ chị vô cùng sững sờ. Chị xấu hổ trong khi cô bạn gái tôi nói cười như không. Đạo này nhiều khu công nghiệp mới mở ra, chị xin vào làm công nhân ở một nhà máy sản xuất bao bì. Chị bảo: giờ hầu hết thanh niên đều dạt ra thành phố làm công nhân ở các khu công nghiệp. Tôi ngán ngẩm: làm công nhân, lương ba cọc ba đồng sống sao nổi. Ngay như tôi có cái bằng cao đẳng du lịch rồi cũng chỉ làm chân chạy bàn nhà hàng khách sạn. Mất việc lúc nào chẳng biết. Chị bảo:

- Cũng còn hơn ở nhà. Cảnh chân lấm tay bùn cậu còn lạ gì. Với lại ở nhà bây giờ cuộc sống thay đổi đến chóng mặt. Ngồi một chỗ ruột nóng như lửa, chịu không nổi. Thấy mình cứ tụt lại mãi.

Tôi sững sờ. Người như chị, hiền thực, dịu dàng, không ưa cuộc sống phức tạp, thích sự yên bình, con người mà tôi từng nghĩ sẽ thích hợp với gia đình lại đoạn tuyệt và thay đổi cách nhìn cách nghĩ một cách nhanh chóng và rõ ràng như vậy.

- Vì sao ư? Ở đời mọi cái luôn biến động. Con người ta sợ nó lại vẫn phải đối mặt với nó. Mà cũng lâu rồi cậu chưa về.

- Cha em thế nào? - Tôi hỏi.

- Ông vẫn đi câu.

- Còn chú Vượng?

- Vẫn hàng ngày ra đồng đào ếch.

Chị Sinh nói đúng. Lớp trẻ dễ dàng thích nghi với những biến động song còn những người như cha, như chú Vượng, họ không chịu nổi sự thay đổi. Họ sẽ chết.

Hôm tôi đến khu công nghiệp thăm chị, chị hỏi:

- Em với nó đã sống với nhau như vợ chồng?

Tôi gật đầu.

- Từ khi còn ở trong trường cơ. Cùng là dân ngoại tỉnh. Ra trường không muốn về quê. Mà có về cũng chẳng xin được việc. Muốn vào chân loong toong ở huyện cũng phải quen biết hoặc có tiền cục. Nhiều đứa đổi bằng đời con gái.

Nhìn khuôn mặt đăm chiêu tôi không sao đoán được chị đang nghĩ gì. Chị Sinh không đẹp nhưng ưa nhìn. Trong nhà chị là người thương tôi nhiều nhất và tôi cũng rất quý chị. Chị, tôi và cái Nữ đã lớn lên và gắn bó với nhau từ nhỏ.

- Chị sống ở đây thế nào? - Tôi hỏi.

- Thì như cậu thấy đấy.

- Mười một người trong ngàn này mét vuông? - Tôi hỏi.

Một cô gái tên Huệ, người Hà Nam, chị Sinh bảo hơn tuổi tôi và tôi phải gọi bằng chị nói:

- Tôi đã ra đây ba năm và vẫn sống như thế đấy thôi. Rồi thành quen hết.

Chị Sinh nói đúng. Đã lâu tôi không về. Lần về này cha già đi nhiều. Thấy tôi về ông lụi cùi vác đồ câu đi. Buổi chiều ông mang về một đôi cá chuối to bằng bắp chân. Tôi mang làm ông bảo:

- Để đó, tự tay tao nấu.

Trong lúc chờ cơm, tôi lang thang ra sông. Dòng sông mùa cuối năm con nước chết, xanh ngán ngất và lạnh lẽo. Thế mà hồi nhỏ, những ngày này tôi, chị Sinh và cái Nữ vẫn ra sông mò hến cả buổi.

- Sau này lớn lên anh sẽ làm gì? - Cái Nữ hỏi.

- Làm họa sĩ.

- Để làm gì?

- Để vẽ mẹ.

- Em sẽ làm cô giáo. Em muốn được dạy học. Còn chị, chị Sinh. Chị sẽ làm gì?

- Chị à? Chị sẽ lấy một người chồng, có con và sống hạnh phúc.

Một đám cát bị gió thổi bốc lên hất thẳng vào mặt tôi. Tôi ngã ngồi. "Sao giờ anh mới ra sông?". Tôi giật mình vì giọng nói quen thuộc. "Ai đó?". "Là em đây!". Cái Nữ đang đứng trước mặt tôi. Nó vẫn nguyên vẹn như khi ra đi. Nó cười. "Anh đừng nhìn em lạ thế. Em về đây từ lâu rồi. Em đã gặp chị Sinh. Còn anh mãi hôm nay mới được gặp". "Em chết rồi mà. Bác sĩ pháp y đã khám nghiệm". "Vậy sao? Như thế nào là chết? Như thế nào là sống?". "Cả năm thẳng đó, chúng nó đã bị đèn tội". "Chính em báo oán". "Nhưng chúng vừa mãn hạn. Và ai biết chúng lại đang âm mưu gì". "Ừ? Cuộc đời chẳng có gì hoàn hảo cả". "Tại sao những vết thương trên người em không lành đi". "Thế à. Em không nhận ra điều đó. Và em cũng chẳng cảm thấy chút đau đớn nào. Có người đến, em đi đây". Tôi ngờ ngàng. Chuyển đồ ngang vừa cập bến. Vài người qua đò vội vã dắt xe lên bờ. Tôi ngồi im lặng nghĩ lại những hình ảnh quái gở vừa rồi. Trên mặt sông xác cái Nữ không một mảnh vải trôi bồng bênh.

Trong bữa cơm cha hỏi:

- Con vừa ra sông à?

Tôi gật đầu.

- Ta cũng từng gặp mẹ con ngoài đó.

Tôi thoáng lạnh. Đêm đó tôi không ngủ được. Biết tôi còn thức, cha gọi tôi dậy đánh cờ. Trên bàn cờ những quân cờ không tuân theo sự sắp xếp của tôi. Chúng di chuyển hỗn loạn, và mang nhiều khuôn mặt. Lúc xuất hiện gương mặt mẹ, lúc gương mặt cái Nữ. Lúc là gương mặt đăm chiêu của cha, lúc gương mặt đàn ông lạ. Lúc lại gương mặt ông chú, lúc gương mặt bà thím... Tôi sa sầm mặt mày. Cha bảo: Quân cờ chỉ có một. Thế cờ là do người cầm quân tạo. Tôi kêu mệt đi nằm. Câu nói của cha như mũi kim chích nhinh nhích vào óc. Mãi đến gà gáy tôi mới chợp mắt được.

Chiều sau tôi tìm đến cái quán cắt tóc xập xệ nằm ở ngã ba đường.

- Cậu muốn cắt kiểu gì? - Chủ quán hỏi.

- Tùy ông - Tôi nói.

Không còn một lời hội thoại giữa hai người, chỉ có tiếng kéo tanh tách. Tôi kín đáo nhìn khuôn mặt người đàn ông qua gương. Đó là gương mặt sinh ra chỉ để ở tù. Thịnh thoảng trong gương tôi cũng thấy ánh mắt ông ta lạnh lùng nhìn tôi. Trước mắt tôi hiện ra cánh đồng. Một người đàn bà nhỏ bé quần áo rách bươm thân thể bết bùn đất. Tôi thọc tay vào túi quần. Con dao bấm đã nằm gọn lòng bàn tay. Chỉ một động tác, lưỡi dao bung ra. Tôi rút dao thọc mạnh. Lưỡi dao cắm phập vào khuôn ngực đang khom trước mặt tôi. Máu từ vết đâm ộc ra xối xả. Tôi đã giết người.

- Này cậu! Xong rồi. Nhìn lại trong gương đi. Nếu chưa hài lòng tôi sẽ sửa.

Tôi giật mình gật đầu, móc túi trả tiền rồi vội vã bỏ đi.

Tôi rời đi như trốn chạy.

- Em đã nghĩ kỹ rồi. Chúng ta nên chia tay - Cô bạn gái nói.

- Em không còn yêu anh à?

- Còn. Tình yêu cũng cần. Nhưng cuộc sống có nhiều thứ quan trọng hơn. Em muốn chấm dứt cái thời bồng bột.

Tôi cười khẩy:

- Vậy còn cái thai.

- Nó là sự sai lầm.

Tôi đưa cô bạn gái đến một cơ sở hành nghề tư nhân. Trong lúc chờ đợi đầu óc tôi mừng lung những điều vớ vẩn. Bước từ trong phòng kín ra nàng đi loạng choạng. Tôi lại đỡ, nàng đưa tay gạt ra. Tôi đứng châng hăng nhìn nàng bước qua bên kia đường. Với dáng bộ mệt mỏi nàng rút di động gọi. Một lúc sau một chiếc taxi tới đưa nàng đi. Mặc dù đã ăn nằm với nhiều cô gái, tôi không thể quên ngay được nàng. Hình như tình cảm tôi dành cho nàng là đích thực. Một dạo sau tôi gặp nàng bước xuống xe cùng một người đàn ông ngoại quốc trước cửa một khách sạn sang trọng. Tôi cay đắng nhận ra nàng đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho một chiếc vé xuất ngoại.

Tôi đến khu công nghiệp thăm chị Sinh. Hôm đó ngày nghỉ mọi người về nhà chỉ có Huệ và chị. Thấy tôi bơ phờ chị Sinh hỏi:

- Hai đứa chia tay rồi phải không?

Tôi gật đầu.

- Chị biết ngay mà. Con bé đó không hợp với em đâu. Đẹp đấy nhưng tham vọng. Đàn bà tham vọng rồi khổ.

- Thời này có ai mà không tham vọng hả chị.

Chị Sinh bảo tôi ở lại ăn cơm. Lúc cùng chị nấu ăn dưới bếp tôi chợt nhận ra vài nếp nhăn trên gò má chị:

- Chị có tuổi rồi đấy. Cũng phải nghĩ đến chuyện chồng con đi chứ?

Chị Sinh đứng xoay lưng lại phía tôi nói như dần dỗi:

- Tưởng chị không biết chuyện đó sao. Vào làm trong các nhà máy ở thành phố bị cuốn theo công việc, đâu có cơ hội giao lưu kết bạn, khi nhìn lại thì đã quá lứa, lỡ thì... Ở đây không chỉ riêng mình chị, còn nhiều chị đã quá tuổi ba mươi vẫn chưa biết đến cái hôn của thằng đàn ông. Cái Huệ đấy, người yêu mới đi lấy vợ tháng trước.

Tôi chua xót:

- Không! Chị không thể thế. Chị hãy về đi.

Chị Sinh bật cười:

- Vớ vẩn. Tôi vẫn sống nhăn răng đấy thôi.

Nhưng tôi có cảm giác, đằng sau tiếng cười ấy là nỗi buồn thâm lặng. Trên đường về tôi thấy cuộc sống thật nặng nề và ngập dâng cảm giác chán chường. Ngẫm ra mỗi người một hoàn cảnh, một số phận, chẳng ai giống ai và cũng chẳng thể nói ai sung sướng hơn ai. Thế rồi người ta vẫn phải gồng mình lên để sống.

Không thể nói cuộc tình đổ vỡ không để lại hậu quả nào. Một lần nữa mất việc là kết cục tôi nhận được.

- Tôi đã hi vọng rất nhiều ở cậu - Phó giám đốc khách sạn nói - Tôi đã định cho cậu một cơ hội.

- Vậy à!

Tôi đáp rồi bước ra. Chiếc cửa từ cảm ứng bật mở như muốn nói với tôi: Vận may cũng có thể mở ra và tự động khép lại. Tôi về nhà. Lúc tôi về người đàn bà buôn cá xóm trên vừa xong việc.

Cha vác đồ câu ra đằm. Bữa cơm tối lại có những khúc cá chuối luộc nở bung, thơm phức. Cũng lạ. Cái nơi tôi cố tình trốn chạy lại là cái nơi tôi tìm về trong lúc chẳng còn chỗ để đi. Giờ tôi học được cách kìm nén cảm xúc của mình khi nhìn vào mắt cha. Đôi lúc thực sự tôi đã nguôi ngoai và quên được mọi chuyện. Cái quan trọng giữa nhân gian đông đúc này tôi cũng có một

cuộc đời.

- Chú Vượng mới chuyển nhà. Ăn cơm xong thì qua đó thăm một lát. Bán mảnh đất cũ cho mấy tay đi Tây về lấy chút tiền chênh lệch xây ngôi nhà trần. Không thích yên ổn làm ăn mà còn bày ra tính toán luẩn quẩn thế. Đất cũ là đất hương hỏa các cụ. Phen này cả họ cách mặt.

Thấy tôi, ông chú lôi từ trong buồng ra một lon bia Halida bảo nâng cốc mừng cho ông rồi bô bô đủ thứ chuyện xung quanh ngôi nhà mới. Ngôi nhà trần khang trang, tôi mừng cho ông, nhưng cứ có gì đó cợn cợn trong lòng. Về nhà tôi hỏi cha:

- Con Hoa con Hạ, sao chỉ thấy một đứa?

Cha nói:

- Cũng chưa kịp nói cùng anh. Nó lại bỏ đi theo trai giống con chị nó rồi.

Câu nói của ông khiến tôi nhói ngực.

- Thằng Sở Khanh đó đã có vợ rồi - Tôi gắt lên.

- Nhưng em yêu hẳn. Em sẽ ra đi - Cái Nữ nói.

Tôi không nói được gì. Chỉ thấy bầu ngực trần hở hênh của nó. Có hai lần tôi tìm đến ổ điểm nơi cái Nữ hành nghề. Lần thứ nhất để vào được

phòng nó tôi đã phải trả tiền như khách làng chơi.

- Em phải ra khỏi nơi nhớp nhúa này.

- Chẳng ích gì đâu. Khi sống dù là quý hay Phậ thì chết cũng hòa xương vào đất.

Lần thứ hai, tôi đến cùng vợ chồng ông chú ruột để nhận xác. Nó chết trong phòng, trên người trần truồng không mảnh vải che thân. Kì lạ. Nó chết vẫn giữ nguyên vẻ đẹp.

- Dù sao cũng mừng cho chú thím ấy vì cất được ngôi nhà - Tôi nói.

- Có gì mà mừng. Bán đất chôn rau cắt rốn thì khác gì tha hương trên chính quê mình.

Tôi ớn lạnh vì câu nói của ông.

Thành phố giống như một ả ca ve sành sỏi chuyện làm tình. Khách làng chơi một lần được nếm mùi đời thì dốc sạch hầu bao cung phụng. Tôi đã đi đã lia bỏ rồi lại tìm ra với nó. Thăng bạn ở chỗ làm trước gọi tôi đi uống rượu. Hai thăng tu hết một chai Vodka Hà Nội. Trước khi chia tay nó dúm vào túi tôi một tờ card visit.

- Mà cứ thử đi. Lúc đầu cũng ghê. Sau thì quen. Cũng có cái thú của nó. Sức tao kham không nổi.

Tôi tặc lưỡi, nhắc máy bấm số và nhận được một lời hẹn gặp. Buổi tối, quán cà phê Bùi, một người đàn bà đẩy đà ngồi xuống ghế đối diện với tôi. Sau khi uống nước xong một chiếc taxi đỗ trước cửa. Tôi và người đàn bà lên xe đi đến một khách sạn sang trọng.

Tôi đã thực sự làm cho người đàn bà đó hài lòng.

Báo chí đưa tin nhan nhản những vụ hiếp dâm trẻ em. Vụ nào cũng đáng lên án đáng ghê tởm. Tôi tối mắt đánh rơi tờ báo khi đọc thấy cái tên xã mình. Nạn nhân là một cô bé bảy tuổi bị hiếp rồi giết chết vứt xác xuống sông. Thủ phạm là... Xét xử ngày...

- Có chuyện gì không vui phải không? - Người đàn bà hỏi.

- Không! - Tôi đáp.

- Không sao. Lần sau sẽ tốt hơn.

Người đàn bà nói rồi mặc lại váy rời khỏi phòng sau khi đã nhét xuống gối tôi năm mấy tờ xanh. Đây là lần đầu tiên tôi khiến bà ta không hài lòng. Buổi chiều tôi ra bến bắt chuyến xe cuối cùng về.

- Sao không báo trước để tao ra đằm câu cá?

Cha hỏi khi thấy tôi lù lù dẫn xác về. Dù thế bữa tối cha vẫn kiểm dưới chú Vượng về được một mớ ếch bằm chả cho tôi ăn. Tối đó tôi với ông ngồi đánh cờ nhưng lòng bồn loạn tôi không nhắc nổi quân cờ.

- Mệt thì nên đi nghỉ sớm đi.

Tôi vào giường trần trọc không sao chợp mắt được. Nửa đêm thấy mẹ về đứng đầu giường khóc. Lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy mẹ. Cũng lâu lắm rồi tôi mới lại nghĩ đến mẹ. Khi mẹ mới mất, tôi tưởng sẽ không bao giờ thoát khỏi nỗi ám ảnh về mẹ. Nhưng một dạo thấy mọi cái cũng qua dần. Người cho đến tận bây giờ vẫn không nguôi nghĩ về mẹ là cha. Tôi bặm môi. Và từ hai hốc mắt nước mắt cứ tuôn dài. Dường như mẹ thấu hiểu nỗi lòng tôi. Bà ngồi đó đến trời mờ sáng mới rời đi.

Vụ án được xử tại trường bắn của trại giam. Thủ phạm được mặc áo bông, bịt mắt. Hàng trăm cặp mắt chăm phần như muốn thiêu rụi cả pháp trường. Một chiếc ô tô kín mui đỗ xích giữa sân. Đội thi hành lệnh từ xe

nhảy xuống lên đạn. Súng nổ. Cả biển người lặng đi. Kẻ tử tù quần quai trong đau đớn. Máu loang đỏ tẩm áo bông. Tôi trợn mắt nhìn gương mặt tử tù lần cuối. Một dòng tạp chất trào lên cổ họng. Bỗng nhiên tôi khom người, bụm miệng, nôn vọt càn câu. Thấy ghê tởm dòng huyết quản đang chảy trong mình.

Khi hồi tâm trở lại, xung quanh đã vắng ngắt. Tôi nặng nề lê từng bước trên đường. Qua ngã ba, nơi cái quán cắt tóc xập xệ hôm nào, thấy mái lá trống hơ trống hoác. Tất cả đã kết thúc.

Cha đợi tôi ở cổng, gương mặt rúm ró. Suốt bữa cơm hai người lặng lẽ ăn không hề nói chuyện. Tôi có cảm giác ông đọc được suy nghĩ của tôi. Tôi với ông lại đánh cờ. Nhưng được hai ván ông dẹp bàn cờ và mang ra một chai rượu thuốc:

- Hôm nay con đã đến nơi xử án - Tôi nói.

Ông lặng đi. Ông uống rượu nhiều. Rồi ông đi ra cánh đồng. Đêm đó ngoài cánh đồng cất lên những tiếng cú rúc man dại. Ông ra đi vài ngày sau đó. Một ngày ông vác đồ câu ra đầm sậy và không trở về. Vài ngày sau mấy tay đặt rọ lươn phát hiện xác ông nổi giữa đầm sậy. Mấy đứa trẻ chặn trâu bảo, vài hôm trước ngày nào ông cũng vác cần câu ra đầm sậy. Chúng bảo những ngày đó ông câu được rất nhiều cá chuối. Mà toàn cá chuối hoa to bằng bắp chân con gái. Câu được bao nhiêu ông lại đem xuống đầm thả hết. Đám tang ông tôi khóc nhiều. Qua tuần tôi lại sửa soạn đi.

- Nhà còn ai nữa. Mà đi thì thành nhà hoang à? - Ông chú hỏi.

- Tạm thời cháu sẽ đóng cửa.

- Thôi! Mà để chìa khóa lại để hàng ngày tao qua thắp hương cho họ. Vừa mới chết mà đã để hương lạnh khói tàn thì phải tội.

Tôi đưa chìa khóa cho bà thím. Lần đầu tiên tôi thấy bà gần gũi và không cảm ghét, khinh bỉ bà. Tối đó ông chú bảo tôi xuống nhà ăn cơm. Suốt bữa cơm ông không hề chửi tôi hay nói nặng một lời. Cả cái Hạ cũng tỏ ra sẵn sóc tôi chu đáo. Khi ở ngoài sân giếng tôi vòng tay ôm chặt nó.

- Qua tháng em sẽ lấy chồng - Nó nói.

- Ừ. Con người ta sinh ra mỗi người đều cần có một mái ấm gia đình.

Một trăm ngày giỗ cha, tôi nói với ông chú:

- Có lẽ cháu sẽ bán ngôi nhà.

Ông chú dẫn mạnh chén rượu xuống chiếu chửi:

- Màylà thẳng mất gốc. Tao sẽ từ màylà nếu màylà làm điều đó.

Nhưng nếu không bán tôi sẽ bị ám ảnh về mọi thứ đã từng diễn ra ở đây. Mỗi lần nhìn thấy nó, sống với nó tôi không sao chịu được. Trong tôi không khi nào ngơi cuộc giằng xé giữa tâm hồn và thể xác. Chẳng phải ông cũng từng bán ngôi nhà cũ.

- Giờ thì tao ngấm rồi. Cả họ nó khinh nó chửi.

Buổi chiều tôi lang thang ra sông. Trên mặt sông gần chục chiếc thuyền chài đang dàn hàng ngang dùng lưới câu rà xác người chết trôi. Họ là những thuyền câu xác người chuyên nghiệp. Một ông già vay vốn ngân hàng nuôi cá lồng trên sông nhưng vỡ nợ. Quá hạn không có tiền trả ngân hàng ông đâm đầu xuống sông tự vẫn. Mặt trời lặn, đội thuyền câu vẫn chưa vớt được người xấu số. Như vậy họ sẽ còn phải làm việc suốt cả đêm nay.

Tôi tìm lên chùa. Sư Thạnh đang quét lá đa thấy tôi gọi vào nhà trái chiếu cho ngồi.

- Con vừa từ ngoài sông về. Ngoài đó họ đang rà xác ông già nhảy sông hôm nọ nhưng chưa thấy.

- Thế đấy. Trong cuộc sống có muôn ngàn cái cớ để người ta trốn chạy khỏi kiếp người. Chọn cái chết cũng chưa chắc đã phải là một giải pháp tốt.

- Thừa sự. Thế con người ta phải làm thế nào để sống?

- Khi người ta hỏi thế thì người ta đã biết cách sống rồi. Thế gian vốn không có đường. Chẳng qua người ta đi lại nhiều mà thành, vậy thôi. Ta trông con không được khỏe. Tâm loạn thì hại cho xác. Tâm xác không hòa thì tự mình lạc lõng với mình.

Tôi đứng dậy xin phép ra về lòng không khỏi kính sợ sư Thạnh. Người như đọc thấu sự rời rạc trong tôi.

Tôi lên thành phố hôm trước hôm sau chị Huệ tới tìm tôi.

- Chị Sinh có chuyện gì sao?

- Cậu cứ đến đó đi đã.

Rồi trên đường đi chị Huệ tranh thủ kể cho tôi. Chị Sinh gặp và yêu một cậu thanh niên bằng tuổi tôi làm cùng công ty. Khi biết chị có thai cậu ta đã bỏ việc về quê.

- Chị phải phá cái thai đó - Tôi nói.

- Không! Chị sẽ không cho ai động đến nó. Chị sẽ giữ nó.

- Thành phố không phải là nơi dành cho chị. Em sẽ đưa chị về.

- Không! Chị không thể về. Chị sẽ trụ lại ở đây. Con chị sẽ lớn lên ở đây.

Tôi nhìn ánh mắt hoảng loạn của chị rồi ôm ghì chị vào lòng.

Người đàn bà hẹn gặp tôi ở một quán nước.

- Nhiều ngày qua tôi đã tìm cách liên lạc với mình mà không được.

- Tôi về làm giỗ trăm ngày cho cha tôi.

Chúng tôi cùng ngồi im lặng uống cà phê. Hồi lâu người đàn bà chủ động:

- Tôi tìm mình để nói chồng tôi mới đi công tác nước ngoài về. Từ nay mình đừng gọi điện cho tôi nữa.

Một lát sau người đàn bà đứng dậy:

- Cũng muộn rồi, tôi phải về đây. Còn điều này. Tôi có thể xin lại chiếc card visit.

Tôi cười nửa miệng bảo rằng sẽ đốt nó ngay khi về nhà. Người đàn bà vội vã bước ra khỏi quán leo lên một chiếc taxi đợi sẵn rồi mất hút vào dòng người tấp nập. Tôi đứng dậy đến bên quầy thu ngân trả tiền rồi uể oải bước ra khỏi quán. Thả bước trên vỉa hè tôi thấy vô cùng lẻ loi và cô độc. Cuộc đời và tôi rời rạc như quỹ đạo vênh không thể nào lấp khít. Tự nhiên trong tôi dậy lên cảm giác muốn hủy hoại bản thân. Tôi xụi xuống một lát, thềm có một bờ vai để tựa. Nhạc báo tin nhắn trong máy điện thoại vang lên. Tôi mở ra xem. "Chao anh, em là Ha My...". Tôi tự hỏi: Hà My, hay Hà Mỹ nào nhỉ? Lúc sau rồi tôi cũng nhớ ra. Đó là cô gái tôi mới quen ở chỗ làm mới.

THIÊN MỘNG

Đình Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Nhật Ký Blog

Lúc đó Kiên nằm sấp, mắt nhìn ra cửa sổ. Ở đó chỉ có một khoảng sáng trắng lóa. Phía xa hơn là những căn nhà chung cư cao tầng. Ly đã thử nhìn nhưng thấy nó nhạt nhẽo vô vị.

Vậy mà Kiên có thể nhìn vào đó gần tiếng đồng hồ. Kiên chỉ trả lời mỗi lần Ly hỏi.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Không nghĩ gì.

- Anh tìm thấy gì ngoài đó à? Cái khoảng sáng trắng lóa ấy?

- Không.

Ly xoay hẳn lại phía Kiên. Mấy lần Ly đưa tay định chạm vào tấm lưng trần có những thớ thịt đàn ông săn chắc nhưng cảm giác xa lạ khiến cô lại rút tay về. Vậy mà vừa lúc trước cơ thể Ly và Kiên còn quấn trong ham muốn.

- Em sợ một người nào đó sẽ biết việc chúng ta

vào đây?

- Điều đó không thể xảy ra giữa một thành phố rộng lớn thế này.

- Nhưng em vẫn sợ.

- Hãy gạt ý nghĩ vớ vẩn đó đi. Mà em là một cô gái trưởng thành rồi đấy chứ.

- Bọn bạn em cũng yêu. Nhưng không chắc chúng nó có làm như chúng mình.

- Chẳng có gì làm đảm bảo cả. Có khi chẳng nhà nghỉ nào mà chúng không nhẵn mặt.

- Anh không quan tâm em nghĩ gì à?

- Nghĩ gì lúc này?

- Mỗi khi bước ra khỏi đây em cứ có cảm giác xấu hổ. Em nói thật đấy! Em cứ có cảm giác tình yêu của chúng mình mong manh.

- Rõ vớ vẩn.

- Anh không được rời bỏ em đấy nhé. Em rất sợ. Không chắc em đã sống được.

Im lặng.

Cách trả lời hoặc sự im lặng của Kiên làm Ly khó chịu. Ly rất mong Kiên trở mình, quay lại ôm cô, hôn cô và nói một câu gì đó. Như thế cũng đủ làm cho Ly cảm thấy yên lòng.

Gần mười lăm phút sau Kiên vẫn không quay lại. Ly thấy mình rơi vào một khoảng trống sâu vô tận. Khoảng trống đó có sức hút. Ly thả mình rơi tự do.

Nhưng Ly không sao thoát khỏi cảm giác có Kiên nằm bên cạnh.

- Chúng mình về thôi - Cuối cùng thì Kiên cũng lên tiếng.

Ly nằm nhìn Kiên mặc quần áo. Mái tóc đen, khuôn mặt điển trai của Kiên làm trỗi dậy trong Ly ham muốn. Ly thấy mình yêu Kiên thật sự.

Thắt lại dây lưng, Kiên nhìn Ly với ánh mắt nửa ngạc nhiên nửa khó hiểu:

- Em không định rời khỏi đây à.
- Anh hôn em được không - Ly nói.
- Không phải lúc này - Kiên đáp và đi vào nhà vệ sinh.

Ly ngồi dậy. Chiếc khăn đắp rơi xuống. Ly chộp lấy che lên ngực. Không hiểu sao Ly rất sợ Kiên nhìn thấy cơ thể mình lúc này.

Tiếng chuông điện thoại của Kiên reo. Cánh cửa nhà vệ sinh bật mở. Kiên bước lại cầm máy lên không nghe.

- Ai gọi cho anh vậy? - Ly hỏi.
- Bạn anh.
- Sao anh lại tắt đi.
- Vì biết chẳng có việc gì quan trọng cả.

Ly không hề nghi ngờ lý do Kiên đưa ra. Mười phút sau hai người lặng lẽ rời khỏi phòng. Kiên lấy xe máy chở Ly một đoạn. Sau đó Ly xuống đi bộ.

Ly không thể bỏ được thói quen lên mạng vào ban đêm. Cô vào blog của mình để viết nhật ký. Cô không muốn cho ai đọc những dòng riêng tư đó nên đặt chúng ở chế độ ẩn. Thình thoảng Ly lại lôi chúng ra đọc giống như người ta nhâm nhi một ly cà phê. Có đủ mùi vị trong đó: đắng, cay, ngọt, bùi...

Từ dạo không còn đi chơi nhiều cùng Kiên thì cô viết nhật ký nhiều hơn. Mỗi lần viết cô đều có cảm giác đó là những lời ai điều cho mỗi tình của mình.

Ngày...

Mình biết Kiên dối mình vậy mà mình vẫn chấp nhận. Cuộc điện thoại đó đâu phải đến từ một người bạn.

Ngày...

Chính mắt mình đã nhìn thấy Kiên đi với người con gái khác. Vậy mà khi mình hỏi Kiên đã chối. Nhưng sự chối của Kiên khiến mình được an ủi.

Ngày...

Hôm nay mình lại nhìn thấy Kiên đèo cô gái ấy. Lúc đó mình chỉ muốn nhảy từ lầu bốn xuống đường.

Kiên nằm ngửa, đặt tay dưới gáy. Mắt nhìn không chớp bộ đèn chùm treo trên trần nhà. Ly nằm nghiêng ngắm từng đường nét trên cơ thể Kiên.

Chiều nay trời đột ngột đổ một trận mưa. Lý do đó làm hai người chưa rời khỏi nhà nghỉ.

Hôm nay khi làm chuyện đó Kiên quá vội vàng khiến Ly có cảm giác sợ.

Ly đến thăm mẹ. Gặp cả ông giám đốc cơ quan mẹ ở đó. Mẹ đang gọt dưa Thái đãi khách. Thấy Ly đến hai người có vẻ mất tự nhiên. Ở chơi một lúc Ly nói đi gặp bạn để ra về.

- Tuần tới mẹ đi nghỉ ở Singapore, không biết con có muốn đi không?
- Mẹ hỏi.

- Con không có hứng thú lắm.
- Vậy thôi. Thế công việc của con thế nào?
- Cũng không có gì đặc biệt cả ạ - Ly đáp rồi bước đi.

Dường như mẹ chỉ chờ có thể để quay lại với vị khách của mình.

Hai người hẹn nhau đi uống nước ở một quán quen. Ly gọi một cốc ca cao còn Kiên gọi một bao ba số và một lon Tiger. Cuối cùng thì Kiên cũng đã nói ra lời chia tay. Ly không quá bất ngờ vì điều này. Nhưng Ly chưa chủ động đón nhận. Trong cô dâng đầy cảm giác bị ruồng bỏ.

- Để anh đưa em về - Kiên nói.
- Em muốn ở lại thêm một lúc. Anh cứ về đi.
- Vậy anh đi trước đây.

Kiên đến bên quầy trả tiền rồi bước ra khỏi

quán. Cô có cảm giác chia tay với cô, Kiên không mấy nuối tiếc.

Còn lại một mình Ly ngồi cho đến lúc quán vắng khách mới đứng dậy. Xuống đường cô gọi một chiếc taxi về nhà. Ngồi trên xe cô không sao thoát khỏi hình ảnh mình và Kiên trong nhà nghỉ. Tự nhiên cô muốn nhào vào nhà tắm đóng chặt cửa mà xối nước.

Mới hơn mười giờ. Giờ này cha chưa về. Ông chỉ có mặt ở nhà sau lúc 0 giờ. Rồi cơ quan ông đi uống với bạn bè, hoặc tạt vào đâu đó xem bóng đá. Hai cha con mỗi người một chìa khóa riêng. Thường lúc ông về hoặc Ly đã ngủ, hoặc ở trong phòng đóng kín cửa search mạng. Sáng sau lúc Ly dậy thì cha đã đi làm.

Ly không mấy ngạc nhiên việc cha mẹ ly hôn. Hai người không hợp nhau. Mẹ lấy lí do nghi cha bắt bồ với một đồng nghiệp ở cơ quan. Cha không biết chuyện giữa mẹ với ông giám đốc. Đã vài lần Ly nhìn thấy mẹ về nhà bằng xe riêng của ông ta và hai người hôn nhau trước cổng. Ly không tin những chuyển công tác dài ngày giữa hai người lại không có chuyện.

Khi ra tòa, bà thẩm phán hỏi Ly muốn sống với ai. Ly chọn về sống với cha. Đơn giản lúc đầu cô nghĩ, mình sống với cha cũng được. Nhưng sau cả cô và cha mới nhận ra những điều bất tiện khi trong nhà từ sáng đến tối chỉ có hai người một nam một nữ.

Cô ngượng ngập mỗi khi vào nhà tắm bắt gặp chiếc quần đùi của cha. Ngay cả việc phơi quần áo lót ra dây cũng khiến cô xấu hổ. Dần dà Ly không dám gần gũi cha nữa.

Cha Ly cũng cảm nhận được điều đó. Có lần cô thấy ông đỏ mặt khi nhìn cô bước từ phòng tắm ra. Ông chọn giải pháp đi vắng liên miên. Hoặc chỉ về nhà sau 0 giờ. Tuy vậy giữa hai người vẫn không thể tránh hết những va chạm tế nhị.

Ly biết từ khi ly hôn thỉnh thoảng ông có tìm đến gái bao. Mỗi lần thế về nhà ông có vẻ ngượng. Nhưng Ly không coi đó là chuyện lớn. Cô thường nói chuyện để xóa đi mặc cảm của cha.

Khi không biết làm gì Ly lại viết nhật ký.

Ngày...

Hôm nay cha lại về nhà trong tình trạng say xỉn. Mình rất sợ ánh mắt cha nhìn mình lúc bước vào nhà.

Ngày...

Mình gọi điện cho mẹ nói rằng mình muốn đến sống với mẹ. Mẹ bảo: Mày sợ ông ấy lôi mày lên giường chứ gì. Mình đã ngay lập tức dập máy. Tại sao mẹ lại có thể nói được ra điều ấy.

Ngày...

Mình và Kiên đã chia tay vậy mà hôm nay mình vẫn tìm gặp Kiên. Nếu Kiên đề nghị vào nhà nghỉ mình sẽ gật đầu. Nhưng ý định đó tan biến khi thấy Kiên đèo người con gái đó sau xe. Kiên chẳng còn thời gian dành cho mình nữa. Về nhà mình đã lấy dao lam cửa lên cánh tay. Lúc đầu máu làm mình sợ. Sau mình lại thấy thích. Khi về nhà nhìn thấy vết cửa trên cánh tay mình cha đã vô cùng hết hoảng và lo lắng. Mình bảo với ông là mình không sao. Mình thấy vui vì ít ra mình còn quan trọng với cha. Cha bảo con gái không nên suốt ngày giam mình trong phòng. Con thử tham gia một khóa học khiêu vũ xem sao. Ở đó chắc chắn con sẽ có thêm nhiều bạn mới. Mình thấy lời khuyên của cha là một ý kiến hay.

Ngày...

Mình đã không thất vọng khi tham gia lớp học khiêu vũ buổi tối. Người đàn ông đó xấp xỉ tuổi cha nhưng ga lăng và là một bạn nhảy tuyệt vời.

Phải khó khăn lắm Ly và cha mới ngồi nói chuyện được một lần với nhau. Cha nói:

- Cha đã gọi điện thoại đến một đường dây tư vấn.

Ly nói:

- Cha nên đưa người đàn bà nào đó về sống cùng.

Cha không nói chỉ ngồi lặng.

Rồi một ngày cha cũng đưa về một người đàn bà. Cô ta chỉ nhìn hơn Ly vài tuổi.

Ngày...

Từ ngày có người đàn bà đó trong nhà cha trẻ ra nhiều. Mình và cha cũng không còn phải e dè như dạo trước.

Có lẽ mình cũng nên nói lời cảm ơn với chị ấy. Mình chỉ không thích việc chị ta thể hiện tình cảm với cha thái quá trước mặt mình.

Ngày...

Nếu chị ấy và cha còn tiếp tục làm những việc đáng lẽ phải ở trong phòng ngủ của hai người trước mặt mình thì mình sẽ không chịu được mất. Mà mình đâu còn là một cô gái ngoan.

Ngày...

Mình thấy sợ trở về chính căn nhà của mình. Bất cứ lúc nào, chỗ nào trong nhà người đàn bà đó cũng có thể vật ngửa cha mà làm chuyện đó. Hôm nay về nhà bắt gặp hai người trên ghế sofa mình đã chạy vọt ra đường. Mình đã phải ngồi trong công viên hồi lâu để lấy lại thăng bằng. Sau đó thì mình đến câu lạc bộ khiêu vũ. Những điệu nhảy làm mình thấy nhẹ nhõm nhiều. Hôm nay mình cảm thấy cả mình và người đàn ông ấy đều nhảy rất tuyệt. Sau buổi học người đàn ông mời mình đi uống nước.

Ngày...

Người đó cho mình số điện thoại và mời mình đến nhà chơi. Mình cũng cảm thấy thú vị khi nói chuyện với người ấy và đã đến. Hóa ra anh ta là một họa sĩ. Mình rất thích tranh anh ta vẽ cũng như cách trang trí căn phòng. Trong giấc mơ của mình có hình dáng căn phòng đó. Anh ta nói mình có thể đến chơi bất cứ lúc nào mà không cần điện trước. Khóa học

khiêu vũ sắp kết thúc. Chẳng hiểu sao mình không hề muốn điều đó. Cả người đàn ông kia cũng vậy. Việc mình nhận lời đi ăn cùng anh ta chẳng biết có đúng không.

Ngày...

Mình có cảm giác cứ muốn đến căn phòng đó. Ngồi ngắm anh ta làm việc khiến mình thấy thú vị. Anh ta hỏi mình có thể ngồi làm mẫu cho anh ta vẽ không. Mình gật đầu nói rằng mình có thể thử. Mình thích cái cách anh ta nâng niu mình như bảo vật. Sau đó hai người đi ăn rồi anh ta đèo mình về tận nhà. Hình như cha đã nhìn thấy mình và người đó đứng dưới cổng. Có thể cha sẽ không để yên

việc này.

Sáng nay cha lên phòng gọi Ly dậy sớm.

- Người hôm trước là bạn con à?

Ly gật đầu nói:

- Vâng. Đó là bạn nhảy của con tại lớp khiêu vũ.

Cha thấy tuổi người đó không hợp với con.

Ngày...

Sáng nay mình và cha đã to tiếng chỉ vì chuyện người đàn ông ở lớp khiêu vũ. Người phụ nữ của cha không nói gì chỉ ngồi ở ghế sofa giữa móng tay. Khi ra khỏi nhà mình thấy đầu óc thật nặng nề. Mặc dù người đàn ông là nguyên nhân cuộc cãi vã giữa cha và mình song mình vẫn đến với anh ta.

Ngày...

Cha vẫn chưa hết giận mình chuyện hôm trước. Mình thấy hối hận vì đã cãi cha. Song không phải vì thế mình không đến chỗ người đàn ông. Hình như mình đã yêu người đàn ông đó.

Ngày...

Hôm nay đến nhà anh ta mình thấy có một chiếc Spacy màu trắng dựng dưới sân. Lúc mình định giơ tay gõ cửa thì nghe có tiếng phụ nữ cười trong nhà. Mình đã không dám ở lại đó thêm một giây nào.

Ngày...

Mẹ bị sỏi thận phải mổ nội soi. Cả buổi sáng mình đã ở trong bệnh viện. Cha không đến nhưng có gọi điện hỏi thăm. Buổi chiều Kiên chủ động tìm gặp mình. Hai người đi uống nước. Kiên gọi rượu mạnh và uống liền mấy cốc lớn. Mình chỉ uống nước cam vắt. Kiên nói không thể quên được mình và hỏi liệu hai người có thể làm lại không. Mình hỏi thế còn cô người yêu. Kiên nói hai người đã chia tay. Mình bảo thực sự không còn tình cảm với Kiên nữa. Nom Kiên thật đau khổ. Nó không giống với Kiên thường ngày phong độ và kiêu ngạo. Tự nhiên mình thấy coi thường Kiên. Đêm nay có lẽ mình sẽ lại thức để viết blog.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Email

Trong lúc chờ xin việc, anh nhận dạy tin cho một lớp học buổi tối. Ngay buổi đầu bước vào lớp, anh đã bị hút hồn bởi cặp mắt to tròn, sâu thẳm nhìn mình không chớp. Ánh mắt đó khiến anh bối rối và đỏ mặt. Ánh mắt đó làm trái tim anh chao đảo. Cảm giác mách bảo cô là người đặc biệt, ít nhất là đối với anh.

Cuối buổi học, khi mọi người đã ra về, anh nhìn xuống vẫn thấy cô ngồi đó. "Có chỗ không hiểu, làm phiền thầy", cô lên tiếng. Anh bước lại, kéo ghế ngồi bên cô: "Không sao, chỗ nào vậy?". Cô quay nhìn anh, vẫn với ánh nhìn lúc anh bước vào lớp. Tự nhiên, anh thấy cô gần gũi như đã quen thân từ lâu. "Tất cả", cô nói. Câu nói của cô làm đổ vỡ bao suy nghĩ tốt đẹp. Anh đỏ mặt, không phải vì ngượng ngập mà vì bất ngờ và tức giận.

Phải chăng cô đang nhạo anh. Nói không hiểu cần hỏi, khi hỏi không hiểu chỗ nào thì lại trả lời với vẻ bất cần, tất cả. "Tôi nói thật đấy", cô nói như để khẳng định những gì anh vừa nghe không phải là đùa. Anh định tìm một câu độc địa, đại loại: "Nếu thế cô nên ở nhà thì hơn, đừng đi học tốn tiền bạc của bố mẹ." Nhưng anh đã kịp kìm lại. "Tôi chưa được học tiếng Anh", cô nói tiếp. Hóa ra là thế. Học tin, mà không biết tiếng Anh thì không hiểu cũng là điều bình thường. Lần đầu anh và cô gặp nhau là như vậy.

"Tôi sẽ giúp cô", cuối buổi học hôm sau, anh bảo cô ở lại và nói: "Tôi không muốn bất kì một học viên nào của tôi nói từ: không hiểu". Anh thấy cô quay đi giấu một nụ cười. Từ hôm đó cuối mỗi buổi học, anh đều nán lại giảng giải tỉ mỉ cho cô những chỗ anh cho là khó. Cô nghe anh giảng một

cách lơ đãng. Dường như những lúc đó, đầu óc cô đang ở phương trời nào. Trong ánh mắt cô có lúc anh đọc được nỗi buồn vô hạn. "Nếu không thích cô nên ở nhà, đừng làm tốn thời gian của người khác vô ích như thế", anh nói với vẻ phẫn nộ. Cô giật mình thảng thốt. Rồi cô bật khóc nức nở. Hành động ngoài dự kiến đó khiến anh bối rối. Lát sau, khi đã ngừng khóc, cô quay sang anh, nói: "Không! Tôi phải học. Tôi rất cần học. Lần sau, tôi sẽ cố gắng hơn!". Những buổi sau, cô học nghiêm túc hơn. Cô là người thông minh nên tiếp thu bài khá nhanh. Tiếng Anh của cô cũng bắt đầu được cải thiện. Anh không biết nhiều về cô, chỉ biết cô tên Thu, người ngoại tỉnh, hiện nay cô đang làm việc cho một cơ quan nào đấy. Ngày đi làm, buổi tối đến lớp học vi tính, với anh ngần ấy cũng đủ khâm phục cô về sự cố gắng.

Anh có tình cảm với cô lúc nào chẳng rõ. Có lẽ bởi vẻ đặc biệt của cô khiến trái tim anh đập rộn ngay từ lần gặp đầu, bởi những buổi anh ở lại cùng cô học bài. Có vài lần cô nhận lời đi uống cà phê với anh. Cũng có vài lần anh chủ động xin được đưa cô về. Những hôm cô không đến lớp, suốt buổi tối anh cứ thần thờ, những bài giảng rời rạc, thiếu sinh khí. Kết thúc buổi học, anh phóng xe như bay đến chỗ cô. Nhưng khi đứng trước cổng dãy nhà trọ tối om, anh lại không đủ can đảm bấm chuông. Rồi anh lại nghĩ: Rõ vớ vẩn. Mình đã là gì của cô ấy đâu. Và lẳng lặng dắt xe về.

"Thu! Anh yêu em!". Cuối cùng anh cũng nắm tay cô, nói ra điều ấy. Cô nhìn anh với ánh mắt ngỡ ngàng. Cặp mắt to tròn mở căng vẻ xúc động. Lát sau cô gỡ bàn tay ra khỏi tay anh, trả lời vô cảm: "Rồi anh sẽ ân hận như những người con trai khác thôi?". Câu trả lời của cô khiến anh hụt hẫng. "Em đã từng yêu?", anh hỏi. "Phải!", cô gật đầu. Hai người ngồi lặng lúc lâu. Ly cà phê nóng đã nguội ngắt. Cuối cùng anh nói như một lời khẳng định: "Tôi mặc kệ! Tôi chỉ biết rằng, tôi yêu em!". Cô không nói thêm lời nào, đứng dậy bỏ ra về. "Chúng ta cần nói chuyện". Tối hôm sau, kết thúc buổi học, anh chặn cô ở cầu thang khi cô ra về. Cô nhìn anh với ánh mắt đáng thương: "Vậy anh hiểu gì về tôi?". Anh đứng chôn chân nhìn bóng cô nhỏ nhoi khuất trên đường. Những buổi học sau không thấy cô đến

lớp, anh như người hóa rồ. Anh nghĩ cô không đi học là tại anh. Tối đó anh tìm đến nhà trọ của cô. Anh bấm chuông. Cô xuất hiện ở cổng. Thấy anh, cô chẳng có vẻ gì là ngỡ ngàng. "Tôi xin lỗi", anh nói, "Thu đừng vì việc ấy mà thôi học". Cô nhìn anh trân trối. Rồi cô phá lên cười. Lúc sau cô nói: "Mấy ngày qua tôi không đến lớp là vì tôi về quê. Mẹ tôi ốm". Khi tiễn anh ra về, cô nói: "Mai tôi sẽ đi học". Anh ra về thấy trong lòng vui vui.

"Anh sẽ không ân hận khi yêu em chứ?", cô hỏi. Anh ôm cô vào lòng: "Không bao giờ!". "Cho dù có bất kể chuyện gì xảy ra?", cô lại hỏi. "Tất nhiên rồi, ngốc ạ!", anh đáp. Cô vít cổ anh xuống và đặt lên môi anh một nụ hôn. "Anh lập cho em Email", cô nói. Anh nhìn cô ngạc nhiên: "Để làm gì vậy?". Cô nép vào ngực anh: "Để những lúc xa anh em sẽ viết thư cho anh. Và để nhận thư của anh nữa!". Từ đó, mỗi buổi sáng ngủ dậy khi mở Email anh đều nhận được một bức thư của cô.

Thấy anh thay đổi, từ cách ăn mặc đến đầu tóc, chị gái vặn hỏi: "Này! Đừng có giấu. Em yêu rồi phải không?". Anh quàng tay ôm ngang người chị, dụi dụi đầu vào vai chị, nói: "Sao chị biết?". Chị gái đẩy anh ra nghiêm nét mặt nói: "Con bé đó là đứa nào? Tính nết ra sao?". Anh biết chị quan tâm nên nói vậy chứ không có ý gì. Với chị, anh luôn là một cậu em bé bỏng. "Rồi em

giới thiệu chị với cô ấy. Em tin khi gặp chị sẽ thích cô

ấy ngay".

Rồi anh cũng thu xếp được một buổi cho chị gái và cô gặp nhau. Thấy suốt buổi hai người trò chuyện vui vẻ, anh cũng thấy vui lây. Trên đường về, anh hỏi: "Chị thấy Thu thế nào?". Chị gái thủng thẳng: "Hiền lành, dễ gần, có vẻ là người ngoan nết". Nghe chị gái nói anh thở phào nhẹ nhõm. Chị gái vốn là người khó tính, vậy mà nhận xét cởi mở như vậy thực hiếm. Lúc gần về đến nhà, chị gái hỏi: "Em có biết rõ về Thu không?". Anh không hiểu hỏi lại: "Ý chị là sao?". Chị gái nói: "Đàn bà có cặp mắt to đen

láy thế đường tình cảm lận đận lắm. Chị cứ thấy cờn cợn thế nào ấy". Anh không quan tâm cho đó là những chuyện vợ vãn. Thu là người con gái anh yêu.

Đạo này có những lúc đi chơi, hai người đang vui vẻ bỗng anh thấy Thu ngồi thẫn ra. Trong mắt cô, anh đọc được một nỗi buồn u uất. Anh hỏi cô đang lo lắng chuyện gì, cô chỉ lắc đầu bảo không có thể. Nhưng có những lúc anh bắt gặp cô quay đi lau vội những giọt nước mắt vừa ứa ra. "Nếu em còn coi anh quan trọng thì đừng giấu anh chuyện gì". "Em xin lỗi chỉ là vì em nhớ mẹ", cô chống chế. "Anh sẽ về quê cùng em", anh nói. Cô lắc đầu: "Không. Mẹ em khỏi ốm rồi. Với lại còn công việc. Em không thể bỏ công việc được!". Có lần anh lại thấy cô thảng thốt ôm ghì lấy anh như thể sợ anh sẽ biến đi đâu mất. Khi anh nói với cô về dự định tương lai: một gia đình, những đứa trẻ xinh xắn, chúng là con của anh và cô, anh thấy cô nghe một cách lơ đãng, xa vắng. Cách xử sự của cô khiến anh thấy lạ nhưng anh tin khi yêu người ta không dối nhau điều gì.

Một buổi, chị gái về nhà vứt trước mặt anh một tấm ảnh: "Em có nhận ra ai đây không?". Anh cầm bức ảnh lên và chết lặng, không tin vào mắt mình. Là cô, Thu của anh. Trong ảnh, Thu đang ngồi lọt thỏm trong lòng một người đàn ông lạ hoắc gấp đôi tuổi cô. Trời ơi! Tất cả chuyện này là thế nào? Giọng chị gái vẫn thong thả đều đều như tra tấn: "Chị đã bảo, ngay lần đầu gặp chị đã thấy có gì đó cờn cợn. Nhất là thái độ lúng túng của cô ta khi đối mặt với chị. Chỉ đàn bà mới nhạy cảm hiểu rõ về đàn bà. Chị đã nhờ một người bạn ngấm ngấm tìm hiểu". Anh không còn chịu nổi nhào ra khỏi phòng.

Cô tái mặt khi anh chìa ra bức ảnh. "Em giải thích thế nào về chuyện này. Hãy nói đây không phải là sự thật", anh gắt lên. Mấy người trong quán nhìn anh và cô với vẻ tò mò. "Xin anh! Mọi người đang nhìn chúng ta đấy", giọng cô thều thào. "Tôi mặc kệ", anh hét lên, "Những gì tôi đang nhìn thấy

đây có phải là sự thật không?". Cô ngồi im hồi lâu, rồi lặng lẽ gật đầu. Trái tim anh như đông cứng lại.

Những ngày sau anh không còn thấy cô đến lớp học. Vài ngày sau anh cũng xin nghỉ dạy. Chuyện xảy ra khiến anh vô cùng đau buồn và khổ sở. Trong lòng anh không lúc nào nguôi nghĩ đến cô. Rồi một ngày anh tìm đến nhà trọ của cô. "Nó đã trả nhà và đi rồi", bà chủ nhà ra mở cổng cho anh, nói. Bác có biết cô ấy đi đâu không ạ?". Bà chủ nhà lắc đầu.

Về nhà anh hụt hẫng ném mình xuống giường. Anh muốn làm cái gì đó cho quên đi tất cả. Rồi chẳng hiểu sao, anh lại ngồi xuống trước màn hình vi tính. Trong Email báo có một thư đến. Là thư cô gửi cho anh. Anh chộp lấy chuột. Nhưng rồi anh lại chọn delete. Anh cứ ngồi như thế một hồi lâu, đầu óc quay cuồng. Cuối cùng anh vào thùng rác lấy lại bức thư. "... Cha mẹ em ly hôn khi em đang học cấp 3. Em ở với mẹ. Rồi mẹ em đi bước nữa. Ké mà em gọi là cha dượng đã mấy lần tìm cách chiếm đoạt em nhưng không được. Em bỏ nhà lên thành phố. Để tồn tại ở nơi này, em đã chấp nhận làm tình nhân của người xấp xỉ tuổi cha mình. Rồi anh xuất hiện. Em đã sợ vô cùng khi anh ngỏ lời với em. Không phải em không yêu anh mà vì em thấy mình không xứng đáng. Em sợ anh cũng như những người con trai khác khi biết rõ sự thực sẽ lạnh lùng ra đi. Không có ai và chưa từng có ai nói với em câu: sẽ tha thứ. Tất cả đàn ông đều thế. Họ ích kỉ khi đòi hỏi điều đó ở người bạn gái của mình, còn bản thân họ lại cho phép mình được đến những nơi có đàn bà mua vui cho họ. Đã nhiều lần em định nói sự thật với anh. Nhưng trước anh em không đủ can đảm. Một phần vì sợ anh tổn thương. Nhưng phần nhiều là sợ em mất anh. Giờ đây anh đã biết chuyện, cũng là lúc em phải ra đi. Đừng tìm em làm gì bởi anh sẽ không thể chấp nhận nỗi sự thật này. Nhưng dù gì em cũng muốn anh biết điều này: Với em, anh là mối tình đầu theo đúng nghĩa. Anh ạ! Mặc dù không còn được anh yêu thương nhưng em tự hứa với mình sẽ sống tốt để xứng đáng với tình yêu anh dành cho em. Trước khi gặp anh, em đã chuẩn bị cho mình một con đường. Em không được học hết cấp 3, nhưng em học

vi tính và ngoại ngữ để một lúc mình có thể tự kiếm việc để nuôi sống bản thân, không phải phụ thuộc vào những đồng tiền dùng thân xác đánh đổi. Nếu còn yêu em xin anh hãy sống tốt...". Đọc đến đó, mắt anh nhòa đi. Anh đã gục xuống bàn và bật khóc.

Những ngày sau, ngày nào, anh cũng gửi vào Email của cô hàng chục bức thư nhưng không thấy hồi âm. Mỗi buổi, anh lại lang thang những chỗ mà anh và cô đã từng dạo chơi với hy vọng gặp lại cô. Nhưng tất cả chỉ là vô vọng. Ngồi xuống gốc cây in đậm kỉ niệm của hai người lòng anh đau nhói nhói. Anh nhận ra mình còn yêu cô nhiều lắm. Trong chuyện này còn có một phần lỗi nơi chị gái. Khi biết rõ về cô, chị nói sẽ không bao giờ chấp nhận một người con gái như thế mặc dù cô có hối cải. Chẳng lẽ khi một người sa ngã sẽ không có cơ hội để làm lại. Mỗi ngày anh vẫn đều đặn gửi lên mạng những Email. Anh hy vọng ở một nơi nào đó cô sẽ đọc được và sẽ quay trở về bên anh.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Sau Phút Yếu Lòng

Dạo này mỗi khi về nhà chị hay nghĩ lung tung. Chị hay cả giật mình nữa.

- Anh yêu em chứ? - Chị hỏi.

Anh âu yếm ôm chị vào lòng:

- Rất nhiều. Chúng mình sẽ không bao giờ xa nhau.

Vậy mà. Chị đẩy cửa, tiếng bánh sắt rít trên ray ớn lạnh. Chưa bao giờ chị thấy căn nhà im ắng thế. Sự cô đơn bao trùm lên từng đồ vật trong phòng. Mới ngày nào những tiện nghi này còn hữu ích biết bao, nó đảm bảo cho một cuộc sống gia đình sung túc. Giờ đây tất cả chúng vô tri vô giác. Anh đã đi được nhiều tuần. Đó đối với chị là cả một khoảng thời gian dài đằng đặc.

Chị đáp mình xuống ghế đờ dãn nhìn khắp căn phòng. Nhưng nhìn đâu chị cũng thấy dấu ấn của những năm tháng hạnh phúc. Nhìn đâu chị cũng thấy nụ cười và ánh mắt của anh. Chị ôm gối để khỏi bật ra tiếng nấc. Ngoài kia phố xá ồn ã và đầy náo động. Dòng người tuồn tuột chảy dưới ánh đèn đêm, trong hàng vạn thứ âm thanh xô bồ. Cuộc sống xung quanh náo nhiệt xiết bao, chỉ có mình chị hắt bóng lên cửa sổ.

Hình ảnh của thằng nhỏ lại trở về như khi nó còn hiện diện trong nhà. Văng nó tự nhiên văng cả ồn ào. Chị nhìn chiếc điện thoại trên mặt kệ. Nó nằm trong trạng thái đó bao lâu chị cũng không còn nhớ nữa. Đầu óc chị

quay cuồng, tạo thành guồng như một giấc mơ. Giấc mơ chị không bao giờ muốn là sự thật.

Vợ chồng chị cưới nhau đã gần hai năm. Chị là người thành phố, còn anh là người ngoại tỉnh. Trước khi về thành phố công tác anh đã có mấy năm làm việc ở một tỉnh xa. Anh làm việc ở cơ quan anh trai chị. Biết anh là người hiền lành, anh trai chị đã tạo cơ hội cho hai người gặp nhau. Tưởng quen biết thế thôi nào ngờ tình yêu đến lúc nào chẳng rõ. Sau ngày cưới, vợ chồng phải sống tạm ở nhà bố mẹ chị. Mấy năm gần đây đành dùm mua được căn hộ chung cư, vợ chồng mới dọn ra ở riêng. Anh là người sống tình cảm, cuộc sống của chị thực sự hạnh phúc. Cuộc sống đó sẽ êm ấm nếu không có biến cố ấy: sự đột ngột vắng nhà của anh mấy ngày liền. Những ngày đó, chị sống trong nơm nớp lo sợ. Nửa đêm, chị ngồi thu lu trên giường nghĩ về anh. Có tiếng chuông điện thoại reo. Chị run run chộp lấy ống nghe, như sợ không nhanh đầu dây đằng kia sẽ cúp máy.

- Em à!

Giọng anh nặng nề cất lên trong điện thoại. Đúng là giọng anh. Đột nhiên cục nghẹn dâng đầy cổ họng. Chị muốn trút lên anh mọi hờn giận nhưng không sao thốt ra lời, chỉ bật khóc rưng rức. Ở đằng kia giọng anh lại cất lên mệt mỏi.

- Giờ anh đang ở rất xa.

Rồi anh về. Chị định nhào ra ôm chặt lấy anh, nhưng bỗng khựng lại. Chị không còn tin vào mắt mình. Anh không về một mình. Theo sau anh là một thằng nhỏ. Nó có vẻ nhút nhát. Thấy chị nó cứ nép vào sau lưng anh. Đêm đó anh ngồi lặng bên chị. Hai hốc mắt anh trũng sâu hoãm hoãm:

- Em cần biết một sự thật - Anh nói - Trong mấy năm qua anh đã lừa dối em.

Chị chết lặng trên ghế. Nước mắt trồn đầu mà không ứa ra được giọt nào. Tất cả những gì chị vừa nghe là sự thật sao?

Anh là kẻ đốn mạt.

Cả căn phòng rộng lớn chỉ có tiếng chị. Hóa ra anh đã kịp có một đứa con. Anh kể cho chị nghe về người đàn bà xa lạ. Anh có ơn với gia đình đó. Người đàn bà yêu anh. Một sự bông bột. Không có tình yêu từ nơi anh. Quá khứ tưởng mãi ngủ yên khi anh chuyển về thành phố công tác, nào ngờ nó bị khơi dậy bằng cái chết. Mấy ngày anh vắng nhà là mấy ngày anh ở bên người đàn bà lúc hấp hối. Chị cảm ghét người đàn bà kia. Chị ta đã kịp có một đứa con với anh, còn chị đó vẫn chỉ là khát vọng ấp ủ. Nếu lần có thai trước chị không bị sẩy, thì giờ chị đã có được hạnh phúc làm mẹ. Giả dối! Cái gia đình mà bao năm chị mừng tượng là hạnh phúc được xây trên sự giả dối.

- Tôi sẽ đi khỏi nơi này - Chị nói.

Anh ngồi chết lặng. Thằng bé lấm lét núp vào trong buồng. Không chỉ riêng chị, mọi người đều sững sốt. Anh tìm, chị không gặp. Trong cơ quan có người biết chuyện bảo chị làm thế là đúng. Phải cho lũ đàn ông có thói lăng nhăng sáng mắt ra. Có người bảo, chồng thì chồng mà chẳng chồng thì thôi chứ không thể chịu được cảnh chồng mình con người.

- Hoàn cảnh nó cũng tội. Hay là con nhận thằng nhỏ làm con? - Mẹ chị nói.

Không, điều đó là không thể. Đạo này đến cơ quan chị như người mất hồn. Nhiều hôm tan làm chị phóng xe vô thức về trước cổng. Sức tỉnh lại vội vã quay xe đi. Gặp bà cụ bán nước dưới gầm cầu thang, cụ kéo chị lại:

Chú ấy đạo này ốm lắm. Lại uống rượu nữa. Còn thằng nhỏ thì...

Chị không dám nghe hết câu chuyện của bà cụ bán nước. Chị phóng xe trên đường mà không biết mình phải đi đâu.

Chị trở về khi anh thực sự tuyệt vọng. Chị chấp nhận thằng bé như một sự bắt buộc. Thằng bé ngoan song chị không thể yêu thương nó được. Mỗi khi nhìn thấy nó, chị lại hình dung ra người đàn bà kia, cái người đàn bà đã tranh thủ có một đứa con với anh. Chị ghen. Người đàn bà đó không còn nhưng thằng nhỏ nhắc chị nhớ điều đó. Chị tìm cách trút sự ghen tuông lên đầu nó. Đôi lúc chị thấy mình độc ác. Đôi lúc lương tâm tự hỏi, thằng bé nào có tội tình gì. Nhưng rồi sự ghen tuông với người đã chết biến chị thành con người khác. Anh góp ý, chị nổi khùng. Trong gia đình thường xuyên xảy ra những cuộc cãi vã. Có lẽ đã từ lâu căn nhà này không còn có tiếng cười. Anh mệt mỏi chán nản. Chị mệt mỏi chán nản. Đàn ông chán nản họ tìm đến bạn bè, đến rượu để bù khú. Là đàn bà, chị chỉ biết nuốt tất cả vào bên trong. Còn anh ngày nào về nhà cũng say khướt.

Chị gặp lại Dũng, người yêu cũ trong một quán nước.

- Em sống thế nào? - Dũng hỏi.

- Mệt mỏi.

Chắc chẳng cần nói thì nhìn chị Dũng cũng đoán ra được.

- Còn anh? - Chị hỏi.

- Anh chưa thể quên được em.

Câu nói của Dũng khiến chị choáng váng. Mặc dù biết Dũng nói lấy lòng nhưng sao chị vẫn cảm thấy xốn xang. Những ngày sau Dũng thường xuyên gọi điện cho chị. Mỗi lần đi chơi với Dũng chị thấy cuộc sống nhẹ nhõm hơn. Chị thấy run rẩy khi Dũng ôm siết và đặt những nụ hôn lên môi mình. Cảm giác giống hệt lần đầu. Anh đi công tác, chị mời Dũng về nhà chơi. Chị không thể nào quên được ánh mắt của thằng bé khi thấy chị ngồi

lọt thỏm trong lòng người đàn ông lạ. Chẳng hiểu sao chị đã tát tới tấp vào mặt nó. Thằng bé bỏ đi. Chị bình thản. Anh hoảng hốt. Anh xin nghỉ mấy ngày liền để đi tìm nó.

- Tôi sẽ ra đi. Thằng bé không thuộc về nơi này. Tôi không thể bỏ rơi nó được. Nó cần một mái nhà - Anh nói khi biết nó đang ở quê với ông bà nội.

Anh đi rồi, chị ngồi nhìn theo bóng anh khuất trong màn mưa. Mẹ chị dạo này hay lên chùa thắp hương. Mỗi lần đi bà đều bảo chị đi cùng. Lòng lặng trầu, nhưng trước cửa thiền, chị cũng thấy lòng vội bứt. Trở về nhà, nhìn mọi vật lạnh lẽo từ lâu vắng hơi người, lòng chị không sao chịu được.

Những buổi hò hẹn với Dũng ở nhà nghỉ hay ở căn hộ với những tiện nghi sang trọng cũng không sao làm chị nguôi ngoai được. Nhiều lúc cái ý nghĩ mình có một gia đình cứ trở về vò xé chị. Dũng có thể cùng chị

làm lại?

- Chúng ta sẽ làm đám cưới? - Chị hỏi.

Dũng nhìn chị. Rồi Dũng phá lên cười:

- Chẳng phải em cũng đang có một gia đình đó sao? Đập vỡ một gia đình để xây lại một gia đình, ích gì? Sao suy nghĩ của đàn bà chỉ dài được có vậy.

- Tôi nói nghiêm túc đấy - Chị nghiêm giọng.

Dũng không cười nữa mà im lặng. Đàn ông khi không thể hoặc không muốn, hoặc chưa muốn chấp nhận một điều gì đó họ sẽ im lặng. Chị đã từng gặp nhiều sự im lặng. Những sự im lặng luôn ngụ ý một điều gì đó.

- Anh cần thời gian - Cuối cùng Dũng nói.

Chị vợ chiếc áo khoác rời ra khỏi căn hộ của Dũng. Chị không còn tin đàn ông nữa. Nhưng những lần sau đó tự bước chân chị lại tìm đến Dũng như có một sức hút ma mị. Dũng nói:

- Anh biết trước sau gì em cũng đến mà. Em sẽ không thể quên được anh đâu.

Đôi lúc chị ngồi một mình tự vấn, xem mình còn yêu chồng không. Và lần nào chị cũng khóc. Nhiều lần một mình trên phố, nhìn cảnh vợ chồng con cái người ta đi dạo bên nhau, lòng chị quặn thắt. Mỗi lúc thế chị thấy vừa giận vừa nhớ anh quay quắt vừa ân hận về những việc mình đang làm. Và chị không thể phủ nhận rằng, mình rất yêu anh. Quần áo của anh, chị giặt là, cất cẩn thận trong tủ. Những đồ đạc anh thường dùng hàng ngày chị để nguyên chỗ cũ.

Chiều nay chị lại đến với Dũng. Dũng đón chị với thái độ không tự nhiên. Nhìn sự lúng túng của Dũng cùng chiếc túi xách đàn bà trên đi văng lòng chị nhoi nhoi. Chị chột hiệu với Dũng chị không phải là người duy nhất. Chị nhớ lại những lời yêu thương Dũng thủ thỉ vào tai chị. Chắc nó cũng được Dũng dùng để thủ thỉ vào tai những người đàn bà khác nữa. Đột nhiên chị thấy căm ghét cuộc đời một cách vô cớ. Chị hực hắng nhào ra khỏi phòng. Chị khóc.

Chị phóng xe lòng vòng quanh thành phố. Một đứa trẻ trạc tuổi thằng nhỏ, bán kết quả số số bị một túi nhóc khác đuổi tông thẳng vào xe chị, ngã quay đơ ra đất. Lũ trẻ kia thấy thế kéo nhau lui mất dạng. Chị dựng xe vục thẳng nhỏ dậy.

- Có sao không cháu?

Thằng nhỏ lắc đầu, rời vùng dậy chạy. Chỉ lát sau, tiếng rao của nó đã cất lên ở cuối đường. Chị thần thờ trở về nhà. Đã về nhà là chị lại khóc một mình. Lâu nay chị có cảm giác sợ bóng tối. Mặc dù sợ bóng tối chị lại trốn

mình trong bóng tối. Chị ngồi giữa nhà, đèn không bật. Chị không muốn mình nhìn thấy mình đang khóc. Nhưng chị sắp không trụ được nữa rồi. Sức chịu đựng của con người ta cũng chỉ có hạn.

- Đừng nên để tình trạng này lâu quá. Mày thử gọi điện đến dịch vụ tư vấn gia đình xem sao? Biết đâu lại chẳng có cách giải quyết ở đó.

Con bạn thân cùng cơ quan nói với chị như vậy. Chị bấm số dịch vụ. Tiếng nói dịu dàng của phát thanh viên vang lên. Chị nghe một cách lơ đãng. Chẳng có gì ăn nhập với hoàn cảnh thực tại của chị. Chị đã phản bội anh. Chuyện đó đã làm cho anh đau khổ biết bao. Chị dựa vào đi vắng, đầu óc bay đầu đầu. Chị thầm mong một tiếng chuông điện thoại. Mong vậy nhưng khi chuông reo, chị lại giật mình. Ngập ngừng một hồi chị mới nhắc máy.

- Chị đây!...

Chị dẫu gọi điện xem chị có ổn không. Chị đặt ống nghe, bỏ vào giường nằm. Chị cố dỗ mình bằng giấc ngủ, nhưng chẳng ra ngủ.

Chị đã không đến căn hộ chung cư sang trọng đó nữa. Những buổi trưa ở các nhà nghỉ sang trọng cũng nhạt mờ trong chị. Dừng gọi điện liên tục nhưng chị đều không nghe máy. Bước ra khỏi căn phòng đó chị đi như chạy. Nhưng khi xuống đường chị dừng lại quay nhìn như để dứt khoát với chính mình. Anh ta không biết rằng với chị đó là lần cuối cùng.

Chị bấm máy gọi đến nhà ga. Ngày mai chị sẽ đáp chuyến tàu xuôi. Ở đó chị sẽ gặp lại anh và thằng nhỏ. Cũng đã lâu rồi chị chưa về quê. Khi gặp anh, chị sẽ nói gì nhỉ. Có lẽ trái tim sẽ mách bảo. Dù sao phía trước cũng còn cả một hành trình dài - hành trình cuộc đời.

THIÊN MỘNG

Đinh Ngọc Hùng
www.dtv-ebook.com

Giáo Dục Triền Đê

Tuần nào cũng thế, cứ thứ bảy chị lại về quê. Với người đàn ông chạy xe ôm đầu phố chị đã trở thành khách quen.

- Chị lại xuống đó phải không? - Anh ta hỏi.

Chị gật đầu và ngồi lên xe. Chiếc xe nổ máy hướng về con đường dẫn ra rìa thị trấn.

Những buổi nhậu của Long cùng với đám bạn bè đi xuất khẩu lao động diễn ra liên miên. Chúng thường kéo dài thâu đêm suốt sáng. Những khi anh ta về nhà thì người đã say mềm, mồm nồng nặc mùi rượu. Long đê nghiêng chị xuống giường mà không cần biết chị có đồng ý hay không. Rồi khi xong việc Long lăn ra ngủ tít. Có bạn Long nôn ọe đầy nhà khiến chị sau khi thay quần áo rồi dìu anh ta vào giường ngủ xong lại lúi húi đi dọn. Với Long những buổi tiệc đó không và chưa bao giờ làm cho anh ta cảm thấy nhàm chán. Nhưng với chị nó trở nên mệt mỏi không thể chịu đựng được. Những khi chị buộc phải tham gia cũng chỉ cốt để cho Long vui lòng. Song khi đến đó chị luôn rơi vào cảm giác lạc lõng, bị bỏ rơi. Rồi cái cách mọi người nhìn mình, cảm giác họ đang bàn tán về mình khiến chị sợ sệt. Chị kiên quyết xin Long ở nhà không tham gia. Lúc đầu Long tỏ vẻ không đồng ý. Nhưng sau chị không đi, Long đi một mình. Vài lần quen, không còn thấy anh ta đã động đến chuyện ấy. Có lẽ như thế chị thấy dễ chịu hơn. Đạo này Long vắng nhà cả vào ban đêm. Có khi vài ba ngày anh ta không về nhà. Long cũng chẳng còn quan tâm xem chị đi đâu và làm gì. Nhiều lúc tủi thân bật khóc chị tự đặt câu hỏi tại sao mình lại có mặt trong ngôi nhà này.

Ngày xưa xem chỉ tay, một ông thầy bói bảo: Con gái mà tay mềm, các đường chỉ tay lại dày đặc thế này là đa cảm lắm. Đàn ba đa cảm thì đa đoan. Ở đời mỗi người một phận đã định sẵn rồi. Chị không tin nhưng có một nỗi lo mơ hồ cứ những nhặng bám suốt đời con gái. Người phụ nữ nào sinh ra mà chẳng mong mình có một mái ấm gia đình hạnh phúc. Chị lớn lên trở thành một thiếu nữ xinh xắn. Nhiều người con trai phải lòng chị. Rồi anh đến. Anh đẹp trai, to cao, có gương mặt và nụ cười rất đàn ông. Anh làm cho trái tim chị chao đảo. Chính anh cũng xiêu lòng trước vẻ đẹp mặn mà của chị. Hai người yêu nhau. Rồi làm đám cưới. Rồi đưa con gái đầu lòng chào đời. Hạnh phúc nối tiếp hạnh phúc. Chị những tưởng cuộc đời mình chỉ mong có thế.

Nhưng giờ chị cảm thấy cuộc đời mình như con thuyền mất lái, đang bị sóng gió cuốn đi chẳng biết đến khi nào mới dừng lại. Phải chăng lời của ông thầy bói ngày xưa là sự thực.

- Chị có muốn tôi đưa đến đầu làng không? - Tới cuối đường người lái xe ôm hỏi.

- Không! Không cần. Anh cho tôi xuống đây là được rồi. Tôi sẽ đi bộ vào. Phiền anh đứng chờ tôi một lát.

Người đàn ông dừng xe bên lề cỏ, còn chị đội vội chiếc mũ sặc sỡ lên đầu như sợ ai nhìn thấy rồi tất tả đi dọc bờ đê hun hút hương về phía làng. Nhưng chị chỉ dám dừng lại ngoài dốc đê nhìn vào.

Phía làng, ngôi nhà trần mới xây, anh cùng hai đứa trẻ đang quây quần bên mâm cơm. Ngoài ba bố con anh còn có thêm một người đàn bà nữa. Người đàn bà luôn tay gấp thức ăn cho anh, cho hai đứa nhỏ. Họ vừa ăn uống vừa nói cười vui vẻ. Đột nhiên chị thấy cục nghẹn dâng trong cổ họng. Nước mắt tự đâu cứ trào ra, chị khóc.

Chị trở lại chỗ người đàn ông đang đợi mình với hai con mắt đỏ hoe.

- Chị lại vừa khóc sao? - Thấy chị người đàn ông cất tiếng hỏi.

Chị ngồi lên xe, không trả lời câu hỏi của anh mà nói:

- Cho tôi về thị trấn.

Chiếc xe phóng đi trong bóng tối ngập đầy.

Chị vào nhà giặt mình thấy Long đang ngồi chềnh ềnh trên chiếc ghế xa lông bọc da. Việc Long về nhà sớm và trong tình trạng không say xỉn là điều không thể tưởng nổi.

- Cô đi đâu về? - Long hỏi.

Chị định nói vừa ra ngoài có chút việc. Nhưng chẳng hiểu sao những câu buột ra khỏi miệng lại hoàn toàn khác. Nó như trào ra từ một góc khuất nào đó trong con người mảnh mai, nhỏ nhắn của chị:

- Anh mà cũng còn quan tâm tôi đi đâu và làm gì sao?

- Cô vừa nói gì - Long chồm người ra khỏi ghế hét lên - Cô coi tôi là rác chắt.

Cánh tay Long giơ lên. Chị ngẩng mặt kiêu hãnh. Má chị hằn năm đầu ngón tay. Chị đau, ở thể xác một phần, nhưng phần nhiều là ở bên trong. Chị không khóc mà bỏ vào giường nằm. Con người Long đã hoàn toàn thay đổi, không còn là gã đàn ông ga lăng, hấp dẫn khi chinh phục chị ngày xưa. Một lúc sau thấy Long vào giường. Long rối rít xin lỗi chị, thủ thỉ vào tai chị những lời ngọt ngào âu yếm. Bộ mặt tham lam của Long vục sâu vào ngực chị. Bàn tay Long đưa dọc cơ thể chị thọc sâu xuống dưới. Tất cả những cố gắng của Long cũng không thể khơi gợi ngọn lửa đam mê đã nguội lạnh trong chị. Long chỉ biết khi có nhu cầu thì tìm cách thỏa mãn chứ anh ta đâu biết ngoài thể xác chị còn cần những điều khác nữa. Những lời thủ thỉ của Long vẫn gập gáp bên tai. Đã từ lâu chị không còn được

nghe và có thời chị đã hạnh phúc xiết bao khi nghe Long thốt ra nó. Nhưng giờ đây sao chị thấy vô vị, nhạt nhẽo, cả ghê tởm nữa.

- Cô đừng tưởng thấy tôi nhún mà làm cao - Long vùng dậy, phủ phàng đẩy chị ra, mặc lại quần áo - Rồi cô sẽ phải ân hận.

Anh ta nói rồi đi ra phòng khách với điện thoại gọi nheo nheo. Lát sau đã thấy một chiếc taxi đỗ trước cửa.

- Cô tưởng tôi không biết hôm nay cô đi đâu chắc. Cô muốn biến tôi thành thẳng ngực chứ gì. Cô cứ ở nhà mà nhâm nhi cái dĩ vãng tươi đẹp của mình.

Long nói rồi trèo lên xe đóng sầm cánh cửa. Chiếc xe lao đi chỉ để lại một vệt khói dài.

Long đi rồi, chỉ còn lại một mình trong ngôi nhà ba tầng vắng ngắt chị lại thấy nhẹ nhõm. Chị biết đêm nay anh ta sẽ lại không về. Có thể vài ngày tới cũng vậy. Long sẽ tìm vui trong rượu và bài rồi nhanh chóng quên đi tất cả. Chỉ có mình chị phải đối mặt với sự thật. Phải chăng đó là cái giá chị phải trả cho sự bông bột. Hay đó là tiền kiếp được nói đến trong đường chỉ tay định mệnh. Những lúc rơi vào bi kịch người ta thường hồi tưởng lại những ngày tươi đẹp đã qua. Chị cũng vậy. Trong đầu óc chị những ngày yên bình xưa trở lại như một cuốn phim. Và chị khóc.

Sự đổi thay của xã hội tác động đến từng gia đình dù ở thành thị hay nông thôn. Trong hoàn cảnh chung đó, chị cùng nhiều cô gái khác sang Đài Loan xuất khẩu lao động với mong muốn khi về sẽ có một lưng vốn kha khá. Chỉ ba năm. Đó là khoảng thời gian không dài để hy sinh cho hạnh phúc của gia đình. Hôm ra sân bay chị khóc nhiều, hai đứa con và cả anh cũng khóc. Đó là hình ảnh cuối cùng về gia đình chị lưu giữ được khi bước lên máy bay. Chỉ ba năm. Chị sẽ chăm chỉ làm việc, sẽ tạm gác mọi sự xa cách nhớ nhung chờ đến ngày trở về. Chị yêu cái gia đình nhỏ bé của mình

xiết bao. Sau này trở về chị sẽ làm tất cả để bù đắp lại những mất mát mà gia đình yêu dấu của chị chịu đựng.

Nhưng với con người ba năm không phải là ngắn. Nhất lại là với một người phụ nữ yếu đuối phải lìa xa gia đình mà mình vô cùng yêu quý. Chẳng có ngày nào đi làm về mà chị không khóc vì nhớ chồng, nhớ con. Những người phụ nữ cùng chung cảnh ngộ với chị cũng vậy. Gia đình luôn là một nỗi ám ảnh khôn nguôi của họ. Nhưng rồi thời gian và sự xa cách làm chai lì tất cả. Một dạo chị thấy những người phụ nữ khác nhanh chóng tìm được cuộc sống mới cho mình với những người đàn ông. Chị bị lạc lõng giữa một thế giới hoàn toàn khác biệt.

- Mà định sống mãi như thế à? - Một chị cùng phòng hỏi.

- Ba năm sẽ qua nhanh thôi- Chị biện hộ.

Rồi ba năm qua. Công ty kí thêm thời gian gia hạn hai năm. Nỗi nhớ gia đình cồn cào chị gác lại. Lại gửi vào những giọt nước mắt hằng đêm.

- Nếu không muốn thì gặp để nói chuyện hoặc thi thoảng đi đây đó cho khuây khỏa - Chị cùng phòng nói.

Hai năm nữa không phải là một khoảng thời gian ngắn. Những lần gặp gỡ đầu tiên chị với chỉ một tâm nguyện mong có người nói chuyện hoặc thi thoảng đi đây đó cho khuây khỏa. Rồi sự xa cách thiếu thốn tình cảm khiến chị ngã vào lòng Long lúc nào chẳng rõ. Khi đó chị đã vô cùng đau khổ và oán trách mình.

Rồi hai năm cũng qua đi. Chị trở về nhà với sự đón chờ của chồng và hai đứa con yêu dấu. Có lẽ đó là ngày mà chị cảm thấy hạnh phúc nhất đời mình. Chị tự hứa với mình sẽ mãi chôn sâu những tháng ngày bồng bột ở xứ người trong dĩ vãng. Chị làm tất cả để bù đắp cho gia đình như lòng mình đã hứa.

Cuộc sống sẽ bình yên, cái gia đình nhỏ bé của chị sẽ yên ấm nếu trở về nước Long không đến tìm chị. Chao ôi! Chị thấy mình chỉ là một con người bình thường, cũng toan tính, cũng ham muốn những cái nhỏ mọn. Những kí ức tưởng đã bị chìm chết trong sâu thẳm lại trỗi dậy. Chị rời bỏ gia đình, rời bỏ hai đứa con để đến với Long trong ngôi nhà ba tầng khang trang trên thị trấn như con thiêu thân lao vào lửa mặc dù biết sẽ bị cháy rụi. Chồng chị đến tìm:

- Hai con cần em. Anh cần em.

Chị ngồi lặng không nói. Chị thấy mình không xứng đáng với anh. Chị thấy mình có tội với hai đứa nhỏ. Anh thất vọng quay đi, đưa tay lau nước mắt. Chị nhói đau nơi lồng ngực. Rồi chị tự nhủ: Long sẽ giúp chị làm lại mọi cái. Vậy mà...

Long đi suốt một tuần mới về nhà. Thấy chị Long chỉ ném một cái nhìn khinh khinh rồi đi thẳng vào phòng đập mình xuống giường ngủ như chết. Chị đã quá quen với cảnh này. Sớm sau ngủ dậy Long chẳng nói chẳng rằng vào tủ lấy tiền rồi bỏ đi đến sáng

hôm sau.

Đạo này Long thường xuyên vắng nhà ban đêm. Chị nghe mấy người bán hàng nước nói, mấy bữa trước trông thấy Long cặp kè với một cô gái trẻ xinh đi vào nhà nghỉ. Máu trong người chị sôi lên. Chị đã vì anh ta mà đánh đổi cả gia đình vậy mà anh ta nỡ đối xử với chị như thế sao. Long về.

- Anh là thằng đàn ông khốn nạn - Chị dang tay tát thẳng vào mặt Long - Tôi ân hận vì đã gặp anh.

Long hơi bất ngờ. Nhưng rồi Long hiểu ra. Anh ta cười khẩy.

- Sao cô lại trách tôi. Cô phải tự trách cô mới phải. Cô bảo vì tôi, thế thì sao cô còn mò về cái gia đình cũ của mình làm gì. Cô bảo vì tôi, vậy

mỗi khi lên giường với tôi, cô có khác gì cái xác không hồn.

- Tôi ghê tởm anh.

Chị bật khóc, ôm mặt lao vào trong giường. Long đã lại phóng xe đi. Không phải những gì Long nói không có lí. Chị trách mình nếu không có những giây phút nồng nôi thì sao có cảnh ngộ trở trêu này. Đột nhiên chị thấy nhớ cái gia đình nhỏ bé của mình ghê gớm. Những gì có với Long chị nhầm tưởng là hạnh phúc thực ra chỉ là chiếc bánh vẽ không hơn.

Chị vội vã ra khỏi nhà.

- Muộn thế này chị còn đi sao? - Người thanh niên lái xe ôm hỏi.

- Vâng! Phiền anh.

- Hôm nay cũng đã muộn rồi. Anh không phải đợi tôi đâu.

Chị nói với người xe ôm khi xuống xe rồi quay đi bước nhanh trên triền đê hun hút. Hoa cỏ may bám đầy gấu quần và châm vào thịt da nhỉnh nhích. Lâu lắm chị mới lại có cảm giác cỏ may đâm vào da thịt. Các nhà trong làng đều đã sáng đèn. Ở ngôi nhà cuối làng, chị chỉ nhìn thấy bóng hai đứa trẻ nô đùa trong sân. Lòng chị cồn cào. Chị muốn lao đến ôm chầm lấy chúng mà hôn hít cho thỏa. Không thấy bóng anh. Hay là anh ốm. Sức khỏe anh vốn không được tốt. Chị bật khóc. Hai tay bám chặt lấy cánh cổng.

- Chị! Chị! Sao chị về mà không vào nhà?

Chị giật mình ngược nhìn. Là đứa em gái chị. Nó ôm chầm lấy chị khóc.

- Chị về rồi. Em không cho chị đi nữa. Anh lúc nào cũng nhớ và mong chị về. Cả hai đứa trẻ nữa. Anh ốm mấy hôm nay rồi. Mẹ bảo em qua lại

chăm sóc mấy

bố con.

Chị không cầm lòng được bật khóc to hơn. Hai đứa trẻ đang chơi thấy tiếng người đứng lại nghe ngóng rồi đi ra. Chị vùng khỏi vòng tay em gái nhào chạy về phía đê. Chị chạy và vấp ngã mấy bận. Chị chạy cho đến lúc lao vào người đàn ông xe ôm. Chị ngừng khóc quệt nước mắt.

- Anh còn chưa về sao?

Anh lắc đầu:

- Tôi đợi chị. Hôm nay tôi thấy tâm trạng chị không được tốt nên không yên tâm ra về.

Những lần trước trên đường chị và người xe ôm không mấy khi nói chuyện. Hôm nay từ lúc lên xe anh nói với chị nhiều. Qua lời anh chị biết anh cũng có một gia đình. Rồi người vợ yêu quý của anh đã mất trong một tai nạn. Hình như ở đời này ai cũng từng có ít nhiều mất mát. Anh xe ôm nói:

- Cuộc đời ai cũng mắc vào những cảnh ngộ nào đó. Điều quan trọng là mình phải dám đối mặt với nó.

Chị lặng lẽ nghe. Đột nhiên chị nói:

- Dừng lại! Xin anh dừng lại.

Người xe ôm dừng xe, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Chị nhìn anh:

- Anh cho tôi xuống xe ở đây. Tôi thấy mình không cần phải đi tiếp nữa.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Lỗi Đất](#)

[Viên Đá Thờ](#)

[Lá Bùa](#)

[Khi Cơn Mưa Trút Xuống](#)

[Thiền Mộng](#)

[Chị, Sóng Và Cát](#)

[Góc Khuất](#)

[Làng Cửa Sông](#)

[Cà Phê Đắng](#)

[Quán Gió](#)

[Xa Thăm](#)

[Những Lớp Phù Sa](#)

[Ngày Lặp](#)

[Tha Hương](#)

[Nhật Ký Blog](#)

[Email](#)

[Sau Phút Yếu Lòng](#)

[Gió Đọc Triển Đê](#)